VICTORIA SCHWAB

CONTINUAREA ROMANULUI BESTSELLER
„ACEST CÂNTEC NEIMBLÂNZIT"

DUETUL NOSTRU ÎNTUNECAT

TEEN FICTION
HERG BENET

01.03.2018 IOANA

Our Dark Duet
by Victoria Schwab

Copyright © 2017 by Victoria Schwab
All rights reserved.
Published in agreement with BAROR International, Inc.
© 2017 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție.

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Reproducerea textului este interzisă fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare folosite în recenzii sau în mediile de promovare.

Cărțile Arven: un trademark
EDITURA HERG BENET
Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Ilustrație copertă și concept grafic:
The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SCHWAB, VICTORIA
Monștrii din Verity / Victoria Schwab. - București :
Editura Herg Benet, 2017
2 vol.
ISBN 978-606-763-077-0
Vol. 2. : Duetul nostru întunecat / trad.: Ana Mănescu. - 2017. -
ISBN 978-606-763-146-3

I. Mănescu, Ana (trad.)

821.111

Tipărit la ArtPrint

VICTORIA SCHWAB

DUETUL NOSTRU ÎNTUNECAT

PARTEA FINALĂ A SERIEI DE DOUĂ ROMANE
"MONȘTRII DIN VERITY"

Traducere din limba engleză de
ANA MĂNESCU

TEEN FICTION
HERG BENET
2017

Cel care se luptă cu monștrii ar trebui să aibă grijă să nu devină între timp el însuși un monstru... Dacă te uiți îndelung într-un abis, abisul se uită și el în tine.

(FRIEDRICH NIETZSCHE)

Iadul este gol
Toți demonii sunt aici

(WILLIAM SHAKESPEARE, „Furtuna")

PRELUDIU

Departe în Pustie zăcea un cămin abandonat.

Un loc unde crescuse o fată, iar un băiat arsese de viu, unde o vioară fusese sfărâmată, iar un străin fusese împușcat...

Și un nou monstru se născuse.

Se ridică în casă, cu bărbatul mort la picioarele ei, păși peste cadavrul lui, ieși afară, în curte, inspiră aer proaspăt în timp ce soarele apunea.

Și începu să meargă.

Departe în Pustie zăcea un depozit uitat.

Un loc unde aerul era încă plin de sânge și foame și căldură, de unde evadase fata și unde căzuse băiatul, iar monștrii fuseseră înfrânți...

Cu toții în afară de unul.

Zăcea pe podeaua depozitului, cu o bară de oțel înfiptă în spinare. Îi zgâria inima cu fiecare bătaie, iar sângele negru se răspândea precum o umbră sub costumul său întunecat.

Monstrul murea.

Dar nu era mort.

Ea îl găsi zăcând acolo și smulse arma din spinarea sa, privindu-l cum scuipă sânge negru pe podeaua

depozitului și se ridică să o întâmpine.

El știa că al său creator era mort.

Iar ea știa că al ei nu era.

Nu încă.

Versul întâi

Vânător de monștri

1

PROSPERITY

Kate Harker porni în forță.

Îi curgea sânge dintr-o tăietură superficială de pe gambă, iar plămânii o dureau de la lovitura pe care o primise în piept. Slavă Domnului pentru armură, chiar dacă era improvizată.

— *Ia-o la dreapta.*

Bocancii îi alunecară pe trotuarul neted când luă colțul spre o stradă laterală. Înjură când văzu că era plină cu oameni, cu copertinele restaurantelor întinse și mesele afară, în ciuda furtunii care se apropia.

Vocea lui Teo se ivi în urechea ei.

— *Te prinde din urmă.*

Kate se întoarse și o zbughi pe drumul principal.

— Dacă nu vreți un incident cu victime multiple, găsiți-mi alt loc.

— *Două străzi, apoi ia-o la dreapta*, spuse Bea, iar Kate se simți ca avatarul din vreun joc cu mai mulți jucători unde o fată este urmărită de monștri printr-un oraș enorm. Numai că acest oraș enorm era real – capitala

din inima teritoriului Prosperity – și așa erau și monștrii. Ei bine, *monstrul*. Ucisese unul, dar al doilea se îndrepta către ea.

Umbrele tremurau în jurul ei în timp ce fugea. Răcoarea se împleti în noaptea umedă, iar picături de ploaie i se scurseră pe sub guler și i se prelinseră pe spate.

— *La stânga, în față*, anunță Bea, iar Kate goni pe lângă un șir de magazine și pe o alee, lăsând în urma ei o dâră de frică și de sânge, ca niște firimituri de pâine.

Ajunse într-o porțiune îngustă și în dreptul unui zid, numai că nu era un zid, ci o ușă de depozit, iar pentru o fracțiune de secundă fu înapoi în depozit, încătușată de o țeavă dintr-o cameră întunecată, în timp ce undeva dincolo de ușă metalul lovea osul și cineva...

— *La stânga.*

Kate îndepărtă amintirea când Bea repetă instrucțiunea. Dar ușa era întredeschisă, așa că, în schimb, o luă drept în față, departe de ploaie și în spațiul liber.

Nu existau ferestre în depozit, nicio lumină în afară de aceea de pe strada din spatele ei, care se întindea numai câțiva metri – restul structurii de oțel era afundat într-o beznă solidă. Pulsul lui Kate îi zvâcnea în cap în timp ce scoase un slăvit băț luminescent – ideea lui Liam – și îl aruncă în umbre, inundând depozitul cu o lumină albă constantă.

— *Kate...*, interveni Riley pentru prima oară. *Ai grijă.*

Ea pufni. Te puteai baza pe Riley să dea sfaturi inutile. Scană depozitul, observă lăzile îngrămădite în

apropierea căpriorilor de oțel de deasupra și începu să urce, ridicându-se pe ultima porțiune exact când ușa depozitului zdrăngăni în balamale.

Kate îngheță.

Își ținu respirația în timp ce degete – nu din carne și os, ci altceva – se încleștară în jurul ușii și o glisară.

Paraziți sunară în urechea ei bună.

— *Status?* întrebă nervos Liam.

— Ocupată, șuieră ea, balansându-se de căpriori în timp ce monstrul intra prin pragul de dedesubt.

Sudoarea de pe piele i se răci și, pentru o clipă, Kate își imagină ochii roșii ai lui Sloan, colții săi strălucitori, costumul său întunecat.

Ieși afară, micuță Katherine, spunea el. *Haide să jucăm un joc.*

Dar asta era doar mintea sa jucându-i feste – creatura care înainta în depozit nu era un Malchai. Era cu totul altceva.

Avea ochii roșii ai unui Malchai, da, și ghearele ascuțite ale unui Corsai, însă pielea sa avea negrul albăstrui al cadavrelor în descompunere; și nu căuta carne sau sânge.

Se hrănea cu *inimi*.

Kate nu știa de ce presupusese că monștrii ar fi aceiași. Verity își avea triada sa, dar aici nu întâlnise decât un singur tip. Până acum.

Altfel, Verity se lăuda cu cea mai ridicată rată a criminalității dintre toate cele zece teritorii – mulțumită

în mare parte, era sigură, tatălui ei –, în timp ce păcatele din Prosperity erau mai greu de plasat. Pe listă, Prosperity era de departe cel mai bogat teritoriu, dar era o economie robustă care putrezea din interior.

Dacă păcatele din Verity erau cuțite, rapide și crude, atunci cele din Prosperity erau otravă. Înceată, insidioasă, și totuși la fel de letală. Iar atunci când violența începuse să se contopească în ceva tangibil, ceva monstruos, nu se întâmplase dintr-odată, ca în Verity, ci într-o picurare suficient de lentă încât majoritatea orașului să se prefacă în continuare că monștrii nu erau reali.

Făptura din depozit sugera contrariul.

Monstrul inhală, ca și cum ar fi încercat să o *adulmece*, amintindu-i înfiorător care dintre ei era prădătorul și care, pentru moment, era prada. Frica îi zgârie șira spinării când capul lui se întoarse dintr-o parte în alta. Apoi se uită în sus. La ea.

Kate nu așteptă.

Se lăsă să cadă, prinzându-se de căpriorul de oțel pentru a ușura coborârea. Aterizâ ghemuită între monstru și ușa depozitului, cu țepușe sclipindu-i în mâini, fiecare de mărimea antebrațului său și șlefuit într-un vârf feroce.

— Pe mine mă căutai?

Creatura se întoarse, dezvelind într-o grimasă funebră douăzeci și patru de dinți negru albăstrui.

— *Kate?* insistă Teo. *Îl vezi?*

— Îhî, spuse ea sec. Îl văd.

Bea și Liam începură amândoi să vorbească, dar Kate își atinse urechea și vocile se retraseră, înlocuite o secundă mai târziu de un ritm puternic, un bas intens. Muzica îi umplu mintea, acoperindu-i frica și îndoiala și pulsul și orice alt lucru inutil.

Monstrul își îndoi degetele lungi, iar Kate își adună toate puterile – primul încercase să își bage pumnul drept în pieptul ei (urma să aibă vânătăile care să o demonstreze). Însă atacul nu veni.

— Care-i problema? îl dojeni ea, cu propria-i voce pierdută sub ritm. Nu-i destul de bună inima mea?

La început se întrebase în treacăt dacă acele crime înscrise pe sufletul său aveau să o facă mai puțin apetisantă cumva.

Aparent nu.

Monstrul *se azvârli.*

Kate era mereu surprinsă să descopere că monștrii erau *rapizi.*

Nu conta cât de mari erau.

Nu conta cât de urâți.

Sări în spate, agilă.

Cinci ani de cursuri de autoapărare la șase școli private îi dăduseră un avans, dar ultimele șase luni de vânătoare a făpturilor care bântuiau în Prosperity – aceasta fusese adevărata educație.

Dansă printre lovituri, încercând să evite ghearele monstrului și să ajungă sub garda sa.

Unghii zgâriară aerul de deasupra capului lui Kate

când se feri și crestă cu țepușa de fier mâna întinsă a creaturii, care mârâi și dădu să o lovească, ferindu-se abia după ce ghearele acesteia mușcară din mâneca ei și atinseră plasa de cupru de dedesubt. Armura absorbi majoritatea impactului, dar Kate tot icni atunci când, undeva pe mâna ei, pielea se crăpă și sângele izvorî.

Lăsă să-i scape o înjurătură și își înfipse bocancul în pieptul creaturii.

Era de două ori cât ea, făcută din foame și sânge și Dumnezeu știe ce altceva, dar talpa pantofului ei era placată cu fier, iar creatura se împletici pe spate, zgâriindu-se singură în timp ce metalul pur ardea o bucată de carne pestriță, expunând membrana groasă care îi ocrotea inima.

Punct ochit, punct lovit.

Kate se azvârli înainte, țintind către rana care încă sfârâia. Țepușa pătrunse prin cartilagiu și mușchi înainte să se scufunde cu ușurință în miezul acela vital.

Amuzant, se gândi ea, *că până și monștrii au inimi fragile.*

Avântul său o purtase în față, iar monstrul se retrase și se scufundară împreună, trupul lui prăbușindu-se sub ea într-un morman de sânge negru. Kate se împletici în picioare, ținându-și respirația împotriva norului toxic până când ajunse la ușa depozitului. Alunecă pe ea, apăsând cu palma pe tăietura din braț.

Cântecul se sfârșea în urechea sa, iar ea schimbă rețeaua înapoi la Control.

— *Cât a trecut?*

— *Trebuie să facem ceva.*

— Tăceți, zise ea. Sunt aici.

Un șir de profanări.

Câteva replici standard de ușurare.

— *Status?* întrebă Bea.

Kate își scoase telefonul din buzunar, făcu o fotografie a scurgerii însângerate de pe beton și apăsă pe *trimite*.

— *Iisuse*, răspunse Bea.

— *Mișto*, zise Liam.

— *Pare fals*, propuse Teo.

Riley păru dezgustat:

— Întotdeauna se... *destramă?*

Litania din urechea sa era doar un alt memento al faptului că acești oameni nu aveau nicio treabă să fie de partea aceasta a luptei. Aveau scopul lor, și totuși nu erau ca ea. Nu erau vânători.

— *Dar tu, Kate?* întrebă Riley. *Ești bine?*

Sângele îi înmuiase gamba și îi picura de pe degete, și adevărul era că se simțea un pic amețită, însă Riley era om – nu era forțată să îi spună adevărul.

— Excelent, zise, închizând apelul înainte ca vreunul dintre ei să poată auzi pauza din respirația sa.

Bățul luminescent pâlpâi și se stinse, aruncând-o înapoi în beznă.

Dar nu o deranja.

Era în mijlocul vidului, acum.

11

Kate urcă scările, cu picături de apă gri în urma sa. Ploaia se pornise din nou la jumătatea drumului înapoi către apartament, iar ea savură umezeala de pe piele, în ciuda frigului, lăsând ploaia să spele cea mai mare parte din sângele negru.

Chiar şi aşa, încă arăta de parcă se luase la bătaie cu o călimară – şi pierduse.

Ajunse pe palierul de la etajul al treilea şi intră.

— Dragă, sunt acasă!

Niciun răspuns, desigur. Stătea în apartamentul lui Riley – un apartament pentru care plăteau părinţii lui – cât timp el era plecat, „trăind în păcat" cu prietenul său, Malcolm. Îşi aminti când văzuse locul pentru prima oară – cărămida expusă, arta, mobila complet căptuşită, proiectată pentru confort – şi se gândise că părinţii lui Riley clar îşi făceau cumpărăturile dintr-un alt catalog decât Callum Harker.

Nu locuise niciodată singură, până atunci.

Camerele din căminele de la diferitele sale şcoli erau întotdeauna pentru două persoane, iar în Harker Hall îl

avusese pe tatăl ei, cel puțin în teorie. Și pe umbra sa, Sloan. Întotdeauna presupusese că avea să savureze intimitatea eventuală, libertatea, dar se dovedise că să fii singur își pierde o parte din farmec dacă nu ai de ales.

Sufocă valul de milă de sine înainte să se ridice și se îndreptă către baie, scoțându-și armura din mers. *Armură* era un cuvânt destul de pretențios pentru plasa de cupru întinsă peste echipamentul de paintball, dar interesele combinate ale lui Liam pentru designul de costum și jocurile de război își făceau treaba... 90 la sută din timp. În celălalt 10, ei bine, erau doar gheare ascuțite și ghinion.

Își surprinse reflexia în oglinda băii – păr blond umed lins pe spate, sânge negru pistruind obraji palizi – și își întâlni propria privire.

— Unde ești? murmură, întrebându-se cum își petreceau noaptea alte Kate din alte vieți.

Întotdeauna îi plăcuse ideea că există un sine diferit pentru fiecare alegere pe care o faci și pentru fiecare alegere pe care nu o faci, iar undeva acolo existau Kate care nu se întorseseră niciodată în Verity și nu imploraseră niciodată să plece.

Unele care încă puteau auzi cu ambele urechi și aveau doi părinți în loc de niciunul.

Unele care nu fugiseră, nu omorâseră, nu pierduseră totul.

Unde ești?

Odinioară, prima imagine din mintea ei ar fi fost

casa de dincolo de Pustie, cu iarba sa înaltă și cerul său deschis. Acum erau pădurile din spatele Coltonului, un măr în mâna ei și cântec de pasăre deasupra, și un băiat care nu era un băiat, cu spatele sprijinit de un copac.

Dădu drumul la duș, crispându-se când desprinse ultima bucată de țesătură.

Aburul înflorea pe sticlă, iar ea își reținu un geamăt în clipa în care apa fierbinte îi lovi pielea zdrelită. Se sprijini de faianță și se gândi la alt oraș, la altă casă, la alt duș.

Un monstru încovoiat în cadă.

Un băiat arzând din interior.

Mâna ei înfășurată în jurul mâinii lui.

Nu te voi lăsa să cazi.

În vreme ce apa fierbinte curgea gri, roșu ruginiu și, într-un final, limpede, își observă pielea. Devenea un petic de cicatrici. De la lacrima din colțul ochiului și linia palidă care se întindea de la tâmplă la maxilar – semne ale accidentului de mașină care îi omorâse mama – la curbura dinților unui Malchai de pe umărul ei și tăietura argintie a ghearelor unui Corsai de-a lungul coastelor sale.

Și apoi era semnul pe care nu îl putea vedea.

Cel pe care și-l făcuse ea însăși când ridicase pistolul tatălui ei și apăsase pe trăgaci și omorâse un străin, pătându-și sufletul cu roșu.

Kate opri apa.

În timp ce își bandaja ultimele tăieturi, se întrebă

dacă, undeva, exista o versiune a ei care se distra. Cu picioarele ridicate pe spătarul unui scaun dintr-un cinematograf în timp ce monștrii din filme se furișau din umbre, iar oamenii din public țipau, pentru că era distractiv să îți fie teamă când știai că erai în siguranță.

Nu ar fi trebuit să o facă să se simtă mai bine să își imagineze acele alte vieți, dar o făcea. Unul dintre acele drumuri ducea către fericire, chiar în timp ce al lui Kate o adusese aici.

Însă aici, își spuse ea, era exact unde trebuia să fie.

Își petrecuse cinci ani încercând să devină fiica pe care și-o dorise tatăl ei – puternică, dură, monstruoasă –, numai ca să afle că tatăl ei nu o dorise deloc.

Dar el era mort, iar Kate nu era, și trebuise să își găsească ceva de făcut, cineva care *să fie*, o cale de a trage foloase de pe urma tuturor acelor abilități.

Și știa că nu era suficient; știa că, indiferent câți monști omora, nu avea să îl anuleze pe cel pe care îl crease ea, nu avea să șteargă roșul de pe sufletul ei – însă viața mergea numai înainte.

Iar aici, în Prosperity, Kate își găsise un țel, un scop, și acum, când își întâlni privirea în oglindă, nu văzu o fată care era tristă sau singură sau pierdută. Văzu o fată căreia nu îi era teamă de întuneric.

Văzu o fată care vâna monștri.

Și era al naibii de bună la asta.

III

Foamea o rodea pe Kate pe dinăuntru, dar era prea obosită ca să meargă în căutarea hranei. Dădu radioul mai tare și se prăbuși pe canapea, oftând la confortul simplu al părului curat și al unui hanorac moale.

Nu fusese niciodată prea sentimentală, dar când duci o viață hoinară înveți să prețuiești lucrurile pe care le ai. Hanoracul era de la Leighton, al treilea dintre cele șase internate ale sale. Nu avea niciun drag de școală în sine, însă hanoracul era purtat și cald, un mic fragment dintr-o viață trecută. Nu își permitea să se agațe de aceste fragmente, ținându-se numai suficient de strâns cât să nu dispară. În plus, culorile Leightonului erau verdele pădurii și un gri rece, mult mai bune decât spectacolul horror de la St. Agnes, cu roșu, mov și maro.

Își deschise tableta și se conectă la spațiul privat de chat pe care îl făurise Bea în lumea infinită a Opendriveului din Prosperity.

Bine ai venit între Paznici, spunea ecranul.

Acesta era numele pe care îl aleseseră pentru ei înșiși – Liam și Bea și Teo – înainte ca Kate să apară măcar.

Riley nu făcuse nici el parte din asta – nu până ce nu îl adusese ea.

LiamOnMe: hahahahahahaha lupi

TeoMuchToHandle: este o mușamalizare. toată lumea știe ce s-a întâmplat în verity.

Beatch: Nu vezi răul → nu auzi răul → îți spui că nu există răul

LiamOnMe: nuș' am avut cân'va o pisică tare a dracu'

Pentru un moment, Kate se holbă pur și simplu la ecran și se întrebă pentru a suta oară ce făcea aici, vorbind cu acești oameni. Lăsându-i aproape. Detesta acea parte din ea care râvnea la acest simplu contact. Și pe care îl aștepta cu nerăbdare.

RiledUp: Voi ați văzut titlul acela despre explozia de pe Broad?

Kate nu pornise în *căutare* de prieteni – nu se înțelesese niciodată bine cu alții, nu stătuse niciodată într-o școală suficient cât să își facă prieteni adevărați.

RiledUp: Tipul intră în apartamentul lui, smulge țeava de gaz direct din zid.

Desigur, Kate înțelegea valoarea prietenilor, valuta socială de a face parte dintr-un grup, dar nu pricepuse niciodată atracția emoțională. Prietenii vor să fii sincer. Prietenii vor să împărtășești. Prietenii vor să asculți și

să îți pese și să îți faci griji și să faci o grămadă de alte lucruri de care Kate nu avea timp.

Tot ce își dorise fusese o pistă.

RiledUp: Colegul de apartament era acasă când s-a întâmplat.

Kate ajunsese în Prosperity cu șase luni în urmă, cu acea singură geantă, cinci sute în numerar și o senzație proastă care se agrava cu fiecare știre. *Atacuri ale câinilor. Violență a bandelor. Activitate suspicioasă. Acte brutale. Suspecți liberi. Scene de crimă tulburătoare. Arme lipsă.*

*Liam*OnMe: Înfiorător.

Beatch: Riley, deprimantule.

O duzină de povești, toate etalând semnele cunoscute – cele făcute de dinți și de gheare –, pe urmă erau șoaptele de pe Opendrive, referindu-se la același loc, numele zgâriind pielea: *Verity.*

În afară de a-și pune un semn cu MÂNÂNCĂ-MĂ pe spate și a umbla noaptea pe străzi, Kate nu era totuși prea sigură de unde să înceapă. Să găsești monștri nu fusese niciodată o problemă în Verity, dar aici, pentru fiecare apariție adevărată existau sute de troli și teoreticieni ai conspirației care cooptau forumurile. Era un ac într-o căpiță de fân, de unde o grămadă de idioți strigau: CEVA M-A ÎMPUNS.

Aici, țesuți între paraziți, îi observase pe ei. Aceleași voci apărând iar și iar, încercând să fie auzite. Se numeau

Paznicii, și nu erau vânători, ci hackeri – *hacktiviști*, după spusele lui Liam – convinși că autoritățile erau fie incompetente, fie determinate să mușamalizeze știrile.

Paznicii cercetau scenele și săpau prin filmări, marcând orice părea suspicios, apoi dezvăluiau presei datele și acopereau forumurile cu informații, încercând să facă pe *cineva*, oricine să asculte.

Iar Kate o făcuse.

Urmase una dintre pistele lor și mersese pe ea, iar când dăduse rezultate se dusese la sursă pentru mai multe. Și atunci aflase că Paznicii erau doar un grup de studenți și un puști de paisprezece ani care nu dormea niciodată.

TeoMuchToHandle: aha, e trist. dar ce treabă are cu Mâncătorii de Inimi?

Beatch: De când le spunem Mâncători de Inimi?

LiamOnMe: De când au început *să mănânce inimi.*

Tot nu își dorea prieteni. Însă, în ciuda eforturilor sale, ajungea să îi cunoască. Bea, care era dependentă de ciocolată amăruie și voia să fie cercetătoare. Teo, care nu stătea niciodată locului, chiar avea un birou cu bandă de alergat în căminul său. Liam, care locuia cu bunicii săi și căruia îi păsa prea mult pentru binele lui. Riley, a cărui familie l-ar fi omorât dacă ar fi știut unde își petrecea nopțile.

Și ce știau ei despre ea?

Nimic în afară de un nume, și chiar și acela era numai pe jumătate adevărat.

Pentru Paznici, ea era Kate Gallagher, o fugară cu un talent pentru a vâna monștri. Păstrase *Kate* chiar dacă sunetul acelei singure silabe o făcea să tresară de fiecare dată, convinsă că cineva din trecutul ei o prinsese din urmă. Era tot ce îi rămăsese. Mama ei era moartă. Tatăl ei era mort. Sloan era mort. Singurul care i-ar fi spus numele cu vreo senzație de recunoaștere era August, iar el era la sute de kilometri distanță, în Verity, în centrul unui oraș în flăcări.

Beatch: Are mult mai mult sens decât *Corsai, Malchai, Sunai.* Cine i-a numit pe *aceia*?

TeoMuchToHandle: nu am idee.

Beatch: Lipsa ta de curiozitate profesională este exasperantă.

Paznicii o cicăliseră pe Kate luni de zile să se întâlnească față în față, iar când sosise momentul aproape că fugise. Îi urmărise de peste drum, cu toții arătând atât de... normali. Nu că s-ar fi putut pierde în mulțime – Teo avea păr scurt albastru și Bea avea o mânecă plină de tatuaje, iar Liam, cu ochelarii săi portocalii uriași, arăta de parcă avea doisprezece ani –, dar nu păreau ca ceva scos din Verity. Nu erau soldați din Brigada de Intervenție Flynn. Sau copii răsfățați de la Colton. Erau pur și simplu... normali. Aveau vieți în afara acesteia.

Lucruri de pierdut.

LiamOnMe: De ce să nu îi numească pur și simplu ce sunt, ce fac? Mâncători de Corpuri, Mâncători de Sânge și Mâncători de Suflete. BAM!

Kate și-l imaginã pe August în metrou, cu genele întunecate fluturând în timp ce își ridica vioara, muzica scurgându-se din locul în care arcușul întâlnea coardele, transfigurată în fire de lumină arzătoare. Să-l numești un Mâncător de Suflete era ca și cum ai fi numit soarele luminos. Precis din punct de vedere tehnic, dar numai o fracțiune de adevăr.

RiledUp: Vreun semn de la Kate?

Ea trecu de la *incognito* la *public*.

HunterK s-a alăturat chatului.

Beatch: Heio!
TeoMuchToHandle: pânditoareo.

RiledUp: Începeam să mă îngrijorez.

LiamOnMe: Eu nu!

Beatch: Aha, sigur, domnule știu-karate.

Degetele lui Kate dansară pe ecran.

HunterK: Nu-i nevoie. Sunt încă în picioare.

RiledUp: Chiar nu ar trebui să dispari fără să te

deconectezi cum trebuie.

TeoMuchtoHandle: ooo, riley e în faza de tată.

Faza de tată.

Kate se gândi la propriul ei tată, butonii costumului său pătați cu sânge, marea de monștri de la picioarele sale, expresia arogantă de pe chipul său chiar înainte ca ea să îi bage un glonț în picior.

Dar știa la ce se referea Teo – Riley nu era ca restul Paznicilor. Nici măcar nu ar fi ajuns printre ei dacă nu ar fi fost ea. Era masterand, studiind dreptul la universitate și fiind stagiar în cadrul departamentului local de poliție, care era partea care conta pentru Paznici, din moment ce însemna acces la sistemul de supraveghere al autorităților și la ședințele privind informațiile secrete – nu că Teo nu le-ar fi putut sparge, după cum subliniase de zeci de ori, dar de ce să lovești cu șutul o ușă deschisă?

(După spusele lui Riley, poliția era „conștientă de atacuri și continua să urmărească dezvoltările", ceea ce, din câte își putea da seama Kate, era doar un fel lung de a descrie *negarea.*)

RiledUp: *față de tată* *scutură degetul*

RiledUp: Dar, serios, ai face bine să nu îmi pătezi canapeaua cu sânge.

HunterK: Nu îți face griji.

HunterK: Am lăsat cea mai mare parte pe scări.

LiamOnMe: O_O.

HunterK: Vreo pistă nouă?

TeoMuchToHandle: nimic încă. străzile sunt liniștite.

Ce idee ciudată.

Dacă ar putea menține asta, să omoare Mâncătorii de Inimi când prindeau contur, în loc să curețe resturile, cu doi pași înainte în loc de în urmă, poate că nu avea să se agraveze. Poate că putea să prevină apariția unui Fenomen. *Poate* – ce cuvânt inutil. Poate era doar un fel de a spune că nu știa.

Și Kate ura să nu știe.

Închise browser-ul, cu degetele ezitând deasupra ecranului întunecat înainte să deschidă o nouă fereastră și să înceapă să caute ceva despre Verity.

Kate învățase prima oară cum să acceseze semnalele străine la al doilea său internat, spre marginea estică a Verity-ului, la o oră de granița cu Temperance.

Se *presupunea* că toate cele zece teritorii transmiteau deschis, dar, dacă voiai să știi ce se întâmpla de fapt într-un alt teritoriu, trebuia să te strecori în spatele cortinei digitale.

Asta era ideea – și totuși, indiferent cât de mult căuta Kate, nu își putea găsi drumul spre casă.

Adevărat, carantina intrase din nou în vigoare, granițele care se deschiseseră atât de încet în ultimul deceniu închizându-se cu forță încă o dată. Dar nu exista nicio cortină în spatele căreia să te strecori, nu venea

absolut nimic din Verity.

Semnalul dispăruse.

Exista o singură explicație: antenele de emisie trebuie să fi căzut.

Cu granițele închise și rețeaua de comunicare oprită, Verity era în mod oficial izolat.

Iar oamenilor din Prosperity nu le *păsa*. Nici măcar Paznicilor – Teo folosise cuvântul *inevitabil*. Bea credea că granițele nu ar fi trebuit să fie deschise vreodată, că Verity ar fi trebuit lăsat să se consume singur ca focul într-un borcan de sticlă. Chiar și Riley părea ambivalent. Numai Liam arăta o urmă de grijă, și era mai mult milă decât interes legitim. Nu știau, desigur, ce însemna Verity pentru Kate.

La naiba, nici Kate nu știa.

Dar nu putea să se oprească din a căuta.

În fiecare noapte verifica, doar-doar; apăsa pe fiecare firimitură din Opendrive, sperând la niște știri despre Verity, despre August Flynn.

Era cel mai ciudat lucru – îl văzuse pe August în cea mai rea condiție. Îl văzuse coborând prin foame în boală și nebunie și umbră. Îl văzuse arzând. Îl văzuse omorând.

Însă, când și-l imagina, nu vedea Sunaiul făcut din fum sau silueta arzând într-o cadă rece. Vedea un băiat cu ochii triști stând singur în tribună, cu cutia unei viori la picioare.

Kate împinse tableta la o parte și se trânti pe spate,

pe canapea. Își puse un braț peste ochi și lăsă ritmul constant al radioului să se înfășoare în jurul ei până se scufundă înspre somn.

Dar apoi, în pauza dintre cântece, un sunet de pași răsună în casa scării. Înlemni, întorcându-și urechea bună către ușă în timp ce pașii încetiniră, oprindu-se.

Kate aşteptă un ciocănit, însă acesta nu veni. În schimb, auzi sunetul unei mâini pe ușă, clătinatul încuietorii în timp ce era încercată, rezistând. Degetele lui Kate alunecară sub pernă și scoaseră un pistol. Același pe care îl folosise pentru a omorî un străin în casa mamei sale, același pe care îl folosise pentru a-și împușca tatăl în biroul său.

O voce înăbușită răsună de dincolo de toc, urmată de scârțâitul metalului, iar Kate îndreptă arma către ușă când aceasta se deschise.

Pentru o clipă, forma din prag nu fu altceva decât o umbră, luminile din hol trasând conturul unei siluete cu o idee mai înaltă decât ea, cu margini rotunde și păr scurt. Fără ochi roșii, fără dinți ascuțiți, fără costum negru. Numai Riley, stând acolo, jonglând cu o cutie de pizza și un pachet de șase sucuri și o cheie.

Văzu pistolul și își aruncă mâinile în sus, scăpând pe podea cartonul, dozele și brelocul. Una dintre doze explodă, stropind cu suc palierul.

— La naiba, Kate!

Vocea îi era gâtuită.

Kate oftă și puse arma pe masă.

— Ar trebui să ciocăni.

— Asta-i *casa mea*, spuse el, recuperând cu mâini tremurate cutia de pizza și restul sucului. Scoți pistolul la toată lumea sau numai la mine?

— La toată lumea, zise Kate, dar pentru tine am lăsat siguranța pusă.

— Sunt flatat.

— Ce faci aici?

— Eh, știi tu, ripostă el, verific intrusa din apartamentul meu, mă asigur că nu a distrus locul.

— Voiai să vezi dacă am sângerat pe canapea.

— Și pe scări.

Privirea îi fugi de la ea la pistolul de pe masă și înapoi.

— Am permisiunea să intru?

Kate își întinse mâinile pe spătarul canapelei.

— Parola?

— Am adus pizza.

Mirosul care se ridica din cutie era divin. Stomacul îi ghiorțăi.

— Ah, fie, spuse ea. Permisiune acordată.

IIII

Ritualurile erau chestiuni amuzante.

Oamenii se gândeau la ele ca fiind fie formule elaborate, vrăji magice, fie constrângeri întipărite în subconștient de luni sau ani de repetiție.

Dar, zău, ritualul era doar un cuvânt pretențios pentru obicei. Un lucru care devine mai ușor de făcut decât să nu îl faci. Iar obiceiurile erau simple – în special cele proaste, cum ar fi să lași oamenii să se apropie.

Kate se ghemui pe o parte a canapelei, Riley pe cealaltă, în timp ce gazda unei emisiuni târzii murmura glume proaste la TV.

El ridică una dintre dozele pe care le scăpase.

— Asta va fi amuzant, spuse, desfăcând-o.

Se piti în așteptare, apoi răsuflă cu ușurare când nu explodă.

Kate luă o a doua felie de pizza, încercând să ascundă durerea când bandajele traseră de pielea de sub mâneca ei.

— Nu era nevoie să o faci, zise ea cu gura plină.

El ridică din umeri.

— Știu.

Se uită la el pe deasupra crustei de la pizza. Riley era slab, cu ochi căprui calzi, acel gen de zâmbet care îi cuprindea toată fața și cu un complex de salvator. Când nu era la universitate sau la stația de poliție, făcea voluntariat cu adolescenții vulnerabili.

Asta era ea pentru el? Ultimul său proiect?

Kate se afla în Prosperity de numai trei săptămâni când li se întâlniră drumurile. Își petrecea nopțile instalându-se în clădiri abandonate, zilele bând căni de cafea în colțuri de cafenele în timp ce cerceta Opendrive-ul pentru indicii.

Era numai o chestiune de timp până când cafeneaua avea să o dea afară – nu mai cumpărase nimic de câteva ore. Totuși, nu aprecie când un tip se așeză la masa ei pretinzând că studia, numai ca să o întrebe dacă avea nevoie de ajutor.

Avusese prima sa întâlnire cu un monstru în noaptea de dinainte, și nu mersese bine. Dar luând în considerare faptul că gradul ei de experiență – lăsând la o parte autoapărarea din sălile de clasă – consta în executarea unui Malchai legat în pivnița tatălui ei și în a aproape fi spintecată de un Corsai în metrou, chiar nu ar fi trebuit să fie surprinsă. Scăpase cu o buză crăpată și nasul spart, dar știa că arăta rău.

Îi spuse tipului că nu era interesată de Dumnezeu, sau de orice vindea, însă el nu plecă. Câteva minute mai târziu, o cană proaspătă de cafea apăru în dreptul ei.

— Cum s-a întâmplat asta? întrebă el, arătând spre fața ei.

— Vânând monștri, spuse ea, pentru că uneori adevărul era suficient de straniu încât să facă oamenii să plece.

— Ăăă, bine..., zise el, clar sceptic.

Se ridică în picioare.

— Haide.

Ea nu se mișcă.

— Unde?

— Am un duș fierbinte și un pat în plus. Se poate să fie chiar și niște mâncare în frigider.

— Nu te cunosc.

El întinse mâna.

— Riley Winters.

Kate se holbă la palma sa deschisă. Nu era fană a carității, dar era obosită și înfometată și se simțea ca dracu'. În plus, dacă încerca ceva nedorit, era destul de sigură că putea să îi facă față.

— Kate, spuse ea. Kate Gallagher.

Riley nu încercă nimic – vezi: Malcolm –, doar îi dădu un prosop și o pernă și, o săptămână mai târziu, o cheie. Până în ziua de astăzi, nu era prea sigură de ce se întâmplase. Poate că avusese o contuzie. Poate că el era pur și simplu convingător.

Kate căscă, aruncând cutia de carton pe masă, lângă pistolul ei.

Riley se întinse după telecomandă, închizând TV-ul.

Kate răspunse prin a da drumul la radio.

Riley clătină din cap.

— Ce ți-a făcut liniștea?

Nu știa, desigur, despre accidentul de mașină care îi omorâse mama și îi luase auzul din urechea stângă. Nu știa că atunci când îți era răpit sunetul, trebuia să găsești căi de a-l recupera.

— Dacă vrei sunet, spuse Riley, am putea oricând *să vorbim*.

Kate oftă. Ăsta era jocul lui.

Copleșește-o cu mâncare și zahăr până e senină din pricina caloriilor și apoi, invariabil, începe să îți vâri nasul. Și cea mai rea chestie era că vreo parte masochistă din ea trebuie să o fi vrut, trebuie să fi savurat faptul că îi *păsa* cuiva suficient cât să întrebe; pentru că îl tot lăsa să se apropie. Tot ajungea aici, pe canapea, cu doze goale de suc și o cutie de pizza.

Un obicei prost.

Un ritual.

— Bine, spuse ea, iar Riley se însenină vizibil, deși, dacă credea că avea de gând să vorbească despre ea, se înșela. De ce ai adus în discuție explozia aia?

Confuzia îi brăzdă fața.

— Ce?

— Pe chat, ai menționat o explozie. Făcută de om. De ce?

— Erai online atunci?

Se lăsă pe spate și continuă:

— Nu știu. Paznicii m-au pus să mă uit după lucruri care nu au sens, și pur și simplu mi-a atras atenția... Este a cincea crimă-sinucidere săptămâna asta. E foarte mult, chiar și pentru Prosperity.

Kate se încruntă.

— Crezi că e vreun soi de monstru?

Riley ridică din umeri.

— Acum șase luni nu *credeam* în monștri. Acum îi văd peste tot.

Își clătină capul.

— Probabil că nu e nimic. Haide să vorbim despre altceva. Cum te descurci?

— Ah, uită-te cât e ceasul, spuse ea sec. Malcolm o să devină gelos.

— Mulțumesc pentru grijă, zise el, dar te asigur că relația noastră este destul de stabilă încât să permită timp pentru prieteni.

Prieteni.

Cuvântul ricoșă în coastele sale, suficient de tare încât să o lase fără aer.

Pentru că știa un secret: existau *două* tipuri de monștri, cei care vânau pe străzi și cei care trăiau în mintea ta. Putea să se lupte cu primii, dar al doilea tip era mai periculos. Erau întotdeauna, întotdeauna, întotdeauna cu un pas înainte.

Nu avea dinți sau gheare, nu se hrănea cu carne sau sânge sau inimi.

Pur și simplu îți aminteau ce se întâmpla când lăsai

oamenii să se apropie.

În spatele ochilor săi, August Flynn încetase să lupte din cauza ei. Căzuse în întuneric din cauza ei. Sacrificase o parte din el – umanitatea sa, lumina sa, sufletul său – din cauza ei.

Se putea descurca cu propriul său sânge.

Nu avea nevoie de al altcuiva pe mâinile sale.

— Regula numărul unu, spuse ea, forțându-și vocea să fie calmă, senină. Nu îți face prieteni. Nu se termină niciodată cu bine.

Riley rulă o doză de suc între palme.

— Dar nu devine singuratic?

Kate zâmbi. Era atât de simplu când puteai minți.

— Nu.

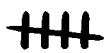

Violența
are un gust
un miros
dar cel mai mult
are
o *căldură* –
umbra
stă
pe stradă
înghițită
de fum
de foc
de mânie
de furie
bucurându-se
de căldură
și pentru o clipă
lumina ricoșează
pe o față
găsind –
pometi

o bărbie
cea mai mică
sugestie
de buze
pentru o clipă –
dar nu este destul
nu este niciodată destul
un om conține
atât de puțină căldură
și este înfrigurat iar –
înfometat iar –
marginile sale
începețoșându-se
înapoi în întuneric
așa cum fac întotdeauna
marginile
vrea
mai mult
caută
în noapte
și găsește –
o femeie, un pistol, un pat
un cuplu, o bucătărie, un tocător
un bărbat, o concediere, un birou
întregul oraș
o cutie
de chibrituri
așteptând doar
să fie aprinse.

1

VERITY

Vioara de oțel strălucea sub degetele sale, așteptând să fie folosită.

Corpul de metal prindea soarele, transformând instrumentul în lumină în timp ce August își trecea degetele peste coarde, verificându-le pentru ultima oară.

— Hei, Alfa, ești gata?

August închise cutia și o ridică pe umăr.

Echipa sa aștepta, îngrămădită într-un petec de soare în partea nordică a Cusăturii – o baricadă de trei etaje întinsă ca o linie întunecată între Orașul de Nord și cel de Sud. Ani bea dintr-o sticlă, în timp ce Jackson studia muniția armei sale, iar Harris era, ei bine, era Harris, mestecând gumă și aruncând cuțite într-o ladă de lemn pe care desenase o imagine foarte grosolană, foarte *obraznică* a unui Malchai. Ba chiar îl numise *Sloan*.

Era o zi răcoroasă, și erau îmbrăcați în echipamentul complet, însă August purta numai pantalonii de luptă

și un tricou polo negru, cu brațele goale în afară de rândurile de linii negre scurte care îi încercuiau încheietura ca o cătușă.

— *Primul punct de control*, spuse o voce prin stație, *cinci minute.*

August se încruntă din cauza volumului, chiar dacă își scosese casca din ureche și o lăsase să îi atârne de gât. Vocea îi aparținea lui Phillip, care era în Complex.

— Hei, Phil, zise Harris. Spune-mi o glumă.

— *Nu pentru așa ceva sunt stațiile.*

— Ce zici de asta? propuse Harris. Un Corsai, un Malchai și un Sunai intră într-un bar...

Toată lumea oftă, inclusiv August. Nu prea înțelegea el majoritatea glumelor celor din BIF, dar știa suficient cât să recunoască faptul că ale lui Harris erau groaznice.

— Urăsc să aștept, murmură Jackson, verificându-și ceasul. Am menționat cât de mult urăsc să aștept?

— *Atâta văicăreală*, interveni vocea lunetistei lor, Rez, de pe un acoperiș din apropiere.

— Cum arată de-acolo? întrebă Ani.

— *Perimetrul e liber. Fără probleme.*

— Păcat, spuse Harris.

— *Prostălău*, zise Phillip.

August îi ignoră pe toți, privind lung peste drum, către ținta lor.

Sala de Concerte Porter Road.

Clădirea în sine era zidită în Cusătură sau, mai degrabă, Cusătura fusese construită în jurul clădirii. August

aruncă o privire către soldații care patrulau baricada și i se păru că observă silueta slabă a lui Soro înainte să își amintească faptul că Soro avea să fie deja la al doilea punct de control, la un kilometru mai jos pe Cusătură.

În spatele său se isca cearta obișnuită, cu precizia unui ceasornic.

— ...nu știu de ce ne chinuim, oamenii ăștia nu ar face același lucru pentru...

— ...nu asta-i ideea...

— Nu este, totuși?

— O *facem, Jackson, deoarece compasiunea trebuie să fie mai puternică decât mândria.*

Vocea veni clară prin cască, iar August și-l imaginează instantaneu pe bărbatul căruia îi aparținea: înalt și slab, cu mâini de chirurg și ochi obosiți. Henry Flynn. Liderul BIF. Tatăl adoptiv al lui August.

— Da, domnule, spuse Jackson, sunând, în mod adecvat, mustrat.

Ani scoase limba. Jackson îi arătă degetul mijlociu. Harris chicoti și începu să își desprindă cuțitele.

Un ceas țârâi.

— E timpul pentru spectacol, zise Harris, senin.

Dintotdeauna existaseră două tipuri de oameni în BIF – aceia care luptau pentru că erau ferm convinși de cauza lui Flynn (Ani) și aceia pentru care cauza lui Flynn era o scuză bună ca să se bată (Harris).

Desigur, de curând exista și un al treilea tip: recruții. Refugiați care traversaseră Cusătura nu pentru că *voiau*

neapărat să lupte, ci pentru că alternativa de a rămâne în Orașul de Nord era mai rea.

Jackson era unul dintre aceștia, un recrut care își oferise serviciile în schimbul siguranței și ajunsese medicul echipei.

Îi întâlni privirea lui August.

— După tine, Alfa.

Echipa își luă pozițiile formale de fiecare parte a sa, iar August realiză că se uitau la el, *contau* pe el, în felul în care trebuie să fi contat cândva pe fratele său mai mare. Înainte ca Leo să fi fost ucis.

Ei nu știau, desigur, că August fusese cel care îl omorâse, că își băgase mâna în pieptul lui Leo, își înfășurase degetele în jurul focului întunecat al inimii lui Leo și îl stinsese, nu știau că uneori când închidea ochii căldura rece încă îi ardea în vene, vocea lui Leo răsunând constant și sec în mintea sa, și se întreba dacă *plecat* însemna *plecat*, dacă energia era vreodată pierdută, dacă...

— August?

Ani era cea care vorbise acum, cu sprâncenele arcuite, așteptând.

— E timpul.

Își ordonă mintea ametită, permițându-și o singură clipire lentă înainte să se îndrepte, și spuse cu vocea unui lider:

— În formație.

Traversară strada cu pași rapizi, siguri, cu August în față, Jackson și Ani pe câte o parte și Harris în spate.

BIF scosese cuprul placat din interiorul sălii și îl ținuse în uși, creând straturi solide de lumină lucioasă. Metalul pur într-o concentrație atât de mare ar fi ars monștrii inferiori – chiar și August se încruntă, cuprul întorcându-i stomacul –, însă el nu încetini.

Soarele trecuse deja de zenit și cobora înapoi către orizont, umbrele începând să se lungească pe stradă.

O inscripție fusese gravată în placa de cupru de pe ușile nordice.

PRIMUL PUNCT DE CONTROL
AL ORAȘULUI DE SUD

PRIN DISPOZIȚIA BIF,
ACCESUL VA FI ACORDAT
TUTUROR OAMENILOR DE LA 8 AM LA 5 PM.
ARMELE NU SUNT PERMISE DINCOLO DE ACEST PUNCT.
ÎNAINTAȚI PÂNĂ ÎN SALA DE CONCERTE.
NOTĂ: INTRÂND ÎN ACEST EDIFICIU,
CONSIMȚIȚI SĂ FIȚI TRIAȚI.

August își puse palma pe ușă, iar ceilalți membri ai BIF se dădură din drum când o împinse. Odată, la începuturi, ținuse piept unei ambuscade luând o rundă de gloanțe în piept. Gloanțele nu îi făcuseră nimic lui August – un Sunai bine hrănit era imun la o astfel de vătămare –, dar un foc ricoșat îl lovise pe Harris în braț și, de atunci, echipa era mai mult decât dispusă să îl lase pe el să servească drept scut.

Însă când August păși înăuntru, fu întâmpinat numai de liniște.

Sala de Concerte Porter Road fusese, conform unei plăci de pe perete, „Centrul cultural al Capitalei de mai

bine de șaptezeci și cinci de ani". Exista chiar o imagine sub text, o gravură a foaierului principal în toată gloria sa de lemn și piatră și vitralii, reprezentând imagini ale unor cupluri în elegante ținute de seară.

În timp ce August se mișca prin încăpere, încercă să construiască o punte între ceea ce fusese cândva și ceea ce ajunsese acum.

Aerul era stătut, vitraliile dispărute, ferestrele blocate și acoperite cu mult cupru desprins, podeaua de piatră lustruită era murdară de moloz, iar lumina cândva caldă era acum înlocuită de becuri cu ultraviolete care ardeau atât de puternic, încât aproape că le auzea, zgomotoase și clare ca un semnal din stație.

Foaierul în sine era gol, și, pentru o singură secundă plină de speranță, stupidă, August crezu că nu venise nimeni, că nu avea să fie necesar să facă asta, nu astăzi. Dar apoi auzi târșâitul de picioare, vocile înfundate ale celor care așteptau în sala de concerte, exact cum li se spusese.

Degetele i se strânseră pe cureaua viorii.

Ani și Jackson se despărțiră ca să cerceteze perimetrul, iar el fu purtat înainte, oprindu-se în fața unei picturi aflate pe podea și care reprezenta imaginea unei femei. Era făcută din sticlă: sute, poate mii de pătrățele de sticlă, ceva mai mult decât suma părților sale – un *mozaic*, acesta era cuvântul.

— *Sala din stânga, liber.*

Brațele figurii erau întinse, iar capul îi era lăsat pe spate în timp ce muzica ieșea printre buzele sale.

— *Sala din dreapta, liber.*

August îngenunche și își trecu degetele peste muchiile de la marginea mozaicului, trasând movul și albastrul care formau noaptea din jurul ei, lăsându-și mâna să se rezeme pe o singură notă aurie. Era o sirenă.

Citise despre sirene, sau, mai degrabă, Ilsa citise despre ele. August fusese întotdeauna mai interesat de realitate decât de mit – realitatea, existența, acea stare fragilă de a fi dintre scâncet și explozie –, dar sora sa avea drag de basme și legende. Ea fusese cea care îi spusese despre femeile mării, cu vocile lor suficient de frumoase și de periculoase încât să trimită marinarii să se zdrobească de stânci.

Îți va cânta și-ți va fura...

— Suntem gata când ești și tu, spuse Ani de lângă el.

Degetele i se dezlipiră de pe bucățile reci de sticlă, iar el se îndreptă, întorcându-se către ușile interioare, cele care duceau propriu-zis în sala de concerte. Vioara atârna greu pe umărul său, fiecare pas creând un zumzet slab de coarde pe care numai el părea să îl audă.

August se opri în dreptul ușilor și își atinse stația.

— Numărul?

Vocea lui Phillip bâzâi pe linie.

Pe cameră, par aproximativ patruzeci.

Inima lui August se scufundă.

Dar de aceea era aici.

Ăsta, își aminti, era motivul pentru care el exista.

11

Cândva, sala de concerte probabil că fusese uluitoare, însă timpul – Fenomenul, războaiele teritoriale, crearea Cusăturii – își pusese clar amprenta.

Privirea lui August se târî de-a lungul sălii – tavanul fără cupru, pereții dezgoliți, rândurile lipsite de scaune – înainte să aterizeze inevitabil pe oamenii adunați în centrul podelei.

Patruzeci și trei de bărbați, femei și copii care traversaseră Cusătura în căutare de adăpost și siguranță, cu ochii largi de la prea puțin somn și prea multă teroare.

Arătau deplorabil, hainele lor cândva frumoase începând să se destrame, oasele zărindu-se pe sub piele. Era greu de crezut că aceștia erau aceiași oameni pe lângă care trecuse August pe străzile și în metrourile din Orașul de Nord, oameni care să își poată permite să se prefacă că Fenomenul nu se întâmplase niciodată, care disprețuiseră Orașul de Sud timp de atât de mulți ani și își cumpăraseră siguranța în loc să lupte pentru ea, care

închiseseră ochii și își acoperiseră urechile și își plătiseră zeciuiala lui Callum Harker.

Dar Callum Harker era mort. August îi secerase el însuși sufletul.

Rămase în urmă, acum, lăsându-l pe Harris să preia conducerea. Soldatul mărșălui pe culoarul central, sări pe scenă și își întinse mâinile cu flerul unui interpret natural.

— Bună! spuse vesel, și bine ați venit la Primul punct de control. Eu sunt căpitanul Harris Fordam, mă aflu aici în numele Brigăzii de Intervenție Flynn...

August îl auzise pe Harris oferind acest discurs de o sută de ori.

— Ați venit aici din propria alegere, așa că e clar că aveți *niște* rațiune. Ați așteptat, de asemenea, șase luni să faceți această alegere, așa că nu aveți prea multă.

Avea dreptate; acestea erau resturile, cei convinși că se pot descurca fără ajutorul Orașului de Sud, prea încăpățânați să recunoască – sau prea stupizi să realizeze – ce îi aștepta.

În acele prime săptămâni, când fu evident că moartea lui Callum îi anula promisiunea de protecție, avusese loc un aflux masiv, sute de oameni curgând prin Cusătură în fiecare zi (Jackson și Rez fuseseră printre ei).

Dar unii aleseseră *să rămână*, se încuiaseră în casele lor, se menținuseră pe poziție și așteptaseră ca ajutorul să vină la *ei*.

Iar când acesta nu venise, le rămăseseră trei opțiuni:

să stea locului, să înfrunte Pustia – acel loc periculos de dincolo de oraș unde ordinea era înlocuită de anarhie și toată lumea avea grijă de propria piele – sau să traverseze Cusătura și să se predea.

— Ați ajuns aici, continuă Harris, deci știți să urmați instrucțiuni, deși arătați, de asemenea, ca o grămadă mizerabilă, așa că o să fac chestia asta foarte simplă...

Undeva în mulțime, un bărbat murmură:

— Nu trebuie să suport batjocura.

Și se întoarse să plece. Jackson îi blocă drumul.

— Nu mă poți reține aici, mârâi omul.

— De fapt, spuse Jackson, ar fi trebuit să te familiarizezi cu detaliile. Intrarea într-un centru de triere servește drept consimțământul de a fi triat. Nu ai fost triat încă, așa că nu ești liber să pleci. Consideră asta ca pe o precauție.

Jackson îi dădu bărbatului un ghiont tare, sănătos, către scenă, în timp ce fața lui Harris se schimbă din veselă în sumbră.

— Ascultați-mă. Guvernatorul vostru este mort. Monștrii săi vă văd drept mâncare. Vă oferim șansa de a lupta, dar siguranța nu este gratuită. Știți asta, pentru că ați ales cu toții să plătiți pentru ea în numerar. Ei bine, vești proaste.

Aruncă o privire întunecată unei femei care strângea o rolă de bancnote în mâinile sale inelate.

— Nu așa merg lucrurile în Orașul de Sud. Vreți mâncare? Vreți adăpost? Vreți siguranță? Trebuie să

munciți pentru asta.

Își împunse degetul în insigna BIF de pe uniforma sa.

— În fiecare zi și în fiecare noapte suntem acolo, luptându-ne să luăm înapoi acest oraș. BIF obișnuia să fie opțională. Acum este obligatorie. Și *fiecare* cetățean din Orașul de Sud servește.

Ani îi făcu semn să încheie, și purtarea lui Harris se întoarse pur și simplu la a fi prietenoasă.

— Acum, poate că sunteți aici pentru că v-ați dat seama de adevăr. Poate că sunteți aici pentru că sunteți disperați. Oricare ar fi motivul, ați făcut primul pas, și pentru asta vă aplaudăm. Dar înainte să îl puteți face pe următorul, trebuie să vă triem.

Acesta era semnalul lui August.

Se desprinse de perete și începu drumul lung pe culoarul central, bocancii săi bătând un ritm constant, amplificat de acustica sălii. Cineva începu să plângă. Acustica amplifică și asta. El scană mulțimea, căutând tresărirea indicatoare a umbrei unei persoane pe care numai Sunaii o puteau vedea, tresărirea care marca un păcătos, dar lumina din incintă și mișcările agitate o făceau dificil de identificat.

Șușoteli se frământau prin sală în timp ce o traversa.

Chiar dacă nu realizaseră încă *ce* era, păreau să simtă că el nu era unul dintre ei. Muncise atât de din greu, pentru atât de mult timp, să se piardă în mulțime, dar acum nu conta.

O fetiță, poate de trei sau patru ani – nu fusese bun

niciodată la a estima vârsta –, se ținea strâns de o femeie îmbrăcată în verde. Mama sa, bănui, pe baza oțelului din acei ochi obosiți. August prinse privirea fetiței și îi oferi ceea ce spera a fi un zâmbet blând, însă fetița doar își îngropă fața în piciorul mamei sale.

Îi era teamă.

Tuturor le era teamă.

De *el*.

Impulsul de a se retrage i se ridică precum fierea în gât, concurând cu impulsul de a vorbi, de a-i asigura că nu aveau niciun motiv să le fie teamă, că nu era acolo ca să îi rănească.

Dar August nu putea spune minciuni.

Niciun monstru nu putea.

Ăsta este locul tău, auzi o voce din mintea sa, calmă și dură ca piatra. O voce care suna precum fratele său mort, Leo. *Ăsta este scopul tău.*

August înghiți.

— Partea aceasta este simplă, spunea Harris. Răsfirați-vă, la o distanță de un braț, așa...

Când August păși pe scenă, încăperea amuți – atât de tăcută, încât le putea auzi respirația ținută, inimile înfricoșate. Îngenunche, deschise încheietorile cutiei – pocnetul la fel de puternic precum un foc de armă în urechile sale – și își scoase vioara.

Sunai, Sunai, ochii ca tăciunele...

Vederea instrumentului, înțelegerea bruscă a ceea ce intenționa BIF când spunea triere, trimise o undă de

șoc prin încăpere.

Îți vor cânta și-ți vor fura sufletul.

Un bărbat de vreo treizeci și cinci de ani se pierdu cu firea și o luă la fugă spre ușă. Reuși să facă trei sau patru pași înainte ca Ani și Jackson să îl prindă din urmă și să îl forțeze să se lase în genunchi.

— Lăsați-mă să plec, imploră omul. Vă rog, lăsați-mă să plec.

— De ce? îl mustră Jackson. Ai ceva de ascuns?

Harris bătu din palme pentru a atrage atenția mulțimii înapoi către scenă.

— Trierea este pe cale să înceapă.

August se îndreptă și aduse vioara să se rezeme sub bărbia sa. Privi lung la public, o mare de fețe marcate de emoții atât de puternice, încât îl făcură să realizeze cum propriile sale încercări păleau. Își petrecuse patru ani încercând să învețe – *să imite* – aceste expresii umane, de parcă așa ceva l-ar fi făcut uman.

Asta era tot ceea ce voia, și o voia atât de mult, încât ar fi dat orice, și-ar fi vândut propriul suflet. Făcuse tot ce putuse, chiar se înfometase până la margine – și dincolo de ea.

Dar August nu ar fi putut fi niciodată om.

Știa, acum.

Nu era vorba despre *ce* era, ci *de ce* era, scopul său, rolul său. Cu *toții* aveau roluri de jucat.

Și acesta era al lui.

August își puse arcușul pe coarde și scoase prima

notă, care persistă în aer un moment lung, un fir unic, solitar, frumos și inofensiv, și numai când începu să slăbească, să șovăie, își închise August ochii și se cufundă în cântec.

Se revărsă, prinzând contur în aer și împletindu-se printre corpurile din încăpere, scoțându-le sufletele la suprafață.

Dacă ochii lui August ar fi fost deschiși, le-ar fi văzut umerii cocoșându-se și capetele aplecându-se. Ar fi văzut lupta storcându-se din bărbatul de pe podea și toate celelalte corpuri din încăpere, frica și furia și nesiguranța îndepărtate în timp ce ascultau. Și-ar fi văzut soldații destinzându-se și cu ochii goi, pierduți în extazul cântecului.

Dar August ținu ochii închiși, savurând felul în care propriii săi mușchi se relaxau cu fiecare notă, presiunea din capul și din pieptul său ușurându-se chiar când dorința i se aprofunda în nevoie, goliciune și durere.

Se imagină într-un câmp de dincolo de Pustie, cu iarba înaltă mișcându-se în ritm cu muzica, se imagină într-un studio izolat fonic de la Colton, cu notele undu-indu-se și refractându-se pe pereții de un alb proaspăt, se imagină singur. Nu singuratic. Doar... liber.

Apoi cântecul se sfârși, și, pentru un ultim moment, în timp ce coardele se stingeau prin încăpere, își ținu ochii închiși, nepregătit să se întoarcă.

În cele din urmă, șoapta fu cea care îl trase înapoi.

Putea însemna un singur lucru.

Pielea i se strânse, fu descurajat, iar nevoia se ridică în el, simplă și viscerală, centrul gol din miezul său, acel loc de neumplut, căscând larg.

Când deschise ochii, primul lucru pe care îl văzu fu lumina. Nu razele UV stridente care brăzdau foaierul, ci aurele simple ale sufletelor umane. Patruzeci și două dintre ele erau albe.

Și unul era roșu.

Un suflet pătat de un act de violență, unul care dăduse naștere la ceva monstruos.

Era femeia îmbrăcată în verde.

Mama, cu fetița încă lângă ea, un braț mic încă înfășurat în jurul piciorului femeii. Lumina roșie era ca mărgăritarul pe pielea ei, împrăștiindu-i-se pe obraji precum lacrimile.

August se forță să coboare scările.

— Mi-a frânt inima, mărturisi femeia, cu degetele încleștate în pumni. Așa că am accelerat. L-am văzut pe stradă și am accelerat. I-am simțit corpul frângându-se sub cauciucurile mele. L-am târât de pe drum. Nimeni nu a știut, nimeni nu a știut, dar eu tot aud sunetul acela în fiecare noapte. Sunt atât de sătulă să aud sunetul acela...

August se întinse după mâinile femeii și se opri, cu degetele ezitând la câțiva centimetri deasupra pielii ei. Ar trebui să fie simplu. Era o păcătoasă, iar BIF nu adăpostea păcătoși.

Nu se simțea simplu.

Putea să o lase să plece.

Putea...

Lumina din sală începea să pălească, strălucirea palidă a patruzeci și două de suflete scufundându-se înapoi sub suprafețele pielii lor. Roșul de pe a ei strălucea mai puternic. Ea îi întâlni privirea, uitându-se undeva dincolo de el, poate prin el, dar tot la el.

— Sunt atât de sătulă, șopti ea. Dar aș face-o din nou.

Acele ultime cuvinte rupseră vraja; undeva în oraș, un monstru trăia, vâna, omora din cauza a ceea ce făcuse această femeie. Ea își făcuse alegerea.

Și August o făcu pe a lui.

Își înfășură mâinile în jurul mâinilor ei, stingând lumina.

August se retrase în foaier imediat ce se terminase, cât de departe putu de sunetele colective de șoc, ușurarea palpabilă a celor scutiți, țipătul săgetător al copilului.

Stătea deasupra sirenei, trecându-și palmele peste, ultimele cuvinte ale păcătoasei răsunând în mintea sa. Viața ei încă îi cânta sub piele – îi dăduse un moment de putere, de stabilitate. Mai puțin ca foamea potolită – nu îi mai fusese *foame* de luni de zile –, cât senzația de a fi făcut ceva solid, real. O senzație de calm constant care se evaporă în momentul în care fetița începu să țipe.

Mutase cadavrul, îl cărase în afara sălii, departe de privirea copilei, pentru echipa de colectare. Pielea ei se simțise ciudată sub atingerea lui, rece și grea și goală într-un fel care îl făcuse să vrea să se ferească.

Petrecuse mult timp urmărind soldații din BIF – nu mai încerca să le imite expresiile, posturile, tonurile, dar studierea lor devenise un obicei. Urmărise felul în care mâinile lor tremurau după misiuni terminate

prost, felul în care beau și fumau și glumeau pentru a o ascunde.

August nu se simțea îngrețoșat sau agitat.

Doar gol.

Cât cântărește *un suflet?* se întrebă.

Mai puțin decât un trup.

Ușile sălii simfonice se deschiseră.

— Pe aici, spuse Harris, conducând grupul prin ele.

Ani ținea fetița în brațe.

August îl simți pe Jackson punându-i o mână pe umăr.

— Ți-ai făcut datoria.

El înghiți și își feri privirea.

— Știu.

Însoțiră mulțimea către ușile sudice. Erau încuiate, dar August introduse codul în timp ce Ani își atinse stația.

— Liber?

Un pârâit de paraziți și vocea seacă a lui Rez.

— *Pe cât de liber se poate.*

Întregul grup se despărți în jurul lui August când acesta își croi drumul către partea din față a grupului, ferindu-se de parcă acea distanță limitată avea să îi țină în siguranță.

Afară, Orașul de Nord se ridica acum în spatele lor, dar soarele își continua coborârea lentă printre clădiri.

Mai era o oră de siguranță înainte ca ziua să înceapă să se strecoare spre apus, ceea ce însemna că monștrii

nu erau grija cea mai presantă. Corsaii rămâneau în întuneric, iar în vreme ce Malchaii nu erau *incapacitați* de lumina zilei, îi slăbea, totuși. Nu, pericolul real, cât timp era soare, erau Colții – oameni care juraseră credință Malchailor, care venerau monștrii ca pe zei sau pur și simplu deciseseră că mai degrabă s-ar supune decât să fugă. Colții fuseseră cei care îi prinseseră în ambuscadă echipa în sala de concerte din acea zi, Colții care comiteau cele mai multe crime pe timpul zilei, Colții care introduceau noi monștri în lume cu fiecare păcat.

August începu să traverseze strada.

Numai șase cvartale separau punctul de control de siguranța Complexului Flynn, însă patruzeci și doi de civili amețiți, patru membri ai BIF și un Sunai erau o țintă prea tentantă. Aveau o duzină de jeepuri, dar benzina era puțină, iar vehiculele erau la mare cerere, plus că tensiunea era întotdeauna ridicată în urma unei trieri, iar Henry nu voia ca noii recruți să se simtă precum prizonierii duși la închisoare.

Mergeți cu ei, spusese bărbatul. *Un pas pentru un pas.*

Așa că August și echipa sa conduseră cei patruzeci și doi de oameni către setul vast de scări din colț.

Bocanci sunară din apropiere, pasul egal, firesc, iar un moment mai târziu Rez începu a merge în ritm cu el.

— Bună, șefule.

Întotdeauna îl striga așa, chiar dacă era cu zece ani mai mare decât el – mai mult decât atât. La urma urmei, August doar *părea* de șaptesprezece ani. Se ivise din fum

de pistol și cartușe goale, pe o podea de cafenea, cu cinci ani în urmă. Rez era scundă și slabă, unul dintre primii recruți din Orașul de Nord care schimbaseră medalionul Harker cu o insignă BIF. Fusese studentă la drept în viața sa trecută, după cum numea perioada de dinainte, dar acum era una dintre cele mai bune din echipa lui August, lunetistă ziua și partenera sa în misiunile de salvare și recunoaștere după lăsarea întunericului.

Se bucură să o vadă. Nu îl întreba niciodată câte suflete secerase, nu încerca niciodată să trateze cu ușurință ceea ce făcuse, ceea ce trebuia să facă.

Împreună, ajunseră la scara închisă cu o poartă, un arc de oțel deasupra marcând-o drept stație de metrou. La vederea ei, câțiva oameni încetiniră.

August nu îi condamna.

Metrourile erau în mare domeniul Corsailor – tuneluri întunecate precum cel prin care fugise cu Kate, pline de umbre care tresăreau și se răsuceau, gheare care străluceau precum scurgerile de ulei în întuneric, șoapte de *baterupedistrugecarneosbaterupe* alunecându-le printre dinți.

Dar dincolo de poartă, *aceste* scări străluceau cu lumină.

BIF petrecuse trei săptămâni minuțioase asigurând linia, etanșând crăpăturile și pompând pasajul cu atât de multe raze UV, încât Harris și Jackson îl numiseră „solarul", din moment ce te puteai bronza între punctul de control și Complex.

Rez descuie seria de încuietori, iar August tresări puțin din pricina strălucirii când coborâră pe platformă și apoi pe șine.

— Stați împreună! ordonă Ani când Harris încuie din nou poarta în spatele lor.

Era o zonă moartă, acolo jos, iar semnalele stațiilor se stinseră, tunelurile răsunând în jurul lor în timp ce mergeau în rânduri de câte doi și trei. Jackson și Harris punctau tăcerea, oferind instrucțiuni recruților tulburați, în timp ce August se concentra pe bătaia inimii sale, ticăitul ceasului său, indicatoarele de pe pereți, numărând invers distanța până când puteau ieși la aer.

Când urcară în sfârșit scările către stradă, Complexul se ridică asemenea unei santinele înaintea lor, luminat de la turn până la bordură. O bandă de mărimea unui drum, fortificată cu UV, înconjura baza clădirii, echivalentul tehnologic al unui șanț de castel, pornind când lumina zilei începea să slăbească.

Treptele Complexului erau flancate de soldați, expresiile lor variind de la severe la enervate în clipa în care zăreau noii supraviețuitori din Orașul de Nord; dar când îl văzură pe August, ochii lor se lăsară la pământ.

Rez se îndepărtă cu un „pe mai târziu, șefule", iar cei patruzeci și doi de recruți fură trimiși pe trepte.

August rămase la marginea benzii de lumină, ascultând. În distanță, undeva dincolo de Cusătură, cineva strigă. Sunetul era prea departe, prea înalt, prea spart pentru ca urechile umane să îl poată auzi, dar August

îl auzi oricum, şi cu cât asculta mai mult, cu atât auzea mai multe sunete, cu atât mai mult începeau corzile să se descâlcească, liniştea desfăcându-se în zeci de zgomote distincte: un foşnet în întuneric; un mârâit guttural; metal târându-se pe piatră; bâzâitul electricităţii; un suspin îngrozit.

Cât de mulţi cetăţeni, se întrebă, erau încă dincolo de Cusătură?

Cât de mulţi fugiseră în Oraşul de Sud sau evadaseră în Pustie?

Cât de mulţi nu scăpaseră deloc?

Unul dintre primele lucruri pe care le făcuseră Sloan şi monştrii săi fusese să adune cât de mulţi oameni posibil şi să îi prindă în închisori improvizate, transformate din hoteluri, blocuri, depozite. Se spunea că în fiecare noapte lăsau câţiva dintre ei să plece. Doar pentru distracţia de a-i vâna.

August se întoarse şi îşi urmă echipa, însă, odată aflat în interiorul Complexului, se îndreptă direct către rândul de lifturi, evitând ochii soldaţilor, ai noilor recruţi, ai fetiţei care era înmânată unui membru al BIF.

Se sprijini de peretele liftului, savurând momentul de solitudine – chiar înainte ca o mână să prindă uşa ce stătea să se închidă. Metalul se despărţi, iar un alt Sunai păşi înăuntru.

August îşi îndreptă postura.

— Soro.

— Bună, August, spuse Soro, cu ochii luminându-se. Degetele sale atinseră butonul pentru al doisprezecelea etaj.

Cel mai nou Sunai părea mai în vârstă decât fraţii săi, dar o trata pe Ilsa ca pe o bombă pe cale să explodeze şi se uita la August în felul în care se uitase *el* cândva la Leo, cu un amestec de precauţie şi deferenţă.

Soro avea o siluetă înaltă şi slabă, cu pielea argintie marcată cu mici X-uri negre. Avea o podoabă de păr argintiu care funcţiona ca o umbră, schimbându-i faţa în funcţie de cum cădea. Astăzi era dat pe spate, cu pometii săi delicaţi şi fruntea proeminentă complet la vedere.

La început se gândise la Soro ca fiind o *ea*, deşi adevărul era că nu fusese sigur, iar când îşi făcuse curaj să întrebe dacă Soro se considera bărbat sau femeie, cel mai nou membru al familiei Flynn se holbase la el pentru un lung timp înainte să răspundă.

— Sunt un Sunai.

Asta fusese tot ce spusese, de parcă restul nu conta, iar August socotise că nu o făcea. După aceea nu se mai gândise niciodată la Soro altfel decât ca fiind Soro.

Când uşile se închiseră, iar liftul urcă, August îi aruncă celuilalt Sunai o privire scurtă, cu coada ochiului. Partea din faţă a uniformei sale era îmbâcsită cu un amestec de sânge negru şi sânge uman, dar Soro nu părea să observe sau, cel puţin, nu părea să îi pese. Îi plăcea vânătoarea – nu, îi *plăcea* era probabil cuvântul greşit.

Soro nu poseda nici dreptatea lui Leo, nici ciudăţenia Ilsei, nici, din câte îşi putea da seama August, propria sa dorinţă complicată de a se simţi uman. Ce poseda însă era o hotărâre de nezdruncinat, o credinţă că Sunaii existau numai pentru a distruge monştrii şi a elimina păcătoşii responsabili pentru ei.

Mândrie – poate că acela era cuvântul corect.

Soro se *mândrea* cu abilitatea sa de a vâna, şi, deşi îi lipsea pasiunea lui Leo, îl întrecea în tehnică.

— Ai avut o zi bună? întrebă August, iar Soro îi aruncă umbra unui zâmbet, atât de slab încât alţii probabil că nu l-ar fi văzut măcar, atât de slab încât însuşi August l-ar fi ratat dacă nu ar fi petrecut atât de mult timp învăţând cum să îşi afişeze emoţiile astfel încât oamenii să le vadă.

— Tu şi întrebările tale bizare, se gândi Soro. Am sfârşit şapte vieţi. Se pune asta ca fiind *bună*?

— Numai dacă meritau să moară.

O cută subţire se formă pe fruntea lui Soro.

— Normal că meritau.

Nu avu nicio ezitare, niciun dubiu, iar când August se holbă la reflexia lui Soro în ușa de oțel, nu se putu abține să se întrebe dacă hotărârea sa avea ceva de-a face cu catalizatorul său. Ca toți Sunaii, se născuse din tragedie, dar, spre deosebire de masacrul care îl adusese pe August pe lume, al lui Soro fusese mai... voluntar.

La o lună după aruncarea înapoi în haos a Orașului de Nord, un grup care se numea TPU – Trupele de Putere Umană – pusese stăpânire pe un depozit secret de arme și hotărâse să bombardeze tunelurile din metrou, casa atât de multor monștri din oraș.

Și pentru că omorâtul Corsailor era complicat (umbrele erau ușor de răsfirat, dar greu de șters), ademeniseră în tuneluri cât de mulți Malchai putuseră, folosindu-se pe *ei* înșiși ca momeală. Fusese un succes – dacă o misiune sinucigașă poate fi vreodată numită un succes. Un număr decent de monștri fuseseră omorâți, împreună cu douăzeci și nouă de oameni, o bucată din metroul Orașului de Nord se prăbușise, iar Soro cel autonumit fu singurul lucru care ieșise dintre ruine, urmat de o dâră subțire, șovăitoare de muzică clasică, genul pe care îl pusese Harker atâta vreme în metrouri.

Liftul se opri la al doisprezecelea etaj, iar Soro ieși, privind înapoi înainte ca ușile să se închidă.

— Dar *tu*?

August clipi.

— Eu ce?

— Ai avut o zi *bună*?

Se gândi la omul care implorase pentru viața sa, la fetița strângându-i piciorul mamei sale.

— Ai dreptate, spuse el, în timp ce ușa liftului se închidea. E o întrebare bizară.

Când August ajunse pe acoperișul Complexului, corpul său tânjea după aer.

Nu era un lucru fizic, precum foamea sau boala, dar îl simțea, totuși, împingându-l sus, sus, sus până în vârful Complexului.

Puteai vedea tot orașul de aici.

Nu era tipul de acoperiș pe care aveai *voie* să mergi. Nu puteai ajunge pe el cu lifturile sau pe scările principale, însă August găsise cu un an în urmă o trapă de acces într-o cameră electrică de la ultimul etaj. Acum păși în aerul proaspăt când soarele atinse orizontul și lăsă o expirație ușoară, tremurândă.

Aici sus, putea respira.

Aici sus, era singur.

Și aici sus, în sfârșit, se destrămă.

Așa se simțea, o desfacere lentă, mai întâi postura sa, apoi fața sa, fiecare centimetru din corpul său încordat după ce fusese ținut locului sub greutatea atât de multor ochi căutători.

Adună-te, murmură Leo în mintea sa.

August înăbuși vocea și păși în față până când vârfurile bocancilor săi atinseră marginea acoperișului. Era

o cădere de douăzeci de etaje, numai beton așteptând jos. Ar durea, dar numai pentru o clipă.

Întotdeauna iubise legea gravitației a lui Newton, partea despre lucrurile care cad cu aceeași viteză, indiferent din ce sunt făcute. Un rulment de oțel. O carte. Un om. Un monstru.

Diferența, desigur, consta în ceea se se întâmpla când loveau pământul.

Impactul ar fi spart betonul sub bocancii săi. Dar, când s-ar fi așezat praful, el ar fi fost încă acolo. În picioare. Întreg.

Toate lucrurile cad, se gândi Leo.

August se dădu un pas în spate, apoi doi, prăbușindu-se pe acoperișul încălzit de soare și înfășurându-și brațele în jurul genunchilor. Răbojul îi strălucea pe piele.

Petrecuse atât de mult timp încercând să îl ascundă, și iată că acum îl purta la vedere. O linie pentru fiecare zi de când August se întunecase ultima oară.

Una pentru fiecare zi de când –

M-ai omorât.

Își închise ochii strâns.

Chiar ești un monstru, acum.

— Oprește-te, șopti, dar vocea lui Leo se juca cu mintea lui și cea mai rea parte era că nu știa – nu își putea da seama – dacă era numai o amintire, un ecou, sau chiar Leo, o ultimă fărâmă din fratele lui August agățându-se de oasele sale.

Îl omorâse pe Leo, îi secerase viața, sau sufletul, sau ceea ce aveau Sunaii în ei, iar acum era în el. August își imagină viețile lor precum apa și uleiul, refuzând să se amestece.

Se întrebase adesea dacă oamenii pe care îi secera rămâneau cu el, dacă vreo parte din ceea ce erau – sau cine fuseseră – rămânea în sângele său, îmbinată cu sufletul său. Dar oamenii nu aveau niciodată o voce. Iar Leo avea.

Spune-mi, August. Încă ți-e foame?

Își înfipse unghiile în suprafața dură care acoperea acoperișul. Nu îi mai fusese foame de luni de zile și o ura, ura sațietatea, ura puterea, ura faptul că se simțea din ce în ce mai gol, cu cât mai des se hrănea.

Ura faptul că o parte din el *voia* să alunece iar, să simtă acea înțepătură febrilă, precum o răceală pe cale să se întâmple, să își amintească cum se simțea să fie viu, să fie înfometat. În fiecare zi în care intra în sala de concerte, spera ca toate sufletele să strălucească albe. Nu o făceau aproape niciodată.

Cerul începuse să se întunece precum o vânătaie, iar August își lăsă fruntea să se odihnească pe genunchi și respiră în așchia de spațiu gol dintre pieptul și picioarele sale în vreme ce amurgul se îngroșa. Soarele era aproape dispărut când aerul se mișcă în spatele său și o mână i se așeză în păr.

— Ilsa, spuse el în șoaptă.

Își ridică capul când sora sa se așeză pe acoperiș

lângă el. Era în picioarele goale, cu buclele sale de culoarea căpșunei libere și fluturând în briză, cu totul la ea atât de deschis, nepăzit. Era ușor să uite că ea fusese primul Sunai, că ea făcuse Tărâmul Sterp, șterse o bucată întreagă de oraș și pe toată lumea din ea.

Sora noastră are două laturi. Care nu se întâlnesc.

Însă August nu îi văzuse niciodată sinele umbră al Ilsei, o cunoscuse numai pe aceasta, jucăușă și dulce și uneori pierdută.

Acum singurul lucru pierdut era vocea ei.

Îi era dor de ea, acea cadență vioaie care făcea totul să sune ușor, dar Ilsa nu mai vorbea. Nu putea. Gulerul său era deschis, dezvăluind linia brutală care se întindea precum o panglică în jurul gâtului ei. Făcătura lui *Sloan*. Tăiase drept prin corzile ei vocale, îi retezase vocea și îi furase abilitatea de a vorbi, de a *cânta*.

Și totuși, exact cum vocea lui Leo avea un loc în mintea lui August, așa o făcea și a ei, iar când ea îi întâlni privirea, el citi întrebarea din ochii săi. Grija constantă. Presarea blândă.

Vorbește cu mine.

Când își înfășură un braț lung în jurul lui și își lăsă capul să cadă pe umărul său, știu că îi putea spune.

Despre fată și mama ei, despre vocea lui Leo zgâriindu-l în interiorul craniului, despre felul în care tânjea după foame și faptul că îi era teamă: teamă de scopul său, teamă că nu o putea face, teamă că putea, teamă de ceea ce trebuia să devină și ceea ce devenea, ceea ce era

deja, și adevărul că sub toate acestea – mai tăcut decât fusese, dar acolo, acolo oricum – era acea tânjire zadarnică și inutilă și imposibilă de a fi om. O dorință pe care tot încerca să o înece. O dorință care își ținea respirația până când își pierdea el concentrarea, și se ridica iar, trăgându-și răsuflarea.

Îi putea spune – mărturisi, așa cum o făcuseră atât de multe suflete condamnate lui –, dar care era sensul? Cuvintele erau precum piese de domino aliniate în capul său, iar dacă începea să vorbească, dacă dărâma prima piesă, toate aveau să se doboare. Pentru ce? Dorința egoistă de a simți...

Degetele ei se strânseră pe brațul său.

Vorbește cu mine, frățioare.

Dar comanda unui Sunai nu avea nicio greutate fără cuvinte. Era nedrept, știa, că pentru că ea nu putea întreba, el nu trebuia să răspundă.

— Totul a mers așa cum trebuia, spuse el, pentru că nu era o minciună, chiar dacă nu se simțea ca fiind adevărul.

Ilsa își ridică capul și tristețea îi trecu pe față precum o roșeață. El se uită în altă parte, iar ea îi dădu drumul și se întinse pe spate pe acoperișul de beton, cu brațele larg deschise, ca și cum ar fi încercat să îmbrățișeze cerul.

Ziua senină lăsa loc unei nopți limpezi și fără lună, iar atât de sus, cu majoritatea rețelei nordice căzute, putea să discearnă o mână de stele. Nimic precum picturile

de lumină pe care le văzuse dincolo de oraș, numai o mână de puncte pâlpâind deasupra, acolo și dispărute și acolo din nou, precum amintirea acelei nopți din Pustie când era cu Kate și boala abia începea. Când mașina furată se stricase și stătuseră pe marginea drumului, Kate dârdâind și August arzând, iar deasupra cerul fusese o țesătură de lumină. Când se holbase, fermecat de numărul colosal de stele, iar ea spusese că oamenii erau făcuți din praf de stele și că poate că și el era.

Își dorise ca ea să aibă dreptate.

— *Alfa?* se auzi vocea lui Phillip prin stație.

August se îndreptă.

— Prezent.

— *Avem un SOS. Echipa Delta solicită întăriri.*

— Nord sau Sud? întrebă August, ridicându-se în picioare.

Pauza scurtă îi dădu răspunsul înainte ca Phillip să vorbească.

— *Nord.*

August se uită către Cusătură, cu soarele care se scufunda strălucind pe spinarea sa. Dincolo de ea, jumătatea nordică a orașului se ridica precum dinții zimțați. Simți privirea surorii sale, dar nu se uită înapoi când bocancul său atinse buza acoperișului.

— Sunt pe drum, spuse el.

Apoi păși dincolo de margine.

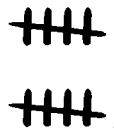

Clădirile îi aminteau lui Sloan de dinți zimțați, o gură spartă mușcând dintr-un cer rănit. Crepusculul, acel moment când ziua se prăbușea în ceva mai întunecat, când chiar și mințile umane lăsau loc lucrurilor primare.

Stătea în dreptul ferestrelor turnului, uitându-se afară, exact cum o făcuse Callum Harker de atât de multe ori. Putea aprecia eleganța, poezia *creatului* înlocuind *creatorul*, umbra trăind mai mult decât sursa.

Biroul ocupa un colț al clădirii numite cândva Harker Hall și doi dintre pereții săi erau compuși din sticlă solidă. Pe fundalul care se întuneca, ferestrele de la podea la tavan prindeau bucăți din reflexia sa și le înghițeau pe altele. Costumul său negru se amesteca cu amurgul, în timp ce unghiurile ascuțite ale feței sale străluceau albe ca osul, iar ochii lui ardeau găuri roșii gemene în orizont.

Pe măsură ce noaptea trecea peste ei, reflexia sa devenea solidă în sticlă.

Dar când se lăsă soarele, lumina artificială se infiltră din sud, brăzdând tabloul, aburind imaginea ca o ceață, o *poluare*, spinarea luminată a Cusăturii și Complexul Flynn de dincolo de ea ridicându-se în întuneric.

Ciocăni cu o unghie ascuțită pe sticlă, cugetând, lovind-o într-un ritm constant, cadența unui ceas care bătea.

Trecuseră șase luni de când se înălțase în locul său de drept. Șase luni de când supusese jumătate de oraș. Șase luni, iar Complexul încă stătea în picioare, BIF încă *rezista*, de parcă nu puteau vedea că era o întreprindere condamnată, că prădătorii erau *creați* să cucerească prada. Avea să le arate, desigur, că nu aveau să câștige, *nu puteau* să câștige, că sfârșitul era inevitabil – singura întrebare era dacă aveau să cedeze, dacă aveau să moară rapid sau lent.

Atenția lui Sloan se mută pe propria sa jumătate de oraș, aruncată mai mult în întuneric decât în lumină. Lumina care *exista* servea un scop – le ținea mâncarea în viață. Corsaii nu fuseseră niciodată creaturi ale temperanței – se hrăneau cu orice aveau la îndemână; de cădea în umbre, era al lor. Dar Corsaii erau legați de acele umbre, așa că Malchaii își puseseră mesele între gratii în clădiri bine luminate și trasaseră drumuri puternic luminate prin întuneric.

Și totuși, existau *alte* lumini care punctau orașul.

Luminile celor care *se ascundeau*.

Panglici subțiri care scăpau pe sub uși și ferestre

blocate, becuri de siguranță transformate în faruri, la fel de constante și ademenitoare precum o bătaie de inimă.

Iată-mă, spuneau. *Iată-mă, iată-mă, vino să mă prinzi.*

Iar el avea să o facă.

Voci răsunară prin ușa deschisă a biroului, boscorodeala spartă a unei lupte, un trup care era târât în timp ce dădea șuturi, care țipa cu un căluș în gură.

Sloan zâmbi și se întoarse cu spatele la sticlă. Ocoli biroul lat de stejar, ochii săi atrași ca întotdeauna de pata de pe parchetul de lemn masiv, locul unde sângele lăsase o umbră permanentă. Ultimele rămășițe ale lui Callum Harker.

Dacă nu cumva, desigur, îl puneai pe *el* la socoteală.

Deschise larg ușa și o secundă mai târziu o pereche de Malchai se năpusti înăuntru, târând fata între ei. Avea tot ceea ce voia: păr blond, ochi albaștri, spirit de luptătoare.

Katherine, se gândi el.

Fata, desigur, nu era Katherine Harker, însă fu o clipă – exista întotdeauna o clipă – înainte ca simțurile sale să îl prindă din urmă și să înregistreze zecile de diferențe dintre fiica lui Callum și această impostoare.

Dar, la urma urmei, acele diferențe nu contau. Cea mai importantă caracteristică nu zăcea în chip sau în formă sau în miros. Era în felul în care se luptau.

Iar ea se *lupta*. Chiar și cu gura acoperită de bandă și cu mâinile legate cu frânghii. Lacrimile îi trasaseră urme pe față, dar ochii săi sclipeau și dădu cu șutul

într-unul dintre Malchai, însă rată când acesta o forță să stea în genunchi.

Ochii lui Sloan se îngustară la vederea strânsorii Malchaiului pe brațul gol al fetei, locurile unde unghiile sale ascuțite o făcuseră să sângereze.

— V-am spus să nu o răniți, zise el tăios.

— Am încercat, spuse primul Malchai.

Sloan nu le învăța numele. Nu vedea sensul.

— Nu a fost ușor de prins.

— Am făcut tot ce am putut, spuse al doilea, ajustându-și strânsoarea.

— Ești norocos că nu am mâncat-o chiar noi, adăugă primul.

La care Sloan își înclină capul.

Apoi îi smulse gâtul creaturii.

Exista o înțelegere greșită despre Malchai. Majoritatea oamenilor păreau să creadă că singura cale de a-i omorî era să le distrugi inimile. Era cu siguranță *cea mai rapidă* cale, dar retezarea mușchilor din gât funcționa, de asemenea, dacă unghiile îți erau destul de ascuțite.

Monstrul își zgârie inutil gâtul ruinat în timp ce sânge negru i se scurgea pe piept, maxilarul său fâlfâindu-i deschis și închis. Nu avea să moară din pricina rănii, dar avea să fie prea slab pentru a vâna, iar Malchaii nu erau o adunătură generoasă când venea vorba de sânge.

Sloan urmări Malchaiul zguduindu-se.

Tot aștepta un pretendent, cineva care să se ridice și să încerce o răsturnare, dar nimeni nu o făcea vreodată.

Știau, la fel ca el, că nu toți monștrii erau creați egal. Știau că erau inferiori, până la inimile negre care le băteau în miez. Știau în felul în care orice prădător își știe superiorii.

Sloan fusese dintotdeauna... unic.

Toți Malchaii se iveau din crime, era adevărat, dar el se ivise dintr-un *masacru*. În prima noapte a războaielor teritoriale, când Callum Harker revendicase Orașul de Nord ca fiind al lui, o făcuse eliminând competiția. O imagine pâlpâi în mintea lui Sloan, mai mult vis decât amintire, a unei mese lungi, douăsprezece cadavre în douăsprezece scaune, sânge băltind pe podeaua de sub ei.

Ce spusese Callum?

Drumul către vârf este pavat cu cadavre.

Sloan se minuna adesea că ar fi putut fi un Sunai – că mâna invizibilă care le oferea formele i-o dăduse în schimb pe aceasta. Poate pentru că nu exista niciun inocent în încăpere în noaptea aceea.

Sau poate că destinul avea pur și simplu simțul umorului.

Malchaiul rănit rămânea fără energie. Un sunet aspru îi scăpă din gâtlej, urmat de o gâlgâitură umedă când creatura se prăbuși în genunchi. Sângele îi curgea în cheaguri groase, pătând podeaua, iar Sloan lovi Malchaiul mai în spate, departe de semnul lui Callum.

Fata era încă în genunchi, ținută locului de al doilea monstru, care se holba la sângele negru pulsând din gâtul celuilalt Malchai, fața sa scheletică o mască de șoc.

Sloan smulse o bucată întunecată de material din buzunarul cămășii sale.

— Pleacă, spuse, ștergându-și sângele de pe degete. Și ia-l și pe celălalt cu tine.

Malchaiul îl ascultă, eliberând fata ca să-l poată târî pe monstru către ușă.

Dar în momentul în care dispăru strânsoarea celui care o ținuse captivă, fata se ridică, gata să fugă.

Sloan zâmbi când văzu asta și își înfipse călcâiul pantofului în covor, smucindu-l spre el. Ea se împletici, zbătându-se să se echilibreze, iar în acel moment înainte ca fata să poată fie să cadă, fie să se țină pe picioare, Sloan se năpusti.

Apoi fu pe ea, forțând-o pe spate, pe podea. Ea se luptă sub el, așa cum se luptase Katherine în iarbă și pietriș. Îl zgârie cu mâinile legate, râcâind cu unghii prea scurte o piele prea dură, și pentru o clipă o lăsă să se lupte, de parcă nu pierduse deja. Apoi degetele sale se încurcară în părul ei blond pai, forțându-i capul pe spate, expunându-i linia gâtului, iar Sloan își apăsă gura pe curba gâtlejului ei, savurându-i strigătul ridicat.

— Katherine, șopti în pielea ei chiar înainte să muște, dinții ascuțiți înfigându-se cu ușurință prin carne și mușchi.

Sângele se vărsă pe limba sa, clocotind cu putere, cu viață, iar strigătul se stinse în gâtul fetei. O parte din ea încă încerca să se lupte, dar fiecare lovitură era mai slabă, membrele sale devenind inerte pe măsură ce corpul

îi ceda încet, şovăitor.

Tremură sub el, iar Sloan savură secundele perfecte când membrele i se opriseră, dar inima i se zbătea în continuare, liniştea senină când se sfârşi în cele din urmă.

Maxilarul i se descleştă, dinţii eliberându-se cu o *lunecare* umedă. Îşi scoase degetele din părul ei. Fire aurii atârnau ca pânzele de păianjen, până le scutură şi le eliberă. Se aşezară pe faţa ei, la fel de subţiri şi fine precum cicatricile vechi.

— Ce vei face, spuse o voce seacă din prag, când vei rămâne fără blonde?

Dinţii lui Sloan se încleştară. Silueta intrusei zăbovea la marginea viziunii sale, o fantomă a fetei de sub el, o umbră, familiară, dar distorsionată.

Alice.

Îşi târî privirea către ea.

Era îmbrăcată în hainele vechi ale lui Katherine, bucăţi pe care Katherine le lăsase în urmă, blugi negri şi un tricou ros. Părul ei era mai mult alb decât blond, tăiat într-un unghi violent de-a lungul maxilarului, iar sânge – jeturi arteriale închise – îi acoperea braţele de la coate la unghiile ascuţite. Din acele degete însângerate atârna o mână de petice, fiecare întipărit cu trei litere: *BIF*.

— Fiecare avem gusturile noastre, spuse Sloan, ridicându-se de pe vine.

Alice îşi înclină capul, cu o mişcarea lentă, deliberată. Ochii săi erau roşii ca tăciunii aprinşi, ca ai lui Sloan, ca ai *tuturor* Malchailor, dar de fiecare dată când se uita

la ea se aştepta să îi găsească albaştri, ca ai... aproape gândi *tatălui ei*, dar nu era corect. Callum Harker fusese tatăl lui *Katherine*, nu al lui Alice. Nu, dacă Alice se născuse din cineva, era din însăşi Katherine, din crimele ei, exact cum Sloan se născuse din ale lui Callum.

— Ai avut succes? întrebă el. Sau pur şi simplu ai făcut mizerie?

Alice scoase ceva din buzunar şi îl aruncă spre el. Sloan prinse obiectul din aer.

— Patru depozite secrete găsite, spuse ea. Încă trei rămase.

Sloan examină obiectul moale din palma sa. Era un cub, dar Sloan recunoştea ce era. O cantitate mică de plastic. O cantitate *foarte* mică.

— Unde e restul?

Alice îi aruncă un rânjet neastâmpărat.

— Undeva în siguranţă.

Sloan oftă şi se îndreptă, cu sângele aşezându-i-se în stomac, euforia crimei atât de deplorabil de scurtă. În moarte, fata de la picioarele sale nu arăta deloc precum Katherine, ceea ce era teribil de nesatisfăcător. Cât despre trup în sine, avea să pună pe cineva să îl arunce la Corsai. Ei nu erau mofturoşi în privinţa pulsului.

Alice îi urmări privirea până la cadavru, aspectul său un ecou vag al ei înşişi. Ochii îi străluceau, nu cu furie sau dezgust, ci cu fascinaţie.

— De ce o urăşti?

Sloan îşi trecu gânditor limba peste dinţi. Nu o *ura*

pe Katherine, pur și simplu iubea ideea de a o omorî. Și o disprețuia pentru că luase singura viață care ar fi trebuit să fie a lui: a tatălui ei. Nu avea să știe niciodată ce gust avea sângele lui Callum. Dar cât timp Katherine era undeva acolo, și-l putea imagina pe al ei.

Își tamponă o picătură rătăcită de sânge din colțul gurii.

— Își urăște prădătorul prada? spuse el în cele din urmă. Sau îi este pur și simplu foame?

Atenția lui Alice rămase fixată pe fată.

— E undeva acolo.

Ochii săi roșii se ridicară subit.

— O pot simți, precum pânzele de păianjen pe pielea mea.

Sloan înțelegea. În fiecare zi a existenței lor împărtășite, simțise firele vieții lui Callum, subțiri, invizibile, imposibil de descotorosit. Și simțise moartea creatorului său ca și cum o pereche ascuțită de foarfece le-ar fi tăiat și l-ar fi eliberat.

Alice își flexă degetele, iar ultimele picături de sânge lipite de ele se scurseră pe podea.

— Într-o zi o s-o găsesc și...

— Curăță-te, o întrerupse, aruncând batista către Alice. Faci mizerie.

Ce nu spusese era că Katherine era prada *sa*, iar când avea să se întoarcă acasă – și avea să se întoarcă acasă, era întotdeauna atrasă către casă – moartea ei avea să fie a lui.

Dar Alice nu făcu niciun gest să apuce bucata de material, iar aceasta flutură pe podea, aterizând ca un cearceaf peste faţa fetei moarte. Îl privi în ochi, un zâmbet lent întinzându-i-se pe faţă.

— Sigur, *tati*!

Dinţii lui Sloan se încleştară în dezgust.

Prima oară când îl strigase aşa, Sloan o lovise atât de tare, încât corpul ei crăpase peretele. Alice, la rândul ei, doar se îndreptase şi izbucnise într-un râset scurt şi provocator şi plecase, afară din apartament, afară din clădire şi în noapte.

Când se întorsese la scurt timp după răsărit, membrele sale luceau însângerate, dar nu avea petice BIF în mâini. Îi zâmbise lui Sloan şi îl salutase şi se dusese în camera ei. Abia când părăsise apartamentul descoperise ce făcuse ea: Alice ieşise şi omorâse fiecare fată cu părul blond şi ochii albaştri pe care o putuse găsi. Lăsase corpurile în şir pe treptele Harker Hall.

Se gândise să o omoare, atunci, se gândise la asta de o sută de ori din clipa aceea, dar anumite dorinţe erau îndulcite de aşteptare. Poate când avea să rămână fără Katherine...

Astăzi, Sloan pur şi simplu zâmbi.

Avea să o lase la urmă pe ea.

La al treilea internat al său, Kate citise o carte despre criminalii în serie.

Conform primului capitol, cele mai multe acte izolate erau crime din pasiune, dar aceia care omorau în mod repetat o făceau pentru că erau dependenți de euforie. Kate se întrebase întotdeauna dacă nu cumva era mai mult acolo – dacă acei oameni încercau de asemenea să evadeze de *jos*, din vreun aspect gol, nesatisfăcător al vieților lor.

O făcuse să se întrebe ce fel de slujbe trebuie să fi avut acei oameni, de aveau nevoie de înclinații atât de violente.

Acum știa.

— Bine ați venit la Coffee Bean, spuse cu toată voioșenia falsă pe care o putu aduna. Cu ce doriți să începeți?

Femeia din partea cealaltă a tejghelei nu zâmbi.

— Aveți cafea?

Kate se uită de la zidul de râșnițe și aparate, la clienții care țineau strâns căni și la semnul de deasupra ușii.

— Da.

— Păi? spuse nerăbdătoare femeia. Ce fel de cafea *aveți*?

— E o tablă pe zidul de acolo...

— Nu e treaba ta? Să știi?

Kate trase o gură calmantă de aer și se uită la unghiile sale, studiind urmele fade de negru de la sângele monstrului pe care îl ucisese în noaptea de dinainte, în timp ce își aminti că asta era doar o slujbă.

A cincea ei slujbă în șase luni.

— Uitați, zise ea cu un zâmbet. Ce-ar fi să vă ofer amestecul nostru cel mai bine vândut.

Nu fusese o întrebare. În adâncul sufletului, majoritatea oamenilor nu voiau să ia decizii. Le plăcea iluzia controlului, fără consecințe. Învățase asta de la tatăl ei.

Femeia aprobă brusc și se târșâi să stea alături de mulțimea îngrămădită care își aștepta comenzile. Păreau adoratori în fața unui altar, iar Kate se întrebă cine erau mai dependenți de drogul lor, criminalii în serie sau dependenții de cafea.

— Următorul, strigă ea.

Teo apăru, cu părul albastru făcut țepi, ca o flacără deasupra capului său.

— Trebuie să vezi asta, spuse el, împingându-și tableta peste tejghea.

Iar unde era Teo... Privirea sa trecu pe lângă el către separeul din colț și văzu părul șaten, creț al Beei, căciula mov a lui Liam.

— Mă scuzați, *domnule*, spuse ea sec. Vreți să *comandați*? Din moment ce sunt la *muncă*, adăugă ea, de parcă șorțul și locul de după tejghea și coada de clienți nu făceau asta evident.

Teo aruncă un zâmbet neastâmpărat.

— Un macchiato triplu de caramel, pe jumătate îndulcit, fără grăsime...

— Acum ești doar antipatic...

— ...cu frișcă fără zahăr. Trece-o în contul meu.

— Nu *ai* un cont.

— *Ooo*, oftă Teo exagerat în timp ce scotea o bancnotă mototolită. Te-am rugat să îmi deschizi unul.

— Și eu nu am vrut să fiu concediată – *din nou* – așa că nu am făcut-o.

Când luă banii, privirea îi căzu pe tabletă. Prinse marginea unui titlu – o scenă de crimă –, iar pulsul i se ridică. *Asta*, asta era euforia pe care o vânau criminalii și dependenții de cafea.

— Du-te să stai jos.

Teo se retrase ascultător și imediat ce se eliberă coada îi făcu băutura naibii și ieși de după tejghea.

— Îmi iau pauză, spuse ea, scoțându-și șorțul și îndreptându-se către separeul din colț, unde se stabilise definitiv gașca pestriță a Paznicilor.

Trânti macchiato-ul și se aruncă pe un scaun liber.

— Ce faceți aici?

— Manierele, spuse Bea, care îi făcuse rost de slujbă.

— Macchiato! zise Teo voios.

Liam era ocupat să numere boabe de espresso acoperite în ciocolată și să le bage în gură unul câte unul.

— Relaxează-te, spuse el, nu e ca și cum își va da seama cineva că ai un alter ego.

— Te rog nu mai vorbi.

— Barista fraieră ziua, spuse Teo ca pentru sine, vânător de monștri dată dracului noaptea.

De asta lucra Kate singură. Pentru că unicul lucru mai rău decât să ai un secret era să îi lași pe alți oameni să îl afle. Însă Paznicii erau ca nisipul mișcător: cu cât se lupta mai tare, cu atât mai mult se scufunda. Îi acceptau rezerva, chiar păreau să o găsească fermecătoare. Ceea ce doar o furnica mai tare.

Odată, numai ca să mai schimbe lucrurile, fusese neplăcut de dulce, alintându-i cu porecle, și aruncase un braț în jurul umerilor lui Liam, întorcând toată acea afecțiune. Se uitaseră îngroziți la ea, de parcă altcineva îi purta chipul.

— Am numai zece minute, spuse ea. Arătați-mi ce aveți.

Teo îi oferi tableta.

— Uită-te la asta.

O fotografie a unui om de afaceri zâmbitor era tipărită sub un titlu: PROPRIETAR GĂSIT SFÂRTECAT ÎN SPATELE BIRTULUI.

Kate scană textul.

Poliția încă încearcă să determine cauza... speculând dacă... intenționat sau înșelăciune... fără martori... atac al animalelor...

— Atac al animalelor... Cine crede asta? spuse Bea. Suntem în mijlocul P-City.

Kate se uită la Teo.

— Documentul de la morgă?

— Riley a zis că nu există încă o autopsie, dar că era o gaură decentă în pieptul său, iar inima lipsește din inventarul de organe. *Acea* parte nu e la cunoștința publicului, desigur.

— Nu ar vrea să sperie pe cineva, spuse Kate sec în timp ce derula în jos, căutând mai multe detalii.

Trecu de o mențiune scurtă a exploziei de pe Broad, apoi mâna i se opri, ezitând deasupra următorului articol, fața familiară holbându-se la ea, părul blond ondulându-se în ochi de un albastru închis.

RĂUFĂCĂTORUL DIN VERITY

Își ținu respirația, captivată de lovitura bruscă a întâlnirii privirii ferme a tatălui său. Vocea sa îi scrâșni în minte.

Katherine Olivia Harker.

— Kate? insistă Bea.

Se forță să revină înapoi în cafenea, la masă, la privirile în așteptare ale Paznicilor și își mișcă degetele astfel încât pagina se derulă înapoi sus, articolul dispărând.

— Am discutat între noi, spuse Teo, iar eu și Bea vrem să ajutăm.

— O *faceți*.

— Știi ce vrea să spună, zise Bea. Am putea merge *cu* tine. Să îți oferim întăriri.

— Aha! zise Liam.

— Nu tu, spuseră Teo și Bea în același timp.

— *Niciunul* dintre voi, spuse Kate.

— Uite, insistă Bea, aplecându-se în față. Când au început toate astea, era doar o teorie, corect? Dar datorită ție știm că e real și că nu va dispărea, așa că poate...

Kate își coborî vocea.

— Nu știți nimic despre vânătoarea de monștri.

— Ai putea să ne înveți, spuse Teo.

Dar ultimul lucru de care avea nevoie Kate era să aibă mai mulți oameni pentru care să își facă griji, mai mult sânge pe mâinile sale.

— Trimiteți-mi locația crimei, zise ea, ridicându-se în picioare. O s-o verific diseară.

Membrii consiliului BIF stăteau în centrul de comandă, apărându-și opiniile, vorbind unii peste alții.

— Fiecare persoană pe care o primim este o altă gură de hrănit, un alt corp de îmbrăcat, o altă viață de adăpostit.

Marcon lovi masa cu palma.

— Loialitatea mea este față de oamenii pe care îi avem deja. Cei care *au ales* să lupte.

— Nu ne *forțăm* trupele dincolo de Cusătură, spuse Bennett, un membru mai tânăr, dar rămâne valabil faptul că ceea ce facem acum nu este suficient.

— E *prea mult*, argumentă altcineva, Shia. Rămânem fără resurse...

— Ăsta nu e un război, e un asediu...

— Și dacă ați fi de acord să atacăm în loc să ne apărăm, atunci poate...

August stătea în liniște, rezemat de perete, capul său sprijinindu-se pe spate de harta orașului. Ar fi putut la fel de bine să fie o fotografie; nu era acolo să vorbească sau să asculte măcar. Din câte își dădea seama, era prezent numai ca să fie văzut, să servească drept avertisment, memento.

Există putere în percepție, observă Leo.

Nu Leo, se corectă el. Nu e real. Numai o voce. O amintire.

Nu-Leo *nț*-âi.

În capul mesei, Henry Flynn nu spunea nimic. Părea... obosit. Umbrele îi pătau permanent pleoapele. Întotdeauna fusese slab, dar se îndrepta către sfrijit.

— Am încercat să ocupăm un frigider azi-noapte, spuse Marcon.

Frigider, așa numeau ei clădirile unde Malchaii și Colții țineau prizonieri. Frigiderul – un loc unde să depozitezi *carnea*.

— Și am pierdut cinci soldați. *Cinci*. Pentru ce? Nordici cărora nu le-a păsat de noi până nu au mai avut de ales. Și oameni ca Bennett și Paris care cred...

— Oi fi eu oarbă, însă urechile îmi funcționează numai bine, se răsti bătrâna din partea cealaltă a mesei.

Prima oară când o întâlnise, picura scrum de țigară în ouăle sale, într-o casă la două cvartale nord de Cusătură, dar părea de-a dreptul în largul ei în scaunul său de consiliu.

— Și toată lumea îmi cunoaște sprijinul pentru

aceia de dincolo de Cusătură. E ușor de spus ce ați fi făcut voi dacă ați fi fost acolo, dar nu îi puteți învinui pentru că voiau să trăiască.

Sfada începu din nou, volumul ridicându-se. August își închise ochii. Zgomotul era... încurcat. Situația era încurcată. Omenirea era încurcată. În majoritatea vieții sale scurte, se gândise la oameni ca fiind fie buni, fie răi, fie curați, fie pătați – distincția puternică, liniile trasate în alb și negru –, însă ultimele șase luni îi arătaseră o multitudine de griuri.

Prima oară o zărise în Kate Harker, dar întotdeauna se gândise la ea ca fiind excepția, nu regula. Acum, oriunde se uita, vedea divizările create de frică și pierdere, speranță și regret, vedea oameni mândri cerând ajutor, și cei care se sacrificaseră deja determinați să îl refuze.

BIF era divizată – nu numai consiliul, ci trupele însele. Zeci de mii de soldați, și numai o fracțiune dintre ei dispuși să meargă în Nord.

— Trebuie să îi protejăm pe ai noștri.

— Trebuie să protejăm pe toată lumea.

— Cumpărăm timp cu vieți.

— Am câștigat vreun pic de teren?

— August? Tu ce crezi?

Clipi, întorcându-se la el însuși. Ce credea? Credea că mai degrabă ar citi, mai degrabă s-ar lupta, mai degrabă ar face *orice altceva* decât să stea acolo, ascultând bărbați și femei vorbind despre viețile umane de parcă nu erau altceva decât numere, sorți, văzându-i rezumând

carnea și sângele la semne pe hârtie, X-uri pe o hartă.

Se luptă cu impulsul de a spune întocmai asta, căutând, în schimb, alte adevăruri.

— Monștrii, spuse încet, vor cu toții același lucru: să se hrănească. Sunt uniți de acel țel comun, în timp ce voi sunteți cu toții divizați de moralitatea și mândria voastră. Ce cred? Cred că dacă nu vă puteți uni, nu puteți câștiga.

Tăcerea cuprinse încăperea.

Ai vorbit ca un lider, spuse Leo.

Un zâmbet obosit îi traversă fața lui Henry.

— Mulțumesc, August.

Era o anume căldură în chipul său, o căldură pe care August petrecuse ani întregi învățând să o imite, iar trăsăturile sale se trasară automat în forma aceea, dar se opri, menținându-și postura.

Curând după aceea, Henry dădu ordinul de marș, iar cei din încăpere se împrăștiară. În sfârșit liber, August se strecură afară.

Peste coridor era camera de supraveghere unde stătea Ilsa în fața unui șir de monitoare, părul ei de culoarea căpșunei învăluit de o aură venind dinspre ecrane, în vreme ce lumina și umbra se jucau pe trăsăturile sale, făcând stelele de pe pielea ei să se aprindă și să se stingă.

August se strecură pe lângă ea, iar apoi pe lângă centrul de comunicare cu Phillip la comandă. Brațul său stâng se odihnea pe masă într-un fel care ar fi putut trece drept natural dacă August nu ar fi văzut leziunile

el însuși – nu ar fi ținut corpul lui Phillip, care se zbătea, lipit de tejgheaua medicală în timp ce Henry încerca să îi sutureze pielea și mușchii sfâșiați unde ghearele Corsaiului îl zgâriaseră până la os.

Phillip învățase să tragă cu cealaltă mână, era unul dintre prea puținii bărbați și femei dispuși să lupte dincolo de Cusătură, și totuși Harris nu avea să își lase fostul partener înapoi în echipă până când acesta nu avea să-și învingă prietenul într-o luptă. Astăzi, o vânătaie îi colora scobitura obrazului, dar se apropia.

August era aproape de lift când auzi pasul lung al lui Henry prinzându-l din urmă.

— August, spuse el, începând a-i merge alături. Fă o plimbare cu mine.

Ușile liftului se deschiseră și amândoi păși înăuntru. Când Henry apăsă butonul pentru al doilea etaj, August se încordă. Era ușor de uitat că odinioară Complexul fusese un bloc obișnuit. Al doilea etaj găzduise sălile de fitness și de bal, care fuseseră transformate toate în spații de antrenament pentru noii recruți.

Ușile se deschiseră într-un coridor larg.

Proaspeții membri ai BIF alergau pe lângă ei în rânduri de câte doi, iar August se forță să se îndrepte sub privirile lor.

Printr-o ușă din dreapta sa, o mulțime de copii stăteau pe podea în timp ce un căpitan BIF vorbea cu o voce calmă, egală. Acolo, în mijlocul grupului, era fetița din sala de concerte, cu fața spălată și cu ochii mari,

triști și pierduți.

— Pe aici, spuse Henry, ținând deschisă ușa sălii de bal.

Spațiul masiv de dincolo fusese împărțit în patru zone de antrenament, fiecare aglomerată cu recruți. Unii erau învățați autoapărare, în timp ce alții îngenuncheau deasupra unor arme dezasamblate, iar soția lui Henry, Emily, ținea instructajul unui grup de recruți mai în vârstă, într-o secvență de luptă corp-la-corp. Em era de aceeași înălțime cu soțul ei, dar unde el era palid și slab, ea avea pielea închisă și o constituție de luptătoare. Vocea sa răsuna, curată și limpede, când striga formațiile.

August îl urmă pe Henry pe pista care încercuia spațiul de antrenament. Rămaseră pe marginea exterioară, dar tot se simțea de parcă era expus.

Peste tot în sală, capetele se întorceau, și își dorea să creadă că se uitau la Henry Flynn, liderul legendar al BIF, dar, chiar dacă ochii lor erau atrași inițial de Henry, August era cel pe care rămâneau.

— De ce facem asta? întrebă August.

Henry zâmbi. Era unul dintre acele zâmbete pe care August nu le putea analiza, nici fericit, mai exact, nici trist. Nici rezervat, nici în întregime deschis. Unul dintre acele zâmbete care nu însemna *un* lucru, și în general însemna un pic din *toate*. Indiferent cât de multe ore exersase August, nu putuse niciodată să exprime atât de multe numai prin curba buzelor sale.

— Să înțeleg că te referi la *asta*, adică faptul că dăm

o tură, și nu *asta*, adică lupta pentru Orașul de Nord.

Henry mergea cu mâinile în buzunare, holbându-se la pantofii săi.

— Obișnuiam să alerg, spuse el, aproape ca pentru sine.

August o putea vedea – Henry avea constituția lungă, slabă care făcea mișcarea să pară naturală.

— Ieșeam în zori, ardeam toată energia aceea neliniștită. Întotdeauna m-am simțit mai bine în picioare...

Pieptul i se îndoi și se opri din vorbit, tușind în dosul mâinii.

Un singur tușit, dar sunetul fu ca o descărcare de armă în craniul lui August. Timp de patru ani, trăise cu paraziții împușcăturilor distante în minte, un ecou al catalizatorului său, un sunet de staccato care umplea fiecare tăcere. Dar acest singur zgomot era mai rău. Încetini pasul și își ținu respirația, așteptând să vadă dacă avea să mai vină o dată, numărând în felul în care numeri secundele dintre fulger și tunet.

Henry încetini și tuși a doua oară, încet, dar mai adânc, de parcă ceva se desprinsese în el, iar când ajunseră la o bancă, se prăbuși pe ea, cu mâinile împreunate între genunchi. Cei doi stătură în liniște, prefăcându-se că era natural, în loc de o scuză pentru ca Henry să își recapete suflul.

— Tuse idioată, murmură el, de parcă nu era nimic, o pacoste, relicva vreunei răceli prelungite.

Dar amândoi știau mai mult, chiar dacă Henry nu se

putea îndura să o spună, iar August nu se putea îndura să întrebe.

Negare – așa se numea.

Ideea că dacă un lucru e nespus, nu există de fapt, întrucât cuvintele au putere, cuvintele dau greutate și formă și forță, iar reținerea lor ar putea preveni un lucru de la a fi real, ar putea...

Îl privi pe Henry privind sala de antrenament.

— *BIF*, cugetă el când trecu criza de tuse. Întotdeauna am urât numele ăsta.

— Zău?

— Numele sunt puternice, spuse el. Dar o mișcare nu ar trebui construită pe sau în jurul sau pentru o singură persoană. Ce se întâmplă când acea persoană dispare? Mai există mișcarea? O moștenire nu ar trebui să fie o limitare.

August putea simți mintea lui Henry aplecându-se către el, așa cum se apleacă o floare către soare, așa cum se apleacă masa gravitațională către o planetă. Nu se simțea ca un soare sau o planetă, dar era adevărat că exercita mai multă forță asupra lucrurilor din jurul său decât o făceau ele asupra lui. În prezența sa, oamenii se *aplecau*.

— De ce m-ai adus aici cu tine, Henry?

Bărbatul oftă, arătând cu mâna către noii recruți.

— Vederea este un lucru important, August. Fără ea, mințile noastre inventează, iar lucrurile pe care le inventează sunt aproape întotdeauna mai rele decât

adevărul. Este important ca ei să ne vadă. Să *te* vadă. Este important să știe că ești de partea lor.

August se încruntă.

— Primul lucru pe care mă văd făcându-l este că *ucid.*

Henry încuviință.

— De aceea *următorul* lucru pe care îl faci contează atât de mult. Și următorul, și următorul. Nu ești om, August, și nu vei fi niciodată. Dar nu ești nici un monstru. De ce crezi că te-am ales *pe tine* să conduci BIF?

— Pentru că l-am omorât pe Leo? cuteză întunecat.

O umbră îi traversă fața lui Henry.

— Pentru că te *bântuie.*

Îi lovi ușor pieptul lui August, chiar deasupra inimii.

— Pentru că îți pasă.

August nu avu nimic de spus în privința asta. Fu ușurat când Henry îl eliberă în sfârșit de pe pistă, departe de ochii curioși, de privirile înfricoșate. Se strecură înapoi pe coridor și se îndreptă către lift.

— Hei, Freddie!

August se întoarse și îl văzu pe Colin Stevenson în uniforma de camuflaj a BIF. Fu lovit de o amintire foarte succintă – o uniformă care nu îi venea bine, o masă de cantină, un braț în jurul umerilor săi. Iluzia scurtă a unei vieți normale.

— Ăla nu e numele meu real, spuse el.

Colin îl privi cu uimire.

— Vorbești serios?

Se prinse de piept.

— Mă simt atât de trădat.

Lui August îi luă o clipă să se prindă: sarcasm.

— Cum merge antrenamentul?

Colin gesticulă înspre corpul său.

— După cum vezi, face minuni pentru fizicul meu.

August chiar zâmbi. Ultimele șase luni îl aduseseră *pe el* într-o formă nouă, dar Colin nu crescuse un centimetru.

Familia băiatului fusese găsită într-o misiune de salvare din zona galbenă, în acele prime săptămâni. Fuseseră înconjurați de o pereche de Malchai mulțumiți să îi obosească sau înfometeze. August însuși făcuse parte din echipa de extracție, ceea ce fusese destul de șocant pentru Colin, care îl cunoscuse numai drept Frederick Gallagher, studentul tăcut transferat în clasa a unsprezecea, dar, în cuvintele lui Colin, „Bănuiesc că toată treaba cu salvarea șterge cumva păcatele."

Lucrul ciudat era că, acum că știa, Colin nu îl trata diferit. Nu tremura sau tresărea oricând intra August într-o cameră, nu se uita la el de parcă era altcineva – altceva – decât cine – ce – fusese.

Însă Colin nu îl văzuse luptându-se cu un Malchai sau secerând sufletul unui păcătos, nu îl văzuse făcând nimic monstruos.

Pe de altă parte, știindu-l pe Colin, probabil că ar fi spus că părea „dat dracului" sau „mișto". Oamenii erau ciudați și imprevizibili.

— Domnule Stevenson, strigă unul dintre liderii de echipă. Înapoi în cercul dumneavoastră de antrenament.

Colin suspină exagerat.

— Ne pun să facem abdomene, Freddie. Urăsc abdomenele. Le-am urât la Colton, le urăsc aici.

Începu să meargă cu spatele.

— Hei, câțiva dintre noi ne întâlnim în foaier să jucăm cărți. Te bagi?

Te bagi? Două cuvinte mici care zdruncinară și eliberară ceva în August, care aproape îl făcură să uite...

Dar apoi îi hârâi stația, iar el își aminti cine era.

Ce era.

Alfa.

— Nu pot, spuse el. Activez în Echipa de Noapte.

— Mișto, mișto.

— Domnule Stevenson, strigă căpitanul. Adaug abdomene pentru fiecare secundă în care întârziați.

Colin începu să fugă.

— Odată ce îmi dau verde, mă înscriu. Poate o să ajungem în aceeași echipă.

August se demoraliză. Încercă să și-l imagineze pe Colin – bunul, scundul, veselul Colin – vânând monștri alături de el pe întuneric, dar în schimb văzu băiatul întins pe trotuar, cu ochii calzi deschiși, gâtul sfâșiat.

August nu aparținuse niciodată în lumea lui Colin și Colin nu aparținea în a lui, iar el avea să facă tot ce putea pentru a-l ține deoparte.

Corsai.

Pixul lui Kate scrijelea pe hârtie.

Malchai.

Literă cu literă, pătrat cu pătrat.

Sunai.

Ignora indiciile rebusului – șase vertical, „un ardei iute", patru orizontal „cel mai mare superoraș" –, pur și simplu pierzând vremea. Din când în când, atenția îi țâșnea din cuvintele încrucișate și prin ferestrele librăriei, către scena crimei de vizavi, aleea delimitată de bandă galbenă.

Mai devreme fusese un polițist acolo, apoi câțiva fotografi pândiseră prin preajmă pentru a face o poză, dar acum, că amurgul făcuse loc întunericului, scena se golise. Nu erau multe de văzut cu cadavrul îndepărtat și afacerea încheiată.

Kate abandonă cuvintele încrucișate și ieși în noapte, potrivindu-și în ureche casca fără fir. Butonă telefonul și tăcerea făcu loc vocilor care vorbeau unele peste altele.

— *Nu asta spuneam...*

— *...ți se pare ciudat?*

— *Mercur retrograd sau ceva...*

Kate își drese glasul.

— Bună, tipilor, spuse ea, raportez la datorie.

Fu întâmpinată de un val de *„bună"* și *„care-i treaba?"* și *„sună mișto când o spune ea"*.

— Noutăți? întrebă ea, pornind în josul cvartalului.

— *Nu avem piste noi*, spuse Teo peste pocnetul continuu al degetelor pe tastatură.

Kate traversă strada, îndreptându-se către banda scenei crimei.

— De la zero, deci, spuse ea, aplecându-se pe sub linia galbenă.

Ocoli semnele, încercând să recreeze scena în minte. De unde venise monstrul? Unde avea să se ducă în continuare?

— *Crezi că se va întoarce?* întrebă Liam.

Kate se lăsă pe vine, cu degetele ezitând deasupra umbrei unei pete de sânge.

— Monștrii ăștia nu sunt atât de strălucițI. Ăsta a găsit o masă caldă. Nu are niciun motiv să nu se întoarcă în căutarea alteia.

Scoase o lumină UV din buzunarul de la spate.

Când o aprinse, pata de sânge de sub ea se transformă pe trotuar într-un albastru viu. La fel o făcu și o dâră. Pleca de acolo precum firimiturile de pâine, mănunchi de picături uscate unde se scursese sângele de pe mâinile cu gheare ale monstrului. Kate se îndreptă în josul aleii, după dâră.

— Ieși, ieși, oriunde te-ai ascunde, șopti ea. O inimă umană bună și suculentă.

— *Nu-i amuzant, Kate*, spuse Riley.

Dar picăturile albastre dispăruseră deja, pista era rece, de-acum. Kate oftă și puse lumina în buzunar. Îi luase două săptămâni să găsească ultima pereche de monștri, cu trei cadavre pe care să se bazeze. Totuși, noaptea era tânără, iar ea trebuia să înceapă de undeva.

— E timpul să aruncăm plasa mai departe, spuse ea.

— *Deja mă ocup*, răspunse Bea în timp ce sunetul furios al tastelor îi umplu casca lui Kate, iar Paznicii făcură ceea ce făceau Paznicii cel mai bine: se conectară la camerele stradale din oraș.

— *Haideți să începem cu o rază de patru sute de metri.*

— *Sunt cu ochii pe străzile unu-trei, până la Clement.*

— *Patru-nouă până sus, la Bradley.*

— Bună, domnișoară.

Vocea veni din spatele ei, tonurile sale nedeslușite. Kate își dădu ochii peste cap și se întoarse, găsind un bărbat uitându-se chiorâș, cu ochii sticloși care rătăceau pe ea. Pentru că, desigur, monștrii nu erau singurul lucru în privința căruia să-și facă griji.

— Mă scuzi?

— *Tăbăcește-i fundul*, propuse Bea.

— *Kate*, avertiză Riley.

— Nu ar trebui să fii singurică afară.

Bărbatul se clătină un pic.

— Nu-i sigur.

Kate ridică o sprânceană, cu degetele îndreptându-se către pistolul cu electroșocuri de la cureaua ei.

— Așa-i? continuă și făcu un pas către ea. Gândește-te la toate lucrurile rele care s-ar putea întâmpla.

— Plănuiești să mă protejezi?

Bărbatul chicoti slab și își linse buzele.

— Nu.

Se năpusti spre brațul ei, iar când Kate făcu o singură fandare rapidă înapoi, el se împiedică, pierzându-și echilibrul. Îl prinse de gât și îl lovi de perete, iar el alunecă în jos pe cărămizi, cu un geamăt. Dar nu era timp de sărbătorit.

Pentru că, exact atunci, cineva țipă.

Sunetul o lovi pe Kate în stomac. Se învârti, deja mișcându-se către sursă când o a doua voce se alătură, și o a treia.

Fugi pe stradă și patină după colț, așteptându-se să găsească un Mâncător de Inimi într-o mulțime de oameni. Dar strada era goală, țipetele venind dintr-un restaurant. Kate se opri brusc exact când o dâră de sânge brăzdă fereastra din față. Ușa era deschisă, iar cineva se târa în față în mâini și genunchi, în timp ce

alții erau prăbușiți pe mese. În spatele încăperii văzu un bărbat ținând ceea ce păreau a fi două cuțite de bucătărie. Cuțitele luceau pline de sânge și ochii îi străluceau bizar, iar el *zâmbea* – nu o grimasă bolnavă, ci ceva calm, aproape împăcat, ceea ce făcea întreaga scenă cu atât mai înspăimântătoare.

Kate își atinse urechea.

— Sunați la poliție.

— *Ce?* întrebă Teo. *Ce se întâm...*

Vocea ei tremura.

— South Marks, o sută șaisprezece.

Un trup fu azvârlit pe spate în sticlă, lăsând o dâră roșie în urma sa. Bărbatul cu cuțitele dispăru în bucătărie.

— *Kate, ești...*

— Acum!

Aerul mirosea a sânge și a panică atunci când se forță către restaurant, către masacru, către haos.

Iar acolo, în mijlocul tuturor, într-atât de nemișcat încât aproape că nu îl văzu, stătea un monstru.

Nu un Mâncător de Inimi, ci cu totul altceva, ceva construit mai mult sau mai puțin ca o persoană, cel puțin la margini, dar făcut în întregime din umbră. Stătea, urmărind scena desfășurându-se cu o seninătate care se potrivea cu a ucigașului, iar în timp ce urmărea, părea să devină mai solid, mai *real*, detaliile gravându-se pe pânza goală a feței sale.

— Hei! strigă ea.

Monstrul tresări la sunetul vocii sale și se întoarse către ea, dezvăluind marginea unui ochi argintiu exact când sirenele se iviră zgomotoase pe stradă. O clipă mai târziu, semnalele luminoase roșii și albastre ale mașinilor de poliție apărură de după colț, accelerând către restaurant, unde țipetele făcuseră loc unei liniști oribile, înăbușitoare.

Și monstrul dispăruse.

Kate se întoarse, căutând pe stradă. Se uitase în altă parte numai o clipă, o respirație; nu putea să se fi îndepărtat prea tare, dar nu era nicăieri, nicăieri...

Acolo.

Umbra reapăruse în gura unei alei.

— *Ce se întâmplă?* întrebă Liam când Kate porni în fugă.

Umbra dispăru din nou și apoi reapăru și mai departe pe alee. Kate porni după ea, îndepărtându-se de restaurant, ieșind de pe stradă și intrând în deschizătura dintre clădiri.

Sirenele erau asurzitoare.

În spatele ochilor încă vedea dârele de sânge, cuțitele bărbatului, dar și hotărârea sa calmă și expresia creaturii în sine, o oglindă, un ecou.

Mintea i se frământa. Ce făcuse? Cu ce se hrănea?

De ce stătea acolo, pur și simplu *privind*...

— *Kate, ești acolo?*

Scoase o țepușă de fier în timp ce fugea. Aleea era goală, goală în jurul ei – și apoi nu mai fu.

Se opri alunecând pe betonul umed, cu respirația tăiată și șocată de apariția bruscă a umbrei în calea sa. De data aceasta, monstrul nu fugi. Și nici Kate nu o făcu. Nu pentru că nu voia – în acel moment, voia –, ci pentru că nu se putea uita în altă parte.

Se gândise la monstru drept o umbră, dar era mai mult – și mai puțin. Era – greșit. *Arăta* greșit, se *simțea* greșit, ca o gaură tăiată în lume, ca adâncul spațiului. Gol și rece. Golit și înfometat.

Trase toată căldura din aer, toată lumina, tot sunetul, aruncându-i pe amândoi în tăcere, și ea se simți dintr-odată greoaie, înceată, membrele sale îngreunate în vreme ce întunericul, monstrul, nimicul se apropiau.

— *Kate?* implora o voce în urechea ei, iar ea încercă să vorbească, încercă să se elibereze, încercă să își facă membrele să se miște, să se lupte, să *fugă*, dar privirea monstrului era precum gravitația, ținându-o, apoi mâinile sale înghețate fură pe pielea ei.

Vocea lui Riley în urechea ei: *Kate?*

Undeva, la distanță, simți țepușa alunecându-i dintre degete, sunetul îndepărtat al metalului lovind asfaltul, în timp ce creatura îi ridica bărbia.

De aproape, nu avea gură.

Numai o pereche de ochi argintii plasați precum discurile pe fața sa goală.

Precum oglinzile, se gândi Kate, când se zări pe ea însăși.

Apoi căzu în ei.

La început
crede
că este
o altă jucărie
pe care să o întoarcă cu cheia
și elibereze
un alt chibrit
pe care să îl aprindă
dar ea este
        deja aprinsă
atât de plină
de mâhnire și furie
de vină și frică
Cine merită să plătească?
îi întreabă inima
iar inima ei

răspunde
toată lumea,
toată lumea
și știe
că ea este
– ca *el* –
un lucru
cu potențial
nelimitat...
ea va arde
ca soarele
printre stele
ea îl va face solid
ea îl va face real
ea îl va...
(Kate?)
(Kate!)
și apoi
– cumva –
ea
se trage înapoi
el o eliberează
și nu o face
ea se smucește liberă
și nu o fa...

— *KATE?*

Vocea lui Riley îi țipă în ureche, iar ea se smuci, eliberându-se – și se *simți* ca o smucire, hainele prinse într-un cui, pielea pe sârma ghimpată, bucăți lăsate în urmă, ceva adânc din ea sfâșiindu-se.

Era în genunchi – când căzuse? –, cu mâinile răzuind asfaltul, iar capul său o zarvă de durere, totul încețoșat de parcă fusese lovită. Dar nu își amintea – nu putea să își amintească...

Voci îi strigau în craniu, și își smulse casca din ureche și o aruncă în întuneric, în vreme ce aleea aluneca în claritate și în ceață, o a doua imagine strecurându-se în viziunea ei într-un strat grețos.

Strânse ochii, numără până la cinci.

Apoi clipi și văzu liniile roșii și albastre dansând pe zidul aleii. Își aminti restaurantul, țipetele, bărbatul – apoi monstrul, acel vid cu ochii săi de oglindă și o voce care nu era o voce în mintea ei.

Cine merită să plătească?

Își aminti, de departe, un val de mânie, o tânjire de a răni ceva, pe cineva. Dar era ca un vis, pierind rapid. Monstrul dispăruse, iar Kate sări în picioare, lumea zdruncinându-se violent. Se prinse de zid. Pas cu pas, își croi drumul înapoi către luminile strălucitoare, oprindu-se din nou în gura aleii când o ambulanță goni de-acolo.

O mulțime se adunase, morbid de curioasă, dar atacul se terminase. Orice ar fi fost, se transformase

dintr-o scenă activă într-una pasivă. Un rând de saci pentru corpuri inerte era înșirat pe bordură, și poliția intra și ieșea, cu sirenele oprite, iar scena deja devenea nemișcată, precum un cadavru.

O teamă rece se târî prin ea. Nu înțelegea ce se întâmplase, ce *văzuse*, însă cu cât se holba mai mult, cu atât mai puțin își putea aminti, și cu cât se gândea mai tare, cu atât devenea mai rea durerea din capul ei. Ceva i se scurgea de pe bărbie și gustă cupru în fundul gâtului și realiză că îi sângera nasul.

Se împinse de pe zid și aproape căzu din nou, dar se forță să se miște în continuare și nu se opri până nu ajunse acasă.

Când se împletici în cele din urmă în apartament, aproape rată persoana de pe canapea.

Riley era deja în picioare, mișcându-se ca să o prindă.

— Iisuse, Kate, ce s-a întâmplat?

Cel puțin asta i se păru că zisese. Cuvintele în sine erau înăbușite de un țiuit în urechile ei, un zgomot surd ca atunci când ești sub apă, în vreme ce durerea continuă să sulițe prin capul ei cu fiecare bătaie, un discobol în spatele ochilor ei.

— Kate?

Vederea i se încețoșă, limpezi, încețoșă din nou, și putea simți fierea ridicându-i-se în gât. Se duse glonț în baie și mai mult îl simți decât îl auzi pe Riley în urma ei, dar nu se uită în spate.

De ce era aici?

De ce îi stătea mereu în cale?

Furia se ridică în ea, brusc și irațional. Furie pe expresia de pe fața sa, grija din ochii săi, faptul că încerca atât de din greu să fie cineva pe care ea nu îl voia, de care nu avea nevoie.

— *Vorbește-mi.*

O prinse de braț, iar Kate se întoarse, împingându-l cu forță înapoi într-o masă firavă din hol.

Riley lăsă să-i scape un scâncet când atât el, cât și masa se prăbușiră pe podea și, pentru o clipă, uitându-se la el pe jos, atât de sincer, atât de penibil, Kate dori să îl *rănească*, o dori cu o claritate într-atât de simplă, încât știu că *nu era reală*.

Ce i se întâmpla?

Se întoarse și se împletici în baie, încuie ușa și vomită până când stomacul îi fu gol și gâtul îi fu iritat. Își aduse fruntea să se odihnească pe gresia rece și așteptă până când loviturile din ușă fură înecate de loviturile din craniul ei.

Ceva era în neregulă; trebuia să se ridice, trebuia să deschidă ușa, trebuia să îl lase pe Riley să intre. Dar apoi închise ochii, iar întunericul se simți atât de bine...

Undeva, departe, corpul ei lovi podeaua, dar ea continuă să cadă, să cadă, să cadă în beznă.

Se mișcă
în frig
nimic
o umbră
a lui înșiși
împăturită între
ceea ce este
și ceea ce ar putea fi
mintea fetei
un ciob
de căldură
în sine –
în mintea ei
văzu un oraș
tăiat în două
o sută

de fețe fără fețe
definite numai
de roșul
ochilor lor
de strălucirea
dinților lor
un loc cu sânge
și moarte
viciu
și violență
și
        un potențial
            atât de minunat
văzu
și știu
știe –
asta este calea
împreună
fata
și orașul
orașul
și fata
și căldura
vor fi suficiente
        ca să ardă
suficiente ca să fie
făcut
aievea.

Erau de partea greșită a Cusăturii când veni apelul.

Nu *exista* o parte bună și una greșită, conform lui Henry, nu Nordul și Sudul, nu mai existau, dar ideea era că *o* parte a orașului era condusă de monștri. O parte era un câmp minat, un loc al umbrelor și al dinților.

În partea de sud a Cusăturii, riscai să intri în bucluc.

Aici, în nord, era o certitudine, în special după lăsarea serii.

Echipa lui August traversase Cusătura pentru a oferi ajutoare unei alte echipe care asigura un depozit. Se desfășurase ca pe roate și aproape terminaseră de încărcat camioanele cu provizii, când stația de la gulerul lui August pârâi la viață.

— *Echipa de Noapte Unu, avem o problemă. Echipa*

Șase s-a deconectat în mijlocul misiunii.

O senzație de rău i se prelinse în coaste. Nu era un semn bun când o întreagă echipă dispărea de pe radar.

— Câți soldați?

— *Patru.*

— Localizare?

— *Clădirea Falstead de pe Mathis cu Strada a Noua.*

Întâlni privirea lui Rez peste capota camionului.

— Codul X?

„Codul X" se referea la hărțile BIF din camera de control a Complexului, acoperite cu cruciulițe colorate. Negrul marca locurile ocupate activ de inamic. Albastrul le marca pe cele ocupate de BIF. Griul era pentru locurile eliberate sau abandonate.

— *Gri*, spuse dispecerul, *dar nu a fost reverificat de mai bine de o lună. Patrulele de pe Cusătură au văzut un semnal luminos la etajul al treilea. Echipa Șase s-a dus să investigheze.*

August se îndepărta deja.

S-ar fi dus singur, dar nu existau misiuni solo – aceasta era regula în BIF, chiar și pentru Sunai, așa că Rez merse cu el.

Nimic nu trebui spus. Era clară ordinea trupelor – Harris, Jackson și Ani aveau să rămână cu cealaltă echipă, să îi ajute înapoi în Complex cu proviziile lor.

Rez era secunda sa, fusese de când se formase echipa.

Se mișcară într-un pas rapid, August cu vioara scoasă, cu arcușul pregătit, iar Rez ținându-și arma în brațe.

Clădirea Falstead era la două cvartale nord și trei est, iar ei rămaseră în luminile străzii, acolo unde nu erau sparte, dând la schimb expunerea pentru un minimum de siguranță în fața nopții.

Când luară ultimul colț, pașii lui August încetiniră, apoi se opriră. Nu era niciun semn de Falstead, niciun semn de nimic; orașul pur și simplu înceta, înlocuit de un zid de beznă.

Rez lăsă să îi scape o înjurătură, cu degetele strângându-se pe armă.

Stăteau la marginea unei zone de beznă. Cineva – sau ceva – tăiase o secțiune din rețeaua de energie electrică, aruncând câțiva kilometri în întuneric solid. Printre cei din BIF mai exista un nume pentru aceste zone de beznă: *cimitire*.

— Așteaptă aici, spuse August.

Era un ordin în zadar, unul pe care Rez nu îl asculta niciodată, dar trebuia să o spună.

Ea pufni, punând arma pe umăr.

— Și să te las pe tine să ai parte de toată distracția?

Amândoi scoaseră batoane fluorescente din buzunare. Spre deosebire de dispozitivele cu UV de densitate înaltă, care scoteau o singură rază, batoanele aruncau lumină în fiecare parte. Rezultatul era o strălucire difuză, mai bună decât umbra, dar nu atât de sigură precum o lumină concentrată. Tehnicienii încă nu găsiseră o cale să le facă mai strălucitoare.

Împreună, traversară în întuneric, care se despărți

în jurul lor precum o ceață, respins câțiva metri în fiecare direcție de lumina lor. Dar, imediat dincolo de ea, ochii albi și umezi ai Corsailor clipeau, vocile lor șuierind precum aburul.

— *baterupedistrugecarneos*

August îi putea auzi inima lui Rez bubuindu-i în piept, însă pașii ei erau siguri, respirația egală. La început, când fuseseră făcuți parteneri, o întrebase dacă se temea.

„Nu o mai fac", spusese ea și îi arătase o cicatrice de pe pieptul ei.

„Monștrii?", întrebase el, iar ea își clătinase capul și spusese că propria sa inimă încercase să o omoare cu mult înainte să o facă monștrii, așa că decisese să nu îi fie teamă. „Nu are prea mult rost", mai spusese ea, „să te temi de un tip de moarte și nu de altul."

Luminile lor surprinseră sticla spartă de pe treptele din față ale clădirii Falstead. Ușile atârnau strâmbe, iar locul avea senzația înfiorătoare a unuia proaspăt abandonat.

Cineva pusese deja un baton în centrul podelei din foaier. Fâșia de lumină nu ajungea în colțurile încăperii, însă croia un drum. Un altul aștepta la baza scărilor.

Firimituri de pâine, se gândi August absent. O relicvă dintr-o altă poveste de-a Ilsei.

Când porniră pe scări, o senzație rea începu să se împrăștie precum frigul prin pieptul lui August.

Sentimente iar, frățioare?

Când urcară, împinse vocea lui Leo deoparte.

Și, în jurul lor, Falstead începu să se schimbe.

Foaierul de dedesubt își menținuse aerul de lux, dar al doilea etaj începea să arate putreziciunea. Când ajunseră la al treilea, tapetul se descojea, scândurile se fărâmițau sub picioarele lor. Zidurile erau umplute de găuri de gloanțe și rigips cojit, întregi secțiuni sparte, de parcă cineva dăduse cu un baros în ele. Prin ușile deschise văzu mobilă răsturnată, sticlă sfărâmată, pete întunecate acoperind fiecare suprafață, fum stătut și sânge vechi, în întregime uman.

— Ce naiba e locul ăsta? murmură Rez.

August nu avea un răspuns.

Găsiră pe scări primul trup. Un baton stătea în poala sa, aruncând o lumină înfiorătoare în jurul cadavrului său, strălucind peste sângele care se vărsa pe trepte. Vesta de luptă îi dispăruse, capul îi atârna într-un unghi imposibil, iar insigna BIF fusese smulsă de pe mânecă.

— Căcat, mormăi Rez, vocea sa cuprinsă nu de panică, ci de furie. Căcat, căcat...

Dincolo de ritmul stabil al înjurăturilor ei, August deslușì sunetul îndepărtat a ceva picurând, scârțâitul fad al scândurilor undeva deasupra.

Își ridică un deget la buze, iar ea tăcu, ghemuită lângă trup. Nu se întâmplă nimic, iar după câteva secunde lungi, ambii începură să se miște din nou.

În față, o masă se încolăcea și se zbătea în mijlocul culoarului.

August zări o strălucire de gheare argintii, o mandibulă ca o lamă, dar Rez era cu un pas înainte, aruncând o mică grenadă de lumină pe podea. August își strânse ochii când se detonă, răspândind un suflu tăcut de lumină UV. Corsaii se împrăștiară cu șuierături, refugiindu-se în umbre mai întunecate. Majoritatea creaturilor scăpară, dar una explodă în fum, dinții și ghearele sale plouând pe podea ca niște așchii de gheață.

Încă două cadavre zăceau în hol, cu trupuri răsucite.

Dar, în aparență, nu Corsaii îi omorâseră. Corpurile erau încă aproape intacte, insignele lor luate ca trofee.

Ce spusese vocea din stație?

Patrulele de pe Cusătură au văzut un semnal luminos... s-au dus să investigheze.

Unde era al patrulea soldat?

Lumina dansa într-un prag din celălalt capăt al coridorului; nu strălucirea stabilă a unui baton scăpat, ci pâlpâirea neconstantă a unei lumânări. August își puse lumina în buzunar și apucă gâtul viorii cu o mână și arcușul de oțel cu cealaltă. O lăsă pe Rez cu trupurile și se îndreptă spre cameră, atras de lumină și de sunetul slab al unei greutăți pe parchet, picurarea a ceva pe lemn.

O singură lumânare ardea dreaptă în mijlocul camerei – era mai mult ca o cușcă, șipci lipsind din tavan și podea –, iar sprijinit de zidul îndepărtat, sub o fereastră crăpată, zăcea ultimul membru al Echipei Șase, cu gura acoperită și legat. Capul soldatului atârna. Nu mai avea vesta, iar partea din față a cămășii sale era plină de sânge.

Greutate moartă, avertiză Leo și, real sau nu, avea dreptate. August putea auzi inima bărbatului luptându-se, pierzând, dar asta nu îl opri de la a striga-o pe Rez sau a-și croi drumul prin cameră.

Nu încetini până nu fu suficient de aproape pentru a vedea cuvântul de pe parchet, scrijelit în sângele soldatului.

BAU

Privirea lui August se ridică brusc, împrejurul camerei, apoi spre fereastră și în întunericul de după, care era țintuit de o pereche de ochi roșii ce-l priveau, colțul ascuțit al unui zâmbet.

Alice.

Rez era deja lângă el, căutând pulsul soldatului. El o prinse de încheietură.

— Du-te înapoi, spuse el, împingând-o către ușă, însă era prea târziu.

Tavanul scârțâi deasupra lor și August ridică privirea la timp pentru a vedea strălucirea de metal, amestecul de membre înainte ca primul monstru să se prăbușească.

Veniră din toate direcţiile.

Nu monştri, realiză, ci oameni, Colţi cu sânge pe obraji şi zgărzi de oţel înfăşurate în jurul gâturilor şi zâmbetele maniace ale drogaţilor şi nebunilor. Unii aveau cuţite şi unii aveau pistoale, iar unul căzu chiar în spatele lui Rez, iar ea se întoarse, trosnindu-l peste faţă în timp ce August îşi ridica vioara. Arcuşul întâlni coardele, dar, înainte să poată scoate o notă, o împuşcătură explodă prin aer, zdrelind oţelul şi smulgându-i instrumentul din mână, care alunecă pe podea.

Rez lovi, încercând să îl trimită înapoi în timp ce îi ţinea capul prins unui bărbat de două ori cât ea, dar era blocată între două scânduri rupte, şi, înainte ca August să poată ajunge la ea sau la vioară, un bărbat mătăhălos

îl trânti pe spate în soldat, în zid, în fereastră. Soldatul se prăbuși, fără de viață, iar sticla cedă. August aproape căzu prin fereastră, prinzându-se de marginile zimțate. Sticla îi mușcă palmele, dar nu îi dădu sângele, iar el se năpusti înapoi în cameră exact când un topor îl lovi în piept.

Lama tăie prin plasă și material înainte să i se lovească de coaste. Nu sparse pielea, dar îi scoase tot aerul din plămâni, iar el se încovoie. Colții îl încercuiră, iar el tăie prin aer cu spinarea ascuțită a arcușului său în timp ce o bucată de lanț de fier îi era înfășurată în jurul gâtului.

Metalul pur îi întoarse stomacul. Picioarele i se înmuiară, lanțul smucindu-l în genunchi, și pentru o secundă oribilă fu iar în depozitul din Pustie, căldura zbierând prin pielea sa când ardea din interior spre exterior în timp ce Sloan stătea râzând la marginea luminii și...

Partea bontă a toporului îi căzu peste ceafă, iar el se prăbuși tare pe podea, scândurile trosnind sub el. Privirea i se dublă, lanțul de la gât o menghină, apoi tăbărâră pe el, lovind și bătând, loviturile superficiale, durerea scurtă, dar derutantă.

— ...Sunai...

— ...exact cum a spus ea...

— ...leagă-l strâns...

Mâinile lui August se strânseră în pumni, și realiză că încă ținea arcușul, oțelul țintuit sub bocancul cuiva.

Prin amestecătura de membre o văzu pe Rez zbătându-se și eliberându-se. Reuși să facă un singur pas către

el, iar el încercă să îi spună să *fugă*, să iasă de acolo, dar ea nu ascultă. Niciodată nu asculta.

Se aruncă în amestecătura de trupuri, dezlipindu-l pe unul de grup. În acea clipă de distragere, ceilalți Colți ezitară, indecișI între cele două ținte. Bocancul se ridică de pe arcușul său, iar August ciopârți violent piciorul omului. Acesta căzu țipând și apucându-și gamba în vreme ce sângele, dar și lumina înfloreau pe pielea sa.

Muzica nu era singura cale de a aduce un suflet la suprafață – Leo îl învățase asta. August apucă glezna omului, osul rupându-se între degetele sale în timp ce sufletul cânta prin el, aprins precum electricitatea și la fel de violent. Apă înghețată și furie și un singur strigăt.

Îmbrățișeaz-o, îl îndemnă fratele său, în timp ce lumea încetinea, fiecare detaliu din camera distrusă dintr-odată viu, de la scândurile scorojite la lumina lumânării.

Colțul se prăbuși, ochii săi arși și înnegriți, iar August se ridică în picioare, smulgându-și lanțul de la gât în timp ce ceilalți se îngrămădeau în spate, limpede indecișI între ceea ce li se spusese – dăduse, promisese – și frica simplă, fizică.

Cu toții se feriră, cu excepția unuia.

Un singur Colț stătea în prag, ținând-o pe Rez ca scut, cu o mână strângându-i părul și o lamă zimțată la gâtul ei.

— Pune jos arcușul, spuse el printre dinți.

— Să nu îndrăznești, mârâi Rez.

Greutate moartă, repetă Leo.

August auzi zăngănitul lanțului, îi simți pe ceilalți Colți apropiindu-se din nou de el, vioara încă înțepenită între scândurile crăpate la un metru distanță.

— Hei, șefule...

August îi întâlni privirea lui Rez și văzu strălucirea dintre degetele ei, dar, înainte să o poată opri, ea împinse cuțitul înapoi în piciorul bărbatului. El zbieră și o eliberă, însă nu înainte să îi taie gâtul.

Un sunet îl părăsi atunci pe August, slab și animalic, și se forță să se năpustească, nu către ucigaș, ci către vioară. Mâini traseră de el, și el le ignoră, apucând instrumentul și tăind cu arcușul peste coarde.

Prima notă ieși dură și ascuțită, iar Colții se feriră, apăsându-și mâinile peste urechi de parcă asta avea să îi salveze, dar era prea târziu; se mișcară prea târziu.

La a doua notă, lupta dispăru din ei.

La a treia, cădeau în genunchi.

August lăsă muzica răsunând în aer și fugi către Rez. Scăpă vioara și se prăbuși pe podea lângă ea.

— Rămâi cu mine, spuse, apăsându-și mâinile pe rana de la gâtul ei.

Era atât de mult sânge gâlgâind printre degetele sale, prea mult, și îi unse pielea, îi făcu degetele să alunece. Atât de mult roșu, se gândi, și nimic din el lumină. Gura ei se deschise și închise, dar nu ieși niciun sunet.

Pieptul ei trepida în sus, în jos.

— Rămâi cu mine.

Cuvintele ieșiră imploratoare.

August secerase o mie de suflete, dar era un lucru atât de diferit să simtă o viață sângerând până la moarte sub mâinile sale, fără puterea de a opri fluxul. Cu toate sufletele pe care le secerase, atât de rar văzuse acest tip de moarte, nu simțise niciodată felul în care se pierdea printre degetele sale, viața scurgându-se pe podea până la acel pisc oribil, clipa în care se sfârși. Când Laura Torrez încetă a fi o persoană și deveni un cadavru. Fără tranziție, fără ușurare, dusă și acolo, acolo și dusă, dusă, dusă.

Mâinile lui August alunecară de pe rana de la gâtul lui Rez. Ochii ei erau deschiși și goi, iar lumină roșie pâlpâia pe fața ei. Nu a ei, desigur, ci a *lor*. O cameră de suflete ruinate așteptând să fie secerate.

August lăsă ușor corpul lui Rez pe podea și se ridică în picioare. Se mișcă printre Colți, cu degetele pătate de sânge, căutând piele.

Ei își șopteau păcatele, dar el nu asculta, nu îi păsa. Mărturisirile lor nu însemnau nimic pentru el.

Le stinse luminile, le seceră sufletele, întregul său corp zbârnâind cu afluxul brusc de putere, simțurile sale ascuțite până în punctul durerii, până când nu mai rămase decât unul.

Bărbatul care o omorâse pe Rez.

Buzele i se mișcau, sufletul său o sclipire de transpirație pe pielea lui, însă August nu se întinse să îl secere. Cuvintele lui Leo îi înotau în minte, nu o chestiune de

nebunie, ci o amintire – o amintire a nopții în care îl învățase pe August despre durere și de ce o folosea el atât de des.

Scopul nostru nu este să aducem pacea, spusese fratele său. *Este să oferim pedepse.*

August privi sufletul bărbatului scufundându-se înapoi sub suprafața pielii sale, îi privi simțurile revenind.

De ce să nu sufere pentru păcatele lor?

Colțul clipi, se îndreptă, gura sa strâmbându-se într-o grimasă, dar, înainte să poată vorbi, înainte să poată spune sau face *orice*, August își înfipse bocancul în piciorul rănit al bărbatului, iar acesta se încovoie, prinzându-și coapsa înainte ca August să îl forțeze la podea, cu degetele înfășurându-se în jurul zgărzii de oțel de la gâtul lui.

— Uită-te la mine, spuse el, strângând până când metalul se îndoi și cedă. Cum se simte?

Bărbatul nu putea răspunde, nu putea respira. Se zbătu și zgârie și gâfâi în vreme ce lumina roșie a sufletului său ieși iarăși la suprafață, curgând prin mâinile lui August.

Îl lovi ca gheața, un frig atât de ascuțit, încât duru, și durerea fu cea care îl aduse pe August înapoi în simțiri, la ceea ce făcea, la ceea ce făcuse.

August se smuci în spate, dar era prea târziu. Lumina dispăruse, și tot ceea ce rămăsese era corpul contorsionat al omului, cu ochii arși și gura deschisă

într-un strigăt tăcut, urme roșii și mov ridicându-se în jurul zgărzii strivite.

Lui August îi veni greață.

Corpul îl durea de la presiunea – prezența – sufletelor și își dorea să îi poată vomita, să expulzeze greutatea atât de multor vieți nedorite, însă era în zadar. Sufletele erau parte din el acum, contopindu-se cu oasele sale și clocotindu-i prin vene.

Pieptul îi zvâcni și își aduse mâna la el, unde toporul tăiase prin vesta blindată și uniformă, eșuat în a-l răni.

— *Perechea Alfa, raportează.*

Se uită la mâinile sale, acoperite cu sângele lui Rez. Se usca pe pielea lui, lipicios și rece.

— *Perechea Alfa.*

August urâse dintotdeauna sângele. Era de aceeași culoare cu sufletul, dar gol, nefolositor în momentul în care părăsea venele unei persoane.

— *August.*

Își forță mintea înapoi.

— Sunt aici, spuse el, uimit de calmul din vocea sa, fermă, deși ceva mai profund voia să zbiere. Am fost prinși într-o ambuscadă.

Privirea i se duse către fereastra spartă de unde ochii roșii priviseră din întuneric.

— Rez e moartă.

— *Căcat.*

Phillip, atunci. Phillip era singurul care înjura prin stație.

— *Și ceilalți?*

— Morți, răspunse August.

Ce cuvânt simplu era acesta, deloc încurcat.

— *Vom trimite o echipă în zori, după cadavre.*

Și apoi vocea lui Phillip dispăru, iar altele ricoșară prin stație, niciuna direcționată către el. Își ridică arcușul, vioara – aceste bucăți mici, solide din el –, apoi își ocupă mâinile aranjând batoane de lumină pentru a ține în siguranță cadavrele.

Cadavru – un alt cuvânt simplu care făcea atât de puțină treabă, eșua în a descrie ceva care fusese cândva o *persoană*, iar acum era pur și simplu o carcasă nemișcată.

În cele din urmă, o voce familiară întrerupse paraziții din urechea sa.

— *August*, spuse Emily, *ar trebui să te întorci la Complex.*

Vocea ei, la fel de fermă ca a lui. Înghiți acel *nu, nu, nu* și spuse în schimb:

— Aștept.... trebuie să aștept.

Și Emily nu îl făcu să spună de ce, deci trebuie să fi înțeles la ce se referise. Violența naște violență, iar actele monstruoase creează monștri.

Malchaii din hol veniră primii, se ridicară ca spiritele din corpurile soldaților. Și îi doborî. Apoi veni Malchaiul de lângă lumânarea stinsă, ridicându-se lângă cuvintele scrise în sânge, și îl lichidă și pe acela. Apoi ajunse la Rez.

Moartea sa fusese o treabă de-o clipă, dar se simțise

ca o veșnicie până când umbrele începuseră în cele din urmă să tresară.

Degetele sale se strânseră în jurul arcușului când noaptea luă o gură tremurătoare de aer, apoi, stând între cadavre, era monstrul.

Se uită în jos la el însuși într-un gest atât de uman, atât de natural, și totuși atât de greșit, apoi capul i se ridică, ochii roșii mărindu-se chiar înainte ca August să își înfigă arcușul de oțel în inima sa.

August era urmărit.

Putea auzi târşâirea de paşi, nu pe strada din spatele său, ci undeva deasupra, dar nu se opri, nu până când ceva pluti pe pământul de la picioarele sale.

Era o insignă, cu trei litere – *BIF* – vizibile prin sânge.

Când se îndreptă, o alta fu purtată de vânt până jos.

— Nu ţi-a zis nimeni? spuse o voce din aer. Nu e sigur să umbli după lăsarea serii.

Ridică privirea şi o văzu stând pe un acoperiş din apropiere, lumina lunii conturându-i părul palid.

— Alice.

Ea zâmbi, arătând dinţi ascuţiţi precum cuţitele, şi se ghemui la marginea acoperişului, iar August le spuse mâinilor sale să se mişte, să ridice vioara, dar aceasta

atârna acolo, greutate moartă pe lângă el. Nu *era* Kate, dar de fiecare dată când o vedea, stomacul tot i se strângea. De fiecare dată, pentru numai o secundă.

Malchaiul nu *arăta* ca ea, nu cu adevărat – toate bucățile erau greșite –, dar întregul era mai mult decât suma părților sale. Alice arăta precum acea Kate pe care el nu o cunoscuse niciodată, precum cea pe care se așteptase să o găsească la Colton înainte să întâlnească adevărata fată. În felul în care îi fusese descrisă – fiica unui monstru. Tot ceea ce Kate nu era, tot ceea ce se prefăcuse că este, *era* Alice.

Știuse – nu voise să se gândească la asta, dar știuse oricum – că *ceva* avea să iasă din acea casă de dincolo de Pustie, și tot fusese un șoc să o întâlnească. Trecuseră două săptămâni – poate trei – după Kate. După Callum. După Sloan. Răspunsese la un apel de ajutor, dar când ajunsese acolo, tot ce găsisese fuseseră cadavre. Cadavre și pe *ea*.

Stând în mijlocul tuturor, acoperită de sânge și *rânjind*, același rânjet pe care îl purta acum, un rânjet care era întru totul monstruos.

— Capcana ta nu a funcționat, spuse el.

Alice doar ridică din umeri.

— Următoarea o va face. Sau următoarea. Am suficient timp, iar tu ai suficienți oameni de pierdut. Ce păcat de prietenii tăi.

Aruncă insignele precum petale de pe marginea acoperișului, cu mult mai multe decât numărul de

soldați pe care îl pierduse în acea noapte.

— Toți sunt atât de fragili, nu-i așa? Ce vezi la ei?

— Umanitate.

Alice râse ușor, un sunet precum aburul ieșind dintr-o oală.

— Știi, m-am gândit că dacă folosesc oameni, s-ar putea să încerci să îi cruți.

Ochii săi roșii dansară peste pieptul său pătat de sânge.

— Bănuiesc că m-am înșelat.

— Nu cruț păcătoșii.

Privirea lui Alice se ridică.

— Ai cruțat-o pe *Kate*.

Numele precum un ghimpe în gura monstrului.

— Mă cruți pe *mine*, chiar acum, cu sângele prietenei tale încât pe mâini. Probabil nu a fost o prietenă foarte bună.

Știa că îl atâța, dar furia tot se ridică precum căldura pe pielea sa.

Ca la un semnal, ochi roșii începură să pâlpâie în jurul său în întuneric.

Alice nu venise singură, dar era un motiv pentru care își păstrase distanța, aruncând batjocuri de pe acoperiș. Muzica unui Sunai era la fel de toxică pentru un Malchai precum era sufletul unui Malchai pentru un Sunai. Dacă August începea să cânte, ceilalți monștri aveau să moară, dar Alice avea să evadeze.

Ea rânji, și era acolo din nou, în îndoirea buzelor

sale, în tonul vocii sale, umbra altcuiva.

— *Nu* sunt *ea*, se răsti Malchaiul, iar August se feri în fața veninului brusc. Ai acea privire pe față, sărman monstruleț pierdut. Îți lipsește, Kate a noastră?

Ochii ei se îngustară.

— Știi unde este?

— Nu știu, spuse el. Dar sper că departe de aici. Departe de *tine*. Și dacă are vreun strop de minte, nu va veni niciodată înapoi.

Alice râse în batjocură și cu asta se sfărâmă iluzia – orice asemănare ar fi purtat cu Kate dispăru, iar tot ce rămase fu monstruos. Vederea acelui chip adevărat îl eliberă pe August de orice ezitare. Ridică vioara într-un arc fluid, tensiunea prăbușindu-se când Alice se aruncă înapoi în umbră și ceilalți Malchai se năpustiră asupra lui August, în lumină, iar arcușul tăie precum un cuțit peste coardele sale.

În timp ce mergea spre casă, începu să plouă. O perdea constantă de apă care îl făcu fleașcă pe August și lăsa o dâră întunecată, sângele prietenilor și inamicilor, al celor din BIF și Colților și monștrilor, amestecate în urma sa.

Undeva între masacrarea Malchailor lui Alice și momentul în care ajunse la Cusătură, August realiză ceva: nu trebuia să doară într-atât de tare.

Luni de zile jucase un rol, în loc să *devină* asta, se prefăcuse că era puternic în timp ce nutrea niște speranță,

ascunzând un sine secret care încă credea într-o lume unde se putea simți uman.

Pentru că îți pasă. Asta spusese Henry, dar Henry se înșelase. Henry era uman; nu înțelegea că, încercând să fie ambele, August nu reușea să fie niciunul. Leo înțelesese, sacrificase umanitatea pentru a fi monstrul de care aveau *nevoie* oamenii.

Tot ceea ce trebuia să facă August era să renunțe.

— Stai! ordonă o pereche din BIF când ajunse la Cusătură.

Vioara ar fi trebuit să fie suficientă pentru a-l identifica, dar arcușul era lucios cu sânge, instrumentul brăzdat cu roșu, iar în strălucirea stridentă a rețelei de lumină, în noaptea unsă de ploaie, abia dacă trecea drept uman.

Când soldații îi văzură fața, se împleticiră în spate, cu scuzele gâtuite când deschiseră poarta. El continuă prin Orașul de Sud și peste banda de lumină și în căldura luminoasă a foaierului Complexului.

Întreaga clădire păru să înlemnească.

Zăngănitul și zdrăngănitul conversației se stinse, bufnitura constantă a mișcării îngheță, iar în liniște o sută de perechi de ochi se întoarseră către el.

August își evitase reflexia din fiecare panou de sticlă, fiecare baltă întunecată, fiecare tablă de oțel, însă o văzu acum, nu într-o oglindă, ci în fețele tuturor care se uitau la el și apoi în altă parte.

Puteau vedea lumina sufletelor pe care le secerase,

monștrii pe care îi răpusese? Puteau simți întunecimea din viețile pe care le luase, ura și violența năduşind de pe pielea sa?

Începu să traverseze foaierul, călcâiele bocancilor săi lăsând semiluni de sânge și cenușă în urma sa. Nimeni nu se apropie. Nimeni nu îl urmă.

Chiar și Henry Flynn, înconjurat de căpitani, îl privi și înlemni.

Ai vrut să mă vadă, se gândi August.

Așa că lasă-i să vadă.

Liderul BIF porni spre el, dar August ridică o mână – o comandă, un gest de respingere.

Apoi ochii săi îl găsiră pe Colin și avu satisfacția sumbră de a-l vedea pe băiat inhalând brusc, tulburat la vederea lui. O mică parte din August expiră cu ușurare. Fusese numai o chestiune de timp până când Colin avea să vadă adevărul, monstrul din spatele măștii. Până când avea să realizeze că August nu era – nu avea să fie niciodată – ca el.

Ajunse la lifturi, cu tăcerea grea pe umerii săi. Dar simți schimbarea din ea, uimirea, precum și frica. Acei oameni se uitau la el și vedeau ceva nu mai puțin uman, ci mai mult. Ceva suficient de puternic încât să lupte pentru ei. Suficient de puternic încât să câștige.

Stai drept, frățioare.

Și, pentru prima oară, August ascultă.

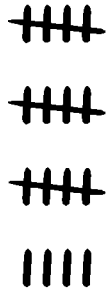

Sloan era la tejgheaua din bucătărie, răsfoind o carte despre război.

Alice le lăsase împrăștiate peste tot în apartament, o dâră de firimituri de pâine marcându-i mișcarea neîncetată și atenția sporadică. Lăsă cartea să se închidă când intră ea.

— Unde ai fost?

Nu avea încredere când rătăcea – era genul de animal de companie pe care trebuia să îl ții în lesă.

Alice sări pe insula de bucătărie.

— La vânătoare.

Ochii lui Sloan se îngustară. Întotdeauna îi plăcuse să facă mizerie când se hrănea, iar în noaptea aceea nu avea sânge pe mâini sau pe față.

— Să înțeleg că ai dat greș.

O grămadă de insigne BIF stăteau lângă mâna ei, iar ea se întoarse și începu să construiască absentă un turn, de parcă erau cărți de joc.

— Prefer să mă gândesc la succes ca la un proces, se gândi ea. El nu este o pradă ușoară.

Ah. *August.*

Era într-adevăr greu să prinzi un Sunai și chiar mai greu să omori unul. Sloan știa din proprie experiență. Cu Ilsa avusese noroc, dar noul Sunai, Soro, își crea o reputație. Și prietenul vechi al lui Sloan, Leo, îi înfipsese o bară de oțel în piept, iar August îi scăpase lui Sloan printre degete înainte să aibă șansa de a-l frânge.

Nu se aștepta ca Alice să aibă succes acolo unde el nu avusese. Pur și simplu îi dăduse sarcina cu rol de distracție, ceva de făcut în afară de a-și hrăni apetitul fără fund.

— Dacă îl prind, pot să-l păstrez? întrebase.

Acum, limba i se odihnea între dinții ascuțiți în timp ce stivuia al doilea nivel.

— E drept că am pierdut câțiva Colți.

— Câți?

— Șapte, cred? Poate erau opt.

Începea să regrete sarcina ei.

— Și cum, rogu-te, i-ai pierdut?

— Nu sunt sigură că se pune de fapt ca pierdere.

Continua să își construiască turnul.

— În fond, au eliminat cinci soldați și, zău, nu

pentru asta sunt?

— Alice...

— Nu mă lua cu *Alice*.

Masca de umor fu înlocuită dintr-odată de dispreț.

— Sunt pioni care să se joace cu soldățeii de jucărie ai lui Flynn.

— Ăsta nu este un joc.

— Ba *este*.

Se întoarse pentru a-l înfrunta.

— Iar jocurile sunt menite să fie *câștigate*. Nu ai obosit încă să te joci cu odgonul? Să îți ții piesele numai pe jumătate de tablă? Fă o mișcare. Schimbă jocul. Se presupune că ești regele monștrilor, Sloan.

Sări de pe tejghea, aruncând un zâmbet larg, plin de dinți.

— Așa că *poartă-te* ca atare.

Sloan își menținuse poziția în timpul întregului mic discurs al ei, dar acum se mișcă. Cu un singur pas, o lipi cu spatele de tejghea. Umerii lui Alice se loviră de turnul ei improvizat, iar acesta se prăbuși cu un sunet ușor.

Înlemni când Sloan își trecu degetele prin părul ei blond-argintiu.

— Ai grijă, Alice, murmură el. Răbdarea mea este precum acel turn, într-un echilibru precar.

Încleștarea sa se strânse, forțându-i capul pe spate pentru a-i expune gâtul.

— Cine știe când se poate înclina.

Alice înghiți.

— Ai grijă, Sloan, spuse ea, ochii strălucindu-i puternic. E un lucru să omori un golan fără nume. Dar începe să îi omori pe cei apropiați ție și alții s-ar putea întreba...

Lăsă propoziția să se stingă, însă amenințarea era clară.

— Păi atunci, spuse el, slăbindu-și strânsoarea, e bine că suntem în aceeași echipă.

Într-o zi, se gândi el, îți voi savura moartea.

— În ceea ce privește grijile tale – ochii săi dansară peste grămada de insigne care fuseseră atât de puțină vreme un turn –, îți pot promite doar că răbdarea ta va fi răsplătită.

Ridică cea mai apropiată insignă din grămadă și își trecu o unghie peste literele de pe fața ei.

BIF.

Trei litere care ajunseseră să însemne *o forță, un zid, un război.* Dar nu erau, de fapt, nimic mai mult decât un *complex*, pietre și mortar asamblate de oameni.

Și ceea ce se ridică, se gândi Sloan, poate fi întotdeauna dărâmat.

VERSUL 2

MONSTRUL DIN MINE

I

Ea nu
este
Ea nu
este
Ea nu
este
ea însăși

Ea nu are corp
și cade
fără *să cadă*

întunericul
se grăbește pe lângă ea
prin ea –
pentru că ea *nu* este ea
iar primul ei gând
este cât de bine se simte
să *nu* fie ea
să nu fie nimeni
să *nu* fie absolut nimic.

Lumea reveni pe bucăți.

Pulsul din urechile lui Kate, canapeaua de sub spatele ei, vocile de undeva de deasupra.

— Ar fi trebuit să suni pe cineva.

— Te-am sunat pe *tine*.

— Nu sunt doctor, Riley. Nu sunt nici măcar rezident încă.

Kate își deschise cu greutate ochii și văzu un tavan brăzdat cu lumina zilei. Capul o durea, iar gura îi era uscată, gustul sărat al sângelui acoperindu-i fundul gâtului. Tot ceea ce voia era ca ei să tacă și să o lase să se culce la loc.

— Ar trebui să se ducă la un spital.

— Ce ar trebui să le spun? Prietena mea s-a rănit luptându-se cu monștri? Sunt destul de sigur că nici nu ar trebui să *fie* în Prosperity.

Riley se învârti în privirea ei. Peste umărul său, prietenul lui, Malcom, se foia.

— De cât timp e leșinată?

— Șase ore. Aproape șapte. Ar fi trebui să sun mai devreme, dar...

— Prea tare, oftă ea, trăgându-se în poziție verticală.

Imediat își dori să nu o fi făcut.

Camera se clătină, iar pulsul îi bubui în cap.

— Căcat.

Riley îngenunche lângă ea, cu o mână strânsă pe umărul ei.

— Kate? Iisuse, m-ai speriat. Ești în regulă?

Malcom se aplecă, orbind-o cu o lanternă în ochi, ceea ce nu făcu nimic pentru durerea din capul ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Riley era palid.

— Ai apărut aici, arătând ca naiba, te-ai încuiat în baie și ai leșinat. A trebuit să sparg ușa.

Kate își aminti gresia rece pe piele.

— Scuze.

Malcolm îi verifică pulsul pe ceas.

— Care este ultimul lucru pe care ți-l amintești?

Ea ezită, mintea umplându-i-se cu fragmente – strigătul, un bărbat într-un prag, un corp pe fereastră, sirene și o umbră, senzația de cădere, de cădere în *ce*?

În loc să încerce să lucreze înapoi de acolo, o luă de la început.

— Restaurantul.

Riley aprobă.

— E peste tot la știri, spuse el, întinzându-i tableta.

Iată-l, împroșcat pe tot ecranul:

ROMANTISMUL DISTRUS:
IUBIT RESPINS OMOARĂ DOISPREZECE OAMENI

Fotografia din manșetă era o imagine a fațadei restaurantului, cu o fâșie de bandă de un galben aprins prinsă în aer. Un cearșaf acoperea cadavrele.

— Bine că nu ai intrat, spuse Riley, după care continuă: Nu ai intrat, nu?

Nu, se oprise în stradă, surprinsă de oroarea bruscă, neașteptată a scenei.

— Am sunat imediat ce ne-ai spus, dar până să ajungă poliția acolo... se terminase. Ai văzut ceva?

Văzut ceva. Fragmente, unindu-se în mintea ei.

— Aparent tipul pur și simplu și-a făcut apariția, s-a dus în bucătărie și a luat cuțitele.

Bărbatul acela, atât de calm, de parcă nici nu era acolo.

— Nu au făcut publice numele, încă, spuse Riley, dar cineva a dezvăluit presei că fosta sa soție era înăuntru.

— Deci avea motiv, spuse Malcolm.

Motiv, se gândi Kate. Ar fi putut fi o crimă obișnuită – una groaznică, da, dar ceva uman –, cu excepția faptului că *nu era*.

— Ai avut dreptate în privința exploziei, șirului de crime-sinucideri. Nu e nimic normal la asta.

— Ești sigură?

Își aminti nefirescul din ochii ucigașului. O pereche de discuri argintii lucind în întuneric. *Văzuse* umbra de pe stradă, o urmase...

Dar acolo amintirea șovăia, dizolvându-se în întuneric și apăsarea frigului.

— Vreun supraviețuitor? întrebă ea.

— Unul, spuse Malcolm. A fost dusă de urgență la spital, în condiție critică.

Kate înlemni.

— De ce simt că urmează un *dar*?

— Au stabilizat-o, dar în clipa în care s-a trezit – ei bine, a cedat. A omorât un doctor. A atacat și două

asistente. Dacă nu ar fi fost atât de rănită, ar fi fost mai rău pentru toată lumea. Au sfârșit prin a pune aripa în carantină. Au pus asistentele sub observație, în cazul în care ceea ce avea era contagios.

Kate își apăsă palmele peste ochi, încercând să înăbușe durerea de cap, încercând să sufoce sentimentul care se ridică în gâtul ei la cuvântul *contagios*. Fusese acolo. Văzuse...

— Kate? insistă Riley pe un ton prea calm. Cum *te* simți?

Ca naiba, se gândi ea. *Ca naiba, dar ca mine.*

— Ar trebui să se ducă la un doctor, spuse Malcolm.

— *Ea* e bine, răbufni Kate.

Telefonul îi țârâi.

— Și *ea* trebuie să se ducă la muncă.

Se ridică în picioare, se echilibră o clipă și se întoarse către hol.

— E o idee atât de bună? întrebă Riley.

Temperamentul ei se aprinse.

— Am zis că sunt *bine*.

— Și ar trebui să te cred pur și simplu?

Kate se răsuci.

— Nu îmi pasă dacă mă crezi. Nu ești părintele meu, iar eu nu sunt proiectul tău.

— Asta a fost gratuită!

— Hei, hei, interveni Malcolm. Toată lumea, calm.

Kate își apăsă palmele peste ochi.

— Uite, spuse ea încet, ai dreptate, nu mă simt

grozav. Dar trebuie să mă duc la muncă. O să chiulesc dacă trebuie. Promit.

Riley își deschise gura, dar în cele din urmă nu spuse nimic.

Dacă era vreun sunet pe care să-l urască Kate, acela era clopoțelul de deasupra ușii cafenelei.

Care era scopul, când tejgheaua era cu fața spre ușă, iar ea putea *vedea* oamenii care intrau? La ora aceasta, coada se întindea taman până la ușă, deschiderea și închiderea constante scoțând un dangăt aproape continuu.

— Următorul, strigă nerăbdătoare.

Pentru a-și lua gândul de la clopoțel, încercă să se concentreze pe clienți în sine și să joace un joc numit „ghicește secretul". Femeia în rochia mov cu două mărimi prea mică? Se culcă cu omul bun la toate. Bărbatul care vorbește la mobil? Delapidează. Cel chiar din fața ei? Dependent de somnifere. Ăsta era singurul lucru care explica cât de mult îi lua să comande.

O venă din tâmpla lui Kate zvâcni.

— Următorul.

Un bărbat se târșâi în față fără să își ridice privirea din telefon.

— Domnule?

Vorbea încet, iar ea realiză că era la telefon.

— Domnule?

El ridică un deget și continuă să vorbească.

— *Domnule.*

Furia se ridică în ea, luând o curbă bruscă către mânie, și înainte ca Kate să realizeze ce făcea, mâna ei se năpusti peste tejghea.

Luă telefonul mobil și îl aruncă în peretele cu cărămidă expusă, instalat pentru a da cafenelei Coffee Bean acel șarm în plus. Se sfărâmă, iar când capul bărbatului se ridică în sfârșit, venele umflându-se în timp ce se holba, nu la ea, ci la bucățile din telefonul său mobil care plouau pe zid, primul gând al lui Kate fu să se întindă peste tejghea și să îi frângă gâtul. Cât de bine s-ar simți...

Impulsul se furișă prin ea, atât de simplu și de rapid, încât aproape că nu observă.

Putea să o *vadă*, clar ca sticla, putea să-i simtă carnea sub mâini, să audă plesnitul curat al osului. Și numai ideea era ca o compresă rece pe un cap febril, un balsam pe o arsură, atât de brusc și liniștitor încât degetele ei chiar începură să se îndoaie – acea voce mică din mintea ei, cea care spunea *nu o face*, înlocuită dintr-odată de una care spunea *fă-o* –, înainte să gândească *nu, oprește-te*, și să-și revină scuturător în simțiri.

Era ca și cum ar fi fost aruncată dintr-un vis plăcut într-un coșmar, calmul minunat, sigur înlocuit de un val de greață și o durere săgetătoare în spatele ochilor ei.

Ce tocmai făcuse?

Ce *aproape* făcuse?

Kate se trase în spate – departe de tejghea, departe de coada amuțită și de bărbatul care începuse acum să strige –, își smulse șorțul peste cap și fugi.

11

Își aruncă geanta lângă ușă.

Riley și Malcolm nu mai erau acolo – Slavă Domnului pentru micile îndurări.

Pulsul îi era încă o bătaie furioasă în craniu, dar ceea ce o apucase în cafenea dispăruse, lăsând numai o durere de cap și presiune în spatele ochilor săi.

O migrenă? Dar Kate nu avea niciodată migrene, și era destul de sigură că efectele lor secundare nu includeau o dorință bruscă pentru violență.

Violență – mintea i se opri pe acel cuvânt, iar noaptea de dinainte se întoarse din nou: bărbatul din restaurant și umbra de pe stradă, ambele atât de stabile, de calme. Goliciunea din fața bărbatului în timp ce a monstrului părea să se umple. Apoi... aleea. Kate stând față în față cu monstrul, *nimicul* lui, tot o răceală și foame goală și acele discuri argintii, precum oglinzile.

Privirea i se dublă și trebui să își închidă ochii o secundă pentru a nu-și pierde echilibrul. Se duse în baie și dădu drumul la robinet, stropindu-și mână după mână de apă rece pe față și pe gât. Își târî privirea către

oglindă, inspectându-și tenul palid, cicatricea care îi contura maxilarul, albastrul clar al...

Kate îngheță.

Avea ceva în ochiul stâng. Când își ridică bărbia, surprinse lumina, strălucind precum un reflex lucios, genul de lucru care își avea locul într-o fotografie, nu pe un chip uman. Era un truc al luminii, trebuia să fie, dar, indiferent cum își întorcea capul, rămânea. Se aplecă, suficient de aproape încât să aburească oglinda cu respirația sa, suficient de aproape încât să vadă întreruperea din cercul de-un albastru închis al irisului său.

Arăta ca o crăpătură argintie. O așchie de lumină.

Un ciob de *oglindă*.

Era atât de mic, și totuși, cu cât se holba mai mult, cu atât mai mult părea să se întindă în privirea ei, pătând camera și înghițindu-i vederea. Kate își strânse ochii, încercând să își elibereze mintea, să se țină în aici și acum, dar cădea deja în față într-o...

Amintire –
fereastra este deschisă
câmpurile de afară
unduindu-se în briză
ea stă pe podea
cu o grămadă de medalioane
încercând să desfacă
lanțurile înnodate
în timp ce mama ei
fredonează la fereastră
degetele ei mici dansează
peste zalele de metal
dar cu cât încearcă
mai tare
cu atât mai
– încurcat –
devine totul
iritarea
se ridică precum mareea
transformându-se în furie
cu
fiecare
încercare
eșuată
fiecare
nod
mai rău
furia se răspândește

de la lanțurile înnodate
la mama ei
de la fereastră–
mama ei
căreia nu pare să îi pese
de încurcătura pe care a creat-o
mama ei
care nici măcar nu e acolo
să îndrepte lucrurile
mama ei
care a *lăsat*-o singură
cu monștrii...

— Ieși din mintea mea, se răsti Kate, aruncând savoniera în oglindă.

Lovi sticla cu un trosnet când, clătinându-se, ea își reveni în simțiri, redeveni ea însăși.

Scăpă savoniera și se retrase câțiva pași, prăbușindu-se pe marginea căzii. Mâinile îi tremurau. O crăpătură ca o pânză de păianjen fractura imaginea din oglindă. Rupsese strânsoarea monstrului.

Însă era încă acolo, în mintea ei.

Și, acum, își amintea chipul său din alee, cum se văzuse în ochii săi și căzuse în acel loc întunecat, violent, își aminti vocea lui Riley strigându-i numele, eliberând-o. Dar ea lăsase ceva în urmă, sau *el* o făcuse, această așchie a lui, această crăpătură din mintea ei.

Cum avea să o scoată?

Cum vânai ceva care nu avea formă, o umbră care făcea marionete din oameni?

Cum puteai distruge un vid?

Capul lui Kate se învârtea, însă, pe măsură ce pulsul i se liniștea, iar panica și confuzia se calmau, ea găsi concentrarea familiară care venea la începutul unei vânători.

Era un monstru. Indiferent ce formă lua. Iar monștrii puteau fi întotdeauna vânați. Omorâți. Trebuia doar să-i găsești, mai întâi.

Capul lui Kate se ridică. Erau legați, cumva, ea și *creatura* aceasta. Iar legăturile funcționau de obicei în ambele sensuri. Îndrăzni o privire către oglindă. Din acest

unghi nu își putea vedea reflexia, nu putea vedea nimic altceva în afară de crăpăturile care curgeau pe suprafața luciului.

Dar dacă monstrul îi putea intra în cap, putea face și ea același lucru?

Kate se ridică în picioare și se apropie de oglindă. Își îndoi degetele în jurul marginii chiuvetei, ancorându-se, și încercă să își calmeze respirația. Nu fusese niciodată adepta meditației – prefera să lovească ceva decât să încerce să găsească liniștea –, însă porni în căutarea ei acum, când privirea i se ridică.

În secunda în care ciobul îi atrase atenția, simți chemarea, dar Kate rezistă, păstrându-și privirea pe chiuvetă, cele două forțe precum magneții, opuse, și totuși egale. Încet, trasă cursul de la bărbia ei, pe linia cicatricii, în sus pe maxilar, înainte să treacă peste buze, în susul nasului...

Arată-mi, gândi ea, când privirea îi ajunse în sfârșit la ciob.

Argintiul înflori, apoi ea cădea în față, dar nu la fel de repede ca înainte – era mai mult ca o alunecare înceată și constantă, podeaua înclinându-se sub ea. Apucă tejgheaua puternic când argintiul i se răspândi în simțuri, i se încurcă prin minte, iar ceva care nu era o voce șopti un nor bâzâit de *vreau* și *rănește* și *schimbă* și *luptă* și *creează* și *omoară*, iar pământul începu să alunece mai repede și mai repede până când...

Ea este
captivă
în altă amintire
noaptea este neagră
iar ea este
în mașina mamei sale
zgomot surd
trâmbițând
prin mintea ei
obrazul mamei sale
pe volan
Unde ești?
se întreabă ea
când ochi roșii
se multiplică
dincolo
de sticla spartă
și acolo
iar
este furia
durerea
arsura
nevoia de...

Oprește-te, se gândi ea, târându-și mintea, nu înapoi, nu afară, ci în liniște.

Presiune în capul ei, în palmele sale în timp ce...

...înapoi în mașină
ochii mamei sale
larg deschiși
și desfigurați
de o singură
crăpătură
argintie
– *Unde ești?* –
întreabă ea
și mașina
noaptea
viziunea
tremură
și lasă locul
frigului
nimicului
și...

Se mișcă
în și din
formă
umbre
printr-un loc
cântând
cu promisiune
un oraș
tăiat în două
atât de multe
gânduri întunecate
atât de multe
minți monstruoase
atât de multe
firimituri de lemn
așteptând doar
să aprindă...

Kate se clătină în spate, în afara viziunii.

Nasul îi sângera, iar capul îi plesnea, iar mâinile o dureau de la cât strânsese chiuveta, dar nimic nu conta.

Pentru că acum Kate știa unde se ducea monstrul.

Știa, cumva, unde era deja.

Verity.

Șase luni, condensate într-o singură geantă.

Aceeași pe care o adusese prima oară cu ea în Prosperity, cu aceleași lucruri înăuntru: bani, haine, acte false, o pereche de țepușe de fier, o brichetă argintie cu un briceag ascuns, un pistol de mână.

Ar fi trebuit să ușureze plecarea, dar nu o făcu. Își spuse că era doar o misiune, își spuse că avea să se întoarcă, chiar când ecourile unui oraș pe care îl numise cândva acasă îi ardeau în spatele retinei, iar umbra rece se răsucea prin mintea ei. Kate nu știa cum să se lupte cu acest lucru, nu știa cum să îl omoare, dar știa că trebuia să încerce.

Își ridică tableta de pe măsuța de cafea și se prăbuși pe canapea. Aparatul se deschise pentru a arăta carnagiul de la restaurant, încă pe ecran, unde îl lăsase Riley.

Doisprezece morți. Un gând violent transformat într-o faptă violentă.

Iar acum monstrul era în Verity, un loc care *prospera* de pe urma violenței, care o hrănea și îngrijea, iar Kate nu se putea descotorosi de ideea că ea condusese umbra acolo. Că o lăsase să vadă în mintea ei, îi arătase un loc

plin de potențial.

Molie, fă cunoștință cu flacăra.

Dar de unde venise? Nu fuseseră atacuri masive, nimic la scara pe care și-o imaginase necesară ca să creeze ceva ca *asta*. Era produsul în loc de otrava lentă din Prosperity? Putrezirea unui oraș?

Și ce ar face un astfel de lucru într-un oraș ca *al ei*? Văzuse deja ce putea face – la naiba, *simțise* efectele ea însăși. Întunericul se mișca în ea chiar acum, o *dorință* șoptindu-i prin puls, spunându-i să se întindă după pistolul din geanta ei.

În schimb, luă o gură adâncă de aer și deschise o fereastră nouă de mesage. O adresă Paznicilor și puse fiecare fotografie pe care o avea cu Mâncătorii de Inimi în fișier, împreună cu un mesaj:

Numai metal pur. Țintiți inima.

Degetele îi ezitară deasupra butonului de *trimitere*.

Nu era suficient, știa asta. Paznicii nu erau vânători – dar aveau să găsească unul. Cineva destul de prost încât să facă ce făcuse ea. Poate chiar pe cineva mai bun.

Își spuse că trebuia să plece.

Trebuia să avertizeze BIF-ul. Să-l avertizeze pe August.

Apăsă pe *trimite* și se ridică în picioare, îndesând tableta în geantă. Până să ajungă la ușă, telefonul îi sună.

Riley.

Nu răspunse, nu se lăsă abătută de la sarcina curentă. Era ca orice altă vânătoare, își spuse, lăsându-și

membrele să preia conducerea, mișcându-se cu un scop pe care nu era sigură că îl simțea. Nu știa *ce* simțea, dar știa cum să se miște. Făcu o pauză la ușă, scrijeli o notă pe un carnet.

Încuie ușa în urma ei și strecură cheia pe dedesubt, ascultând-o cum aluneca pe podeaua de lemn, de nevăzut, de neatins.

După aceea, nu se lăsă să se uite în urmă.

Fuga era ca oricare alt obicei.

Devenea mai ușoară prin exersare.

Clădirea lui Riley avea un garaj în spate, iar în timp ce Kate scana rândurile de mașini, regretă că abandonase limuzina tatălui său când ajunsese în oraș.

Ar fi putut să o păstreze, dar totul la mașină spunea Verity, spunea bani, spunea *Callum*, până la balaurul de pe capotă, așa că o abandonase pe marginea drumului, la patruzeci de kilometri de capitala teritoriului Prosperity, pentru cazul în care venea cineva să o caute.

Până la urmă, nu o făcuse nimeni.

Iar acum era blocată căutând un vehicul cu care să plece din oraș. Slavă Domnului că vremea era plăcută, se gândi ea, dând peste o mașină cu două uși, cu ferestrele pe jumătate deschise. Nici măcar nu trebuia să spargă geamul.

Își aruncă geanta pe locul din dreapta și se urcă, copleșită de un déjà-vu brusc. O altă viață, o altă lume, August cu respirația tăiată și Kate rănită, degetele sale tremurând de la lupta cu Malchaii în timp ce băga

maşina în viteză.

Telefonul îi bâzâi în buzunar.

Kate nu răspunse, îşi ţinu mâinile ocupate desfăcând masca bordului şi despicând firele. Motorul se stârni, se înecă, se stârni, porni.

Ea apăsă pe acceleraţie.

III

— Te rog, te rog...

— Tatăl nostru care eşti în...

— Ce vrei....

— Lasă-mă...

— Arzi în iad....

— Nu am făcut nimic greşit....

— Dă-mi drumul....

— Te rog...

Oamenii, se gândi Sloan. *Vorbesc* mereu.

Erau opt, îngenunchind pe podeaua depozitulu bărbaţi şi femei cu feţele vinete şi mâinile legate la sp te. Erau jegoşi, pe jumătate înfometaţi, îmbrăcaţi îi tr-un sortiment de costume şi rochii şi haine comod de parcă ar fi fost înşfăcaţi chiar de pe stradă sau di casele lor, ceea ce, desigur, se şi întâmplase.

Lumina de după-amiază târzie intra prin crăpături ferestrelor şi uşilor, dar aveau de lucru. Pe lângă aceast se gândi Sloan, lăsând o mână să treacă printr-o rază c lumină, era important să le amintească oamenilor că i timp ce soarele putea să îl slăbească, un Malchai slăb

tot era mai periculos decât un om puternic.

Soarele îi făcu pielea translucidă și oasele întunecate, iar pentru o clipă prizonierii înlemniră și se holbară, de parcă ar fi sperat că avea să țâșnească în flăcări. Fură dezamăgiți rapid.

Când nu arse (nici măcar nu scrâșni), lamentările începură din nou.

— Vă rog...

— Nu mă răniți...

— Nu am făcut...

Sloan își lăsă mâna să alunece înapoi în umbră.

— Faceți liniște.

În spatele siluetelor îngenuncheate stăteau încă patru oameni, nelegați cu excepția zgărzilor de metal care le încercuiau gâturile. Colții întâlniră privirea lui Sloan, înfometați după aprobare, în vreme ce aceia care se aflau în genunchi tremurau de frică.

Își ciocăni o unghie de dinți, îngândurat.

— Ăștia sunt toți?

— Da, domnule, spuse unul dintre Colți, sărind ca un câine. Ingineri din frigidere, exact cum ați cerut.

Sloan încuviință, îndreptându-și atenția către formele care tremurau pe podeaua de beton.

— Cele mai strălucite minți..., cugetă el.

Un bărbat începu să plângă. Sloan își aduse vârful bocancului pe genunchiul bărbatului.

— Tu. Ce ai făcut înainte?

Când bărbatul nu răspunse, un Colț îl lovi în coaste.

Unul dintre ceilalți prizonieri scoase un sunet scurt, îngrozit, care-l înfometă numai pe Sloan.

— Software, se bâlbâi bărbatul. Opendrive, acces intern...

Sloan plescăi și trecu mai departe.

— Dar tu? Haide, acum, nu fi timid.

— E-electrică, răspunse al doilea.

— Instalații, spuse al treilea.

Unul după altul își împărtășiră expertiza. Tehnician. Biologic. Mecanică. Computere.

Sloan se foia, agitația sa crescând.

Apoi ultimul captiv răspunse:

— Civil.

Sloan încetini, oprindu-se în fața ei.

— Ce înseamnă asta?

Ea ezită.

— Am... lucrat la clădiri, construcții, demolare...

Gura lui Sloan schiță un zâmbet. Își aduse o unghie ascuțită pe bărbia ei.

— Tu, spuse el, și tu, adăugă către cel care știa mecanică. Și tu, îi spuse electricianului. Felicitări, cu toții ați găsit un nou loc de muncă.

Colții îi ridicară cei trei ingineri în picioare, iar Sloan își îndreptă atenția către restul prizonierilor, care era limpede că nu știau dacă să fie îngrijorați sau ușurați.

— Ceilalți, spuse cu o fluturare a mâinii, sunteți liberi să plecați.

Ei se uitară la el, cu ochii mari. El arătă spre ușa

depozitului, la cincisprezece metri distanță.

— Haideți. Până nu mă răzgândesc.

Asta fu suficient să îi zdruncine și elibereze. Toți cinci săriră în picioare, cu mâinile încă legate la spate. Sloan își roti capul pe umeri și îi privi ridicându-se, împleticindu-se, fugind, gonind către ușă.

Trei dintre ei ajunseră la ea.

Dar apoi Sloan se mișcă, lăsând acel sine simplu, animalic să preia conducerea când alunecă printre umbre. O prinse pe a patra de gât și i-l frânse direct înainte să se învârtă pentru a-l apuca pe al cincilea, prinzând bărbatul exact când degetele îi atinseră ușor ușa depozitului.

Atât de aproape, se gândi Sloan, înfigându-și colții adânc în gâtul bărbatului. Undeva, cineva țipă, dar, pentru un moment minunat, lumea lui Sloan nu fu altceva decât o bătaie a inimii stingându-se și un val de roșu.

Lăsă trupul să cadă cu un pocnet pe asfalt.

— M-am răzgândit, spuse, scoțând o batistă din buzunar și ștergându-și gura.

Inginerii supraviețuitori plângeau înfundat sau se țineau cu mâinile de cap. Chiar și Colții avură bunul simț să arate palizi.

— Curățați locul, le ordonă Colților, întorcându-se, și duceți-mi noile animale de companie în turn. Și dacă li se întâmplă ceva când sunt în grija voastră, o să vă scot dinții din cranii și o să vă fac să îi înghițiți.

Deschise ușile și păși afară.

IIII

Răscrucea era un centru masiv, parte mall de cumpărături, parte benzinărie pentru camioane, parte cantină, un palat de linoleum alb lustruit. Era primul loc unde te opreai în drum *spre* Prosperity și ultimul loc când plecai, iar Kate nu mai fusese acolo din ziua în care părăsise Verity.

Găsi o pereche de ochelari de soare în torpedoul mașinii și îi puse, ascunzând crăpătura argintie când intră. Trecu de sălile de mâncare cu un șir de aparate automate și își surprinse reflexia în suprafața de oțel a unui dozator, fața distorsionată de deformarea metalului. Își întoarse privirea și apăsă codul pentru un pahar de cafea.

Când aparatul se blocă, Kate luă câteva guri lente de aer.

Nu își pierduse firea cu niciunul dintre șoferi, nici măcar nu înjurase când cineva îi tăiase fața, în ciuda șoaptei din mintea ei, tânjirii – furișându-se prin ea precum o pătură – de a accelera mai mult și mai mult și mai mult până când cineva avea să aibă un accident.

Își apăsă din nou comanda, iar când în sfârșit veni cafeaua, dădu pe gât băutura într-o singură gură lungă, ignorând felul în care îi ardea gâtul. Două coridoare mai departe găsi zidul vast de vestiare de închiriat. Holul era gol, iar ea îngenunche în fața unui compartiment de pe rândul de jos și căută în gaura îngustă dintre fundul vestiarului și podeaua de linoleum.

Cu șase luni în urmă, Kate se oprise în Răscruce, neștiind când sau dacă avea să se mai întoarcă vreodată. Însă tatăl ei fusese un strateg, nu numai un dictator, iar una dintre puținele sale zicale apatice fusese aceasta: *numai proștii sunt încolțiți.*

În ascensiunea de-un deceniu a lui Callum Harker la putere, întotdeauna avusese o cale de scăpare. Mașini peste tot în oraș, case sigure și arme ascunse, locuința de dincolo de Pustie și cutia de sub podea umplută cu acte false.

Singura urmă pe care se presupunea că trebuie să o lași era una pe care tu însuți o puteai urma spre casă. După câteva secunde înnebunitoare, degetele lui Kate apucară colțul pachetului și scoase un singur plic antișoc.

Înăuntru erau ultimele rămășițe ale unei alte vieți. Câteva bancnote împăturite și o grămadă de acte de identitate – carnetul de note, permisul de conducere, două cărți de credit –, toate sub numele *Katherine Olivia Harker*. O viață întreagă redusă la conținutul unui plic.

Kate îl goli în geantă, apoi începu să se descotorească

de ultimele șase luni ale identității sale, îndesând hârtii și acte în plic, până când tot ce mai rămase din timpul ei în Prosperity fu telefonul ei mobil. Kate îl cântări în palmă. Era încă închis și știa că ar trebui să îl lase așa, să îl pună în plic împreună cu restul și să se îndepărteze, dar vreun lucru trădător din ea – nu monstrul, ci ceva mult prea uman – apăsă butonul de pornire.

Câteva secunde mai târziu, ecranul se umplu cu apeluri și mesaje ratate. Nu ar fi trebuit să ezite niciodată, nu ar fi trebuit să își deschidă telefonul niciodată, dar o făcuse, și nu putea să-și șteargă din fața ochilor ultimul mesaj.

Riley: Nu așa.

Kate înjură încet ca pentru sine și îl sună.

Riley răspunse la al doilea apel.

— Unde ești?

Suna cu respirația tăiată. Își petrecuse jumătate din drum plănuind ce avea să spună, iar acum nimic nu ieșea.

— Vreau să zic, ce naiba, Kate? Mai întâi aude Bea că ai luat-o razna la muncă, apoi pur și simplu îți iei lucrurile și pleci? Fără o vorbă?

Kate își trecu mâna prin păr, înghițind în sec.

— Am lăsat un bilet.

— Ah, vrei să zici *scuze, mă cheamă datoria*? Asta e definiția ta pentru un bilet? Ce *naiba* se întâmplă?

Kate tresări. Riley nu înjura niciodată.

— Are legătură cu ce ai văzut? La restaurant? Cu ce

ne confruntăm aici?

— *Noi* nu ne confruntăm cu nimic, spuse ea. Lucrez singură la asta.

— De ce?

Își lovi gamba zgomotos de măsuța de cafea și înjură din nou în șoaptă.

— Ce se întâmplă?

Kate se sprijini pe spate de metalul rece al vestiarelor și încercă să-și mențină vocea ușoară.

— E complicat. Am o pistă, dar nu e în Prosperity și nu știu cât va dura; de aceea am trimis fișierele, în cazul în care...

Nu putu termina acea propoziție, așa că schimbă direcția.

— O să mă întorc. Imediat ce e gata. Spune-le Paznicilor.

— Voi minți?

— Sper că nu.

— Unde te duci?

— Acasă.

Cuvântul îi zgârie gâtul. Apoi, pentru că Riley îi dăduse atât de multe, iar ea îi dăduse atât de puține, adăugă:

— În Verity.

Riley scoase o suflare lungă, tremurătoare, dar nu exista nicio surpriză în liniștea sa, de parcă știuse toată vremea aceea. Când vorbi, vocea îi fu stăruitoare.

— Ascultă-mă, orice s-ar întâmpla, de orice ai fugi,

sau spre, vreau doar să știi...

Kate își șterse o lacrimă de pe obraz și încheie apelul.

Înainte ca el să poată suna din nou, închise telefonul și îl băgă în plic, strecurând conținuturile sub vestiare, pentru păstrare în siguranță.

Băile erau la fel de curate precum restul Răscrucii, impecabile într-un fel industrial. O oglindă se întindea pe lungimea unui perete deasupra unui grup de chiuvete, iar Kate își ridică ochelarii de soare pe cap și își spălă fața, dorind să se poată debarasa de telefonul cu Riley și de îndoiala pe care o ridicase precum praful în mintea ei.

Făcea lucrul corect – nu-i așa?

Știa orașul din viziune, știa că se îndrepta în direcția corectă.

Dacă nu cumva greșea. Umbra era în mintea ei, împletindu-se printre amintirile ei, gândurile și fricile sale cele mai întunecate. Și dacă vedea numai ce voia ea? Și dacă părăsise Prosperity pentru nimic? Și dacă și dacă și dacă...

Destul.

Știa diferența dintre adevăr și minciună, dintre viziune și vis, dintre mintea sa și a monstrului. Nu-i așa?

Se uită în sus și își găsi privirea în oglindă.

Stomacul i se întoarse pe dos. Crăpătura din ochiul ei stâng era mai mare, furișându-se peste albastru. Se întindea de una singură sau intervenția sa era precum

o mână care scărmăna o rană? Ezită, luând în calcul potențialul cost față de nevoia de certitudine, în tot acest timp pierzând teren în fața chemării bizare a ciobului.

Nevoia câștigă – Kate își menținu privirea.

— Unde ești? șopti ea.

Era aceeași întrebare pe care și-o pusese ei înșăși de o mie de ori de-a lungul anilor, de fiecare dată când dorise să se imagineze în alt loc, *altcineva*, dar întunericul răspunse trăgând-o în față, jos în...

Holul
casei
de dincolo de Pustie
flori moarte
pe pervaz
o fotografie spartă
pe podea
un strat de praf
gros ca vopseaua
peste tot
și ea nu s-a
        simțit niciodată
atât de singură
o îngroapă
acea tristețe
o înghite
        cu totul
singurul sunet
        o voce
            vocea *ei*
răsunând
printr-o
casă goală
– *Unde ești?* –
se duce să caute
o pereche
de ochi argintii
dar camerele

sunt toate goale
apoi
îl vede
trupul din hol
gaura glonțului
un cerc pârlit
în gâtul lui
se ghemuiește
în vreme ce ochii lui
se deschid
largi ca lunile
își menține
privirea
în vreme ce casa
tremură
se spulberă
în...

...sânge
peste tot
stropit ca vopseaua
pe podea
pe pereți
trupurile
presărate
precum umbrele
focul lor
stins cu totul
nimic acum
în afară de carcase goale
        în gri și verde
și litere imprimate
pe mâneci însângerate
B
I
F.

Kate se eliberă.

Era înapoi la tejghea, trăgându-și răsuflarea. Lumina albă dură îi înceţoşa privirea, iar sânge îi curgea din nas şi aproape că putea *auzi* ciobul clădind crăpături proaspete, ca sunetul de gheaţă spartă în craniul ei.

Îi luă o clipă să realizeze că nu era singură.

O femeie mai în vârstă era lângă ea, cu o mână strânsă pe mâneca ei şi un teanc umed de prosoape de hârtie în cealaltă. Buzele i se mişcau, dar urechea bună a lui Kate ţiuia, iar cuvintele ieşeau sparte şi împânzite de paraziţi.

— Sunt bine, spuse ea, dureros de conştientă că ochelarii stăteau pe chiuvetă, iar ea avea aşchia de argint în ochi.

Sunetul alb se stinse exact când femeia puse o mână pe obrazul lui Kate.

— Lasă-mă să văd, dragă. Am fost asistentă...

— Nu, suspină ea, smucindu-şi capul.

Contagioasă. Acela fusese cuvântul pe care îl folosise Malcolm. Kate era deja bolnavă – ultimul lucru de care avea nevoie era să infecteze pe altcineva, dar, când încercă să se elibereze, femeia îi prinse faţa în ambele mâini şi îi înclină bărbia în sus, ţâţâind de parcă Kate ar fi fost un copil neascultător.

Apoi femeia înlemni, ochii săi mărindu-se, iar pieptul lui Kate se mişcă brusc, pentru că era evident că văzuse argintiul.

Dar tot ce spuse fu:

— Ai o pereche de ochi...

Şi apăsă prosoapele umede pe nasul lui Kate, de parcă asta era totul.

— Mulţumesc, murmură Kate, încercând să îşi ascundă tremurul din voce, surpriza, uşurarea.

Dar în momentul în care plecă femeia, se sprijini de tejghea, cu mâinile tremurând.

Ei bine, se gândi Kate sombru.

Măcar nu era contagioasă.

ACUM PĂRĂSIŢI PROSPERITY, anunţa semnul.

Nu exista niciun turn de pază, niciun punct de verificare armat – nu exista penalizare pentru că încercai să ieşi –, numai o poartă deschisă. Apoi era în zona de tampon, bucata de un kilometru şi jumătate de teren neutru dintre teritorii.

Ajunse la intersecţie, aceeaşi prin care mai trecuse, şi fu lovită de un alt moment de déjà-vu. Baza craniului ei o furnică atunci când o luă în faţă, urmând drumul către Verity.

Semnalul radio se stinse.

Drumul din faţă era gol.

Întoarce-te, spuse o voce din mintea ei. Întoarce-te cât încă mai poţi. Dar era deja înecată de gândul la ţepuşele sale de fier, la pistolul ei, la mâinile sale goale înfigându-se în...

La naiba, se gândi, strângând volanul. Să ţii acea voce afară era ca şi cum ai fi încercat să îţi ţii ochii

deschişi pe drum noaptea, epuizarea învingându-te puţin mai mult cu fiecare căscat, panta alunecoasă dintre o clipire şi ceva mortal.

Încetini când graniţa teritoriului Verity apăru la orizont.

Baricada era lăsată şi un soldat ieşi din clădirea de patrulare în timp ce Kate îşi ajustă ochelarii de soare şi frână. Îşi scoase maşina din viteză, dar nu închise motorul, lăsându-şi degetele să se odihnească pe cutia de viteze.

Paznicul nu era atât de în vârstă, poate douăzeci şi un pic de ani, uşor îndesat. O insignă de pe uniforma sa îl marca drept un cetăţean din Prosperity – teritoriile înconjurătoare, Temperance, Fortune şi Prosperity, făceau cu rândul pentru a înarma graniţa cu Verity. Avea o puşcă de asalt atârnată de o curea, dar la vederea lui Kate îşi dădu arma înapoi peste umăr. Ah, avantajele de a fi perpetuu subestimată.

Kate coborî geamul.

— Bună.

— Îmi pare rău, domnişoară. Trebuie să vă întoarceţi.

Optă pentru inocenţa naivă, ridicându-şi sprâncenele în spatele ochelarilor.

— De ce?

Paznicul se uită la ea de parcă îi lipsea o bucată vitală.

— Graniţa cu Verity este închisă de luni de zile.

— Credeam că e deschisă din nou.

El îşi clătină capul, scuzându-se.

— Aha, spuse ea, prefăcându-se că își mijește ochii în soare în timp ce scană intersecția pentru alte semne de viață. Păi, asta e o pacoste. De cât timp ești în postul ăsta – îi scană echipamentul pentru o etichetă cu numele –, Benson?

— De doi ani.

— Și pe cine ai enervat de ai ajuns aici?

El chicoti, sprijinindu-și cotul pe capotă.

— Din când în când, cineva încearcă să traverseze. Nu știu ce îi determină să o facă, dacă au prieteni care îi instigă sau o dorință de moarte sau cred că poveștile sunt doar povești – nu știu și nu îmi pasă. Protocolul este protocol. Este pentru binele tău, domnișoară...

— Harker, interveni Kate.

El tresări.

— Îți spune ceva numele ăsta? insistă ea, vocea devenindu-i suavă în timp ce mâna stângă se strânse pe pistolul ascuns în ușa șoferului.

Întunericul din ea năvăli la atingere, un curent revărsându-se peste ea, încercând să o mănture.

— Ar trebui. Tatăl meu a fost Callum Harker. Știi tu, bărbatul care ținea monștri pe post de animale de companie în gura aceea a iadului. Uită-te în jur, Benson. Toate camerele voastre, toate armele voastre, *totul* se îndreaptă în partea cealaltă. Știi de ce se întâmplă asta? Pentru că treaba voastră este să preveniți pe oricine și orice de la a *ieși*. Nu contează cine *intră*. Nu mă crezi? Uită-te,doar.

El chiar își luă ochii de pe ea, doar pentru o secundă, iar în acea secundă ea ridică pistolul. Benson se uită înapoi și efectiv sări, ridicându-și mâinile într-o implorare automată.

Fă-o, șopti lucrul din mintea ei, din mâna ei, din sângele ei. *Va fi atât de ușor. Se va simți atât de bine.*

Degetul ei se îndreptă către trăgaci.

— O să trec granița aceea astăzi.

Îndoiala trecu peste fața soldatului.

— De parcă chiar ai...

Ea trase.

Dorința se înfășură în jurul mâinii ei ca o a doua încleștare, apăsând trăgaciul pentru ea, dar ea o simțise venind, chiar la timp, și îndreptă țeava la câțiva centimetri într-o parte.

Benson se holbă oripilat.

— Târfă nebună!

— Deschide poarta, spuse printre dinții încleștați. Sincer, nu cred că voi rata a doua oară.

Soldatul se retrase și băgă codul în cutia de lângă ușa patrulei. Baricada începu să se ridice.

— Doar încercăm să vă ținem în siguranță!

Kate își înclină capul.

— Nu ai auzit? spuse ea, băgând mașina în viteză. Nu există așa ceva.

Acceleră, iar mașina țâșni înainte în Pustie.

— Nu mai există.

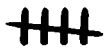

Chipul din oglindă era acoperit de sânge.

Îi pătа obrazul lui August, stropit pe partea din față a uniformei sale de camuflaj. Roșu și negru, negru și roșu.

Dădu drumul la duș, învârti robinetul până când apa fierbinte fu la maximum și se dezbrăcă de haine, tremurând când aerul mângâie războjul de pe pielea sa.

Nu dormise, nu putuse să se liniștească suficient, așa că ieșise iar și iar, încercând să se debaraseze de Rez și Alice din mintea sa, luând oricare și toate misiunile. Când propria sa echipă se retrăgea, se alătura alteia, și alteia, se făcu un scut și o armă, lăsa buclucul să vină la el. Noaptea era o ceață de violență în spatele ochilor săi, dar neliniștea dispăruse, extirpată de adrenalină, lăsând numai o absență în locul ei.

Păși în jetul fierbinte și se abținu să nu suspine. Apa ardea, fiecare picătură fiind o înțepătură de foc pe pielea sa. Durerea era superficială, dar se găsi agățându-se de ea în felul în care se agățase cândva de foame.

Un fel de a prelua controlul, de a-și aminti că putea simți, că nu era...

Un monstru? îl tachină Leo în felul său superior.

La picioarele sale, sânge și murdărie se învârteau în jos pe țeavă, iar August își sprijini capul de zidul de faianță, privirea încețoșându-i-se când oboseala se revărsă peste el. Nu era îndurerat – acesta era cuvântul greșit –, durerea era un lucru fizic, produsul mușchilor obosiți, corpurilor încordate. Dar avea un junghi care cobora până în miezul său. Era *gol*, ca trupurile pe care le lăsase în urmă, gol fără acea scânteie a vieții, oamenii și monștrii reduși deopotrivă la carcase goale, praful de stele la praf de stele și...

Închise dușul și ieși, dându-și părul umed de pe față. Încăperea era plină de abur – când șterse ceața de pe oglindă și își văzu ochii gri reflecându-se în sticlă, nu putu să scape de sentimentul că se închiseseră la culoare. Ochii lui Leo fuseseră negri – negrul clapelor de pian și al cerurilor fără de stele –, închiși după toate dățile în care își lepădase forma umană pentru cea care aștepta sub suprafață.

August se întoarse de la oglindă.

Își puse o uniformă curată de camuflaj și ieși pe hol. Allegro era acolo, alergând o scamă, dar când îl văzu pisica se dădu în spate, iar când August se întinse să îl mângâie pisica se feri de atingerea sa, cu urechile negre culcându-se pe capul său. Scoase un sâsâit scurt și plecă.

August se încruntă, urmându-l pe Allegro în bucătărie, unde pisica se repezi printre picioarele Ilsei. Ea se ghemui, ridicând-o brațe și plantându-i un sărut pe nas

înainte să arunce o privire întrebătoare către August.

El mai făcu un pas către pisică, dar Allegro din nou îl sâsâi a avertisment.

Ce spusese Ilsa despre animale?

Pot simți diferența dintre bine și rău, om și monstru.

Pentru o secundă, numai o secundă, cealaltă parte din el – partea pe care o pusese deoparte – încercă să iasă la suprafață, uimită și rănită de respingerea pisicii, de ceea ce însemna. Însă August o forță în interior.

Va slăbi, promise Leo. *Va dispărea.*

Ochii Ilsei se mijiră. *Ce ai făcut?*

August se încordă.

— Ce a trebuit să fac.

Gura i se îndreptă în jos când își împături protector brațele în jurul pisicii și își clătină capul. Nu existau cuvinte în asta, niciunul pe care să îl poată citi August.

— Ce e? întrebă el.

Dar ea pur și simplu continuă să își clatine capul, de parcă nu putea să se oprească, iar August se irită. Nu înțelegea ce încerca să spună, nu înțelegea ce *voia* de la el.

Împinse un carnet de hârtie peste tejghea.

— La naiba, Ilsa, *scrie-o odată.*

Ea se retrase din dreptul hârtiei, din dreptul lui, de parcă fusese lovită. Apoi se întoarse pe călcâie și plecă.

Soro intră exact când Ilsa se grăbi pe lângă el. Cei doi aproape că se ciocniră, dar Ilsa avea un fel de a despărți lumea în jurul ei, iar celălalt Sunai îi sări cu grație din cale. O secundă mai târziu, ușa Ilsei se închise, o

singură notă punctată – cel mai zgomotos sunet pe care îl făcuse în luni de zile –, iar August scoase o răsuflare joasă, puternică.

Soro îl observă. Părul său argintiu era pieptănat pe față, căzând în ochi gri palizi, însă August tot putea să își dea seama că ridica o sprânceană.

— Nu întreba, spuse el.

Soro ridică din umeri.

— Nu aveam de gând.

August se lăsă pe spate, cu umerii sprijiniți de rafturi.

— Ești tensionat, spuse.

El își închise ochii și bombăni:

— Sunt obosit.

Un alt moment de liniște.

— Am auzit... despre ambuscadă.

Dar Soro nu fusese niciodată cineva care să stea degeaba, cu certitudine nu căutase niciodată conversațiile mărunte. Își deschise ochii cu greu.

— Ce dorești?

Soro se îndreptă de spate, cu ușurarea vizibilă la sfârșirea unei sarcini atât de neplăcute.

— Dorința nu are nicio treabă cu asta, zise, întorcându-se deja către ușă. Trebuie să vezi ceva.

August se învârtea în jurul trupurilor, încercând să înțeleagă la ce se uita. Era ca o ghicitoare, un puzzle, un ce-e-greșit-la-această-imagine, numai că *totul* era greșit. În cinci ani, văzuse multă moarte, dar nu văzuse

niciodată ceva ca asta.

Nu *ce* era lucrul care îl deranja.

Nu era nici măcar *cum*.

Era *de ce*.

O echipă BIF completă era alcătuită din opt soldați. Un lider. Un medic. Un tehnician. Un lunetist. Și echipajul. Era un lucru rar zilele acestea să ai o echipă completă. Prea des soldații erau omorâți, iar victimele nu erau înlocuite de obicei decât în cazul în care un grup număra mai puțin de patru, și atunci erau introduși într-o altă unitate.

În acea dimineață, Echipa Nouă fusese alcătuită din șapte soldați.

La ora trei, cu toții erau morți.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă August, jumătate către el și jumătate către Soro.

— Conform celor de la control, spuse celălalt Sunai, se întorceau dintr-o misiune de recunoaștere. Stațiile lor erau închise și nu avem supraveghere în cvartalul acesta.

Trupurile zăceau în stradă, un tablou hidos.

Nu muriseră noaptea, nu se hrăniseră Corsaii cu ei. August se uită în jur, apoi miji ochii la soare.

Judecând după unghiul luminii, această parte a străzii ar fi fost în umbră toată dimineața.

Dar asta nu explica cele șapte cadavre.

Violența bruscă și simultană.

Cartușe goale tapetau pământul, iar un cuțit zăcea câțiva metri mai încolo, pătat până la mâner. Dar, din

câte își putea da seama August, Echipa Nouă nu fusese ambuscată, nu fusese atacată de nicio forță exterioară, umană sau monstruoasă.

Își atacaseră *propria echipă*.

Nu unul contra șase – asta nu era o chestiune de un soldat luând-o razna –, absolut fiecare dintre ei avea o armă în mână și o rană fatală. Nu avea noimă.

Privirea i se târî peste fețele lor, fețe pe care le cunoștea și pe care nu le cunoștea, fețe care fuseseră cândva oameni, iar acum erau numai coji. Precum Rez, se gândi el, luptându-se cu sentimentul de pierdere înainte ca acesta să poată ieși la suprafață.

— Ce irosire.

Soro stătea într-o parte, învârtindu-și neatent flautul, de parcă stătea într-o grădină în loc de scena unei crime. Corpurile de pe pământ purtau insigne BIF, dar în ochii lui Soro – știa – nu mai erau soldați.

Erau *păcătoși*.

Iar păcătoșii meritau oricare sfârșit macabru pe care îl întâlneau.

Și totuși – ce anume ar putea conduce o întreagă echipă să facă asta?

Era un simptom al rupturii din Complex?

Nu, exista tensiune, însă certurile verbale erau un lucru, iar asta – asta era cu totul altceva. Era un salt prea mare între enervare și un astfel de nivel de agresiune.

Un soi de înșelătorie, atunci?

Un Malchai?

Se întrebă, pentru un moment, dacă soldații morți erau un mesaj de la Alice, un soi de dar morbid lăsat precum un ospăț. Și totuși insignele nu lipseau, iar niciuna dintre răni nu fusese făcută de dinți.

Nu, oricât de macabre erau morțile, fuseseră făcute de oameni, nu de monștri.

— Henry știe? întrebă el.

— Desigur.

Soro însoți cuvintele cu o privire anostă, de parcă gândul de a *nu* raporta acest lucru nu îi trecuse niciodată prin minte. August își imagină că nu – Henry era om, dar era și liderul BIF, generalul din armata lor improvizată.

— Și consiliul? întrebă el.

La asta, Soro își scutură capul.

— Henry a vrut ca *tu* să o vezi înainte.

August se încruntă.

— De ce?

Sunaiul își mută greutatea de pe-un picior pe altul.

— A spus că ai avut întotdeauna... o sensibilitate. Un fel de a gândi precum un om. A spus că îi studiezi.

Cuvintele păreau să îi producă disconfort lui Soro.

— Că ai vrut dintotdeauna să fii unul dintre...

— Sunt un Sunai, spuse August zburlindu-se. Și nu am nicio idee ce s-a întâmplat aici. Dacă Henry vrea opinia unui om, ar trebui să trimită pe altcineva.

Ușurarea se citi pe fața lui Soro.

August se întoarse cu spatele la cadavre și porni înapoi către Complex.

1111
1

Sloan își șterse sângele de pe mâini în timp ce urca treptele turnului.

Era ceva murdar la el – în venele unui om era cald, vital. În afara lor, nu era decât mizerie.

În holul întunecat, Malchai se relaxau pe fiecare suprafață, sprijinindu-se de scări și atârnați peste balustrade. O duzină de Colți erau răspândiți pe podeaua de piatră, cu zgărzi de oțel strălucind în timp ce ei îngenuncheau lângă stăpânii lor.

Sânge se scurgea din urmele de mușcături de pe pielea lor, dar foamea lui Sloan abia dacă se stârni. O pradă serviabilă nu fusese niciodată pe gustul lui.

La sunetul pașilor săi, Malchaii se urniră, ochi roșii plecându-se la pământ când trecea el.

În lift, Sloan își lăsă ochii să i se închidă. Visa la multe lucruri, la sânge și putere și un oraș frânt, la Henry Flynn doborât și la brigada de intervenție în genunchi, la inima lui August în mâna sa și la gâtul lui Katherine

sub dinții săi.

Dar când liftul urcă, Sloan tânji numai după somn. Câteva ore liniștite înainte de nebunia nopții.

Ieși din lift în apartament și se opri.

Alice dăduse foc locului.

Acesta fu primul lui gând. Căldura radia de pe măsuța de cafea de oțel pe care aruncase ceea ce părea a fi o găleată de cărbuni încinși. O varietate de unelte și ustensile de bucătărie ieșea din nebunia arzândă, iar patru Malchai stăteau ghemuiți pe podea în fața ei, ospătându-se dintr-un tânăr.

— Înainte să întrebi, spuse Alice, nu a fost ca la Falstead. Nu am avut nimic de-a face cu asta, acum. Am trecut peste.

— Despre ce vorbești? întrebă Sloan.

Alice dădu nerăbdătoare din degete.

— Ah, o mână de Colți – trebuie să fi cedat – cine știe de ce. S-au apucat să se omoare unii pe alții – așa pare. Corsaii nu au lăsat prea mult în urmă. O ceartă meschină, dacă ar fi să ghicesc. Oamenii sunt atât de...

Suflă peste cărbuni.

— ...*temperamentali*.

— Și cum rămâne cu *ei*? întrebă Sloan, arătând cu capul către Malchai.

— Ah, s-au oferit voluntari.

— Pentru *ce*?

Alice nu răspunse. În schimb, luă unul dintre Malchai de bărbie, ridicându-i privirea roșie către a ei.

Vocea ei, când vorbi, era diferită, mai joasă, mai lină, aproape hipnotică.

— Vrei să mă faci mândră?

— Da, șopti Malchaiul.

Scoase o bară subțire de metal din foc, capătul său arzând un vârf roșu.

— Alice, avertiză Sloan.

— Iată o ghicitoare, spuse ea, vocea pătrunsă de o fervoare maniacală. Poți izgoni un Corsai cu lumină, scoate colții din mușcătura unui Malchai, dar cum oprești cântecul unui Sunai?

Sloan se gândi la Ilsa, la ultimul sunet pe care îl făcuse înainte ca el să-i smulgă beregata.

— Nu trebuie să o faci, spuse Alice cu un zâmbet. Pur și simplu nu mai asculți.

Și înfipse țepușa toropită în urechea Malchaiului.

IIII
II

Nu părea a fi real până ce nu ajunse în Pustie.

Până ce nu văzu terenul deschis, nimicul întins și își aminti cum târâse corpul febril al lui August prin câmpuri către casă, își aminti camera mamei sale, bărbatul de la ușă și pistolul din mâna ei. Un singur pocnet, diviziunea dintre înainte și după. Inocență și vină. Om și monstru.

Nu îi plăcea să se gândească la asta.

Nu îi plăcea să își amintească faptul că undeva acolo era monstrul pe care *ea* îl crease.

Cu puțin noroc, murise de foame în Pustie.

Cu puțin noroc...

Mașina tremură, se înecă și începu să scoată fum. Ea înjură și ghidă vehiculul muribund pe banda de urgență.

Era la treisprezece kilometri de periferia V-City.

Treisprezece kilometri și mai puțin de două ore până la lăsarea întunericului.

Kate înjură și ieși, ridicându-și geanta pe umăr în timp ce ocolea mașina. Pistolul zăcea pe podeaua din partea pasagerului, unde îl scăpase imediat ce baricada nu mai fusese la vedere. Îl ridică, savurând greutatea din mâna ei, amintindu-și dulcele recul și...

Scoase încărcătorul din pistol și puse ambele bucăți în geantă, o ridică pe umăr și începu să fugă. Propria sa umbră se întindea în fața ei, aruncată de către soarele care se scufunda în spatele ei, iar pașii săi băteau un ritm stabil pe asfalt.

Alergarea fusese o activitate obligatorie la Leighton, iar Kate descoperise rapid două lucruri:

Iubea să alerge.

Și ura să alerge în cercuri.

Acum încercă să își amintească această dragoste, cu nimic în afară de un drum deschis, o linie dreaptă în față, dar când trecură trei kilometri era destul de sigură că inventase totul.

Când trecură șase kilometri, își dori să aibă o țigară.

Când trecură opt kilometri, regretă că fumase vreodată.

Când trecură unsprezece kilometri, se împletici într-o alergare ușoară, apoi o plimbare, o șchiopătare, apoi o oprire, icnind la marginea drumului. Capul începuse să o doară din nou și voia să se întindă, să își închidă ochii, însă soarele plutea deasupra liniei orizontului, iar ultimul lucru de care avea nevoie era să fie prinsă în Pustie după lăsarea întunericului.

Trebuia să continue să se miște, așa că o făcu.

Amuzant, cât de simple deveneau lucrurile când nu aveai de ales.

Picioarele și plămânii îi erau în flăcări când ajunse în sfârșit în zona verde.

Odată ca niciodată, fusese cea mai bogată secțiune a capitalei, un loc rezervat pentru aceia care își puteau permite nu numai să cumpere protecția lui Harker, ci să își continue viețile de parcă nimic nu era în neregulă. Odată ca niciodată... dar acum era *goală*.

Ar fi fost ușor să presupună că toată lumea din zona verde își luase catrafusele și plecase, un soi de exod în masă.

Ar fi fost...

Cu excepția numărului de mașini de pe alei.

Și a sângelui.

Erau pete maronii de mult uscate, erodate de vreme și soare. Dar era peste tot. Stropit precum rugina pe ușile mașinilor și borduri, garaje și trepte. Un ecou al violenței.

— Ce s-a întâmplat aici? murmură către străzile goale, deși știa răspunsul.

Corsai, Corsai, dinți și gheare,

Umbre și os, vă vor roade cruzi.

Soarele se scufundă sub linia orizontului, iar Kate își ridică ochelarii de soare pe cap. Lumina se subția rapid – în curând avea să dispară. Trebuia să se adăpostească.

Desfăcu fermoarul genții și își forță degetele să treacă

rapid peste pistol și să ridice, în schimb, briceagul și o țepușă de fier, înainte să o ia în josul străzii. Își croi drumul către casă după casă, dar toate ușile erau zăvorâte. La a treia, stătu pe vârfuri, privi printr-o fereastră și înlemni.

Arăta precum o fotografie dintr-o scenă a crimei, mai puțin cadavrele, pete întunecate brăzdând pereții și podeaua și mobila răsturnată. Își imagină oamenii din zona verde încuindu-se înăuntru, așteptând, până când lumina se stinse și umbrele alunecară pe sub ușile lor.

Un șuierat încet sună în aer, iar Kate se încordă, cu degetele strângându-se pe armele sale înainte să realizeze că sunetul era *uman*.

— Pâsss, veni vocea. Aici.

Kate se întoarse și prinse o sclipire de lumină pe metal. Nu, nu metal. O *oglindă*. Una dintre ușile de la intrare de vizavi era întredeschisă, iar un bărbat întorcea o oglindă compactă înainte și înapoi pentru a-i face semne.

— Alo? strigă ea, mișcându-se către el.

— Șșșt, șuieră el, cu ochii repezindu-se nervos în jurul străzii.

Avea o lanternă într-o mână, chiar dacă nu era încă întuneric, iar în spatele său putea vedea strălucirea mai multor altor lumini din interiorul holului.

— Intră, intră, spuse el, deschizând ușa numai cât să o lase să se strecoare.

Ea traversă curtea, dar ezită la baza scărilor. Umbra ei dispăruse, înghițită de amurg, și putea simți ceva

tresărind în spatele ei; dar toate celelalte case erau tăcute, goale, cu excepția acesteia. O călca pe nervi.

— Păi? insistă omul.

Nu *părea* foarte periculos – slab ca un băț, cu un început de chelie și tresărirea constantă a nervilor întinși –, dar Kate știa din experiență că și oamenii puteau fi monștri, în special în Verity.

— Celelalte case nu-s bune, și avem poate zece minute până dispare toată lumina, se înfurie el, așa că intră sau rămâi pe afară.

— Sunt înarmată, spuse ea, și intenționez să rămân așa.

Bărbatul încuviință scurt, de parcă înțelese, sau nu îi păsa, iar Kate răsuflă și se vârî înăuntru. În momentul în ea care intră, el închise ușa și trase zăvorul la loc. Stomacul ei se strânse la sunet, ascuțit și final ca un foc de armă.

El trecu pe lângă ea, deschizând mai multe lumini și înclinându-le către ușă. Când ochii ei se ajustară, realiză că, sub haina sa, omul era învelit în metal, improvizase un soi de armură de zale din discuri de fier cu model. *Medalioane*. Aceleași pe care Callum Harker obișnuise să le vândă cetățenilor săi ca protecție față de monștrii care vânau la discreția sa.

Dar tatăl lui Kate nu dăduse niciodată nimănui mai mult de un singur disc. Se gândi la sângele de pe străzi, la corpurile care lipseau. Nu trebuia să întrebe de unde veniseră restul medaliilor.

— Ce făceai acolo?

— Eram în trecere, doar, îi răspunse. Părea o zi frumoasă pentru o plimbare.

Se holbă pierdut la ea. Nu avea ureche pentru sarcasm, deci. De aproape, ochii îi erau injectați, de parcă nu dormise de zile bune.

— Asta-i casa ta?

El se uită nervos în jur.

— E acum, zise, încă agitându-se, de parcă nu putea să se oprească. Sufrageria e pe aici.

Făcu semn cu capul peste hol, apoi se strecură în bucătărie. Când intră în sufragerie printr-o pereche de uși deschise, Kate auzi clinchetul unei oale și trosnetul unui chibrit.

O așchie îngustă dintre perdele arăta amurgul lăsând rapid loc întunericului. Perdelele însele erau făcute din fir de cupru țesut într-o versiune delicată a aceleiași armuri de zale pe care o purta bărbatul. În centrul unei măsuțe de cafea era un aranjament de baterii, lanterne și becuri.

Un altar pentru lumina artificială.

— Ai un nume?

Kate tresări. Venise din partea ei proastă și nu îl auzise, nu până nu fu prea aproape. Ținea două căni.

— Jenny, minți ea. Tu?

— Rick. Ei bine, Richard. Dar mereu mi-a plăcut Rick.

Îi oferi una dintre căni. Încă avea țepușa de fier

într-o mână, bricheta argintie cu briceagul său ascuns în cealaltă. Lăsă țepușa deoparte pentru a lua cana și o ridică la gură. Mirosea vag a cafea, iar corpul ei se crispa de foame și sete, însă știa mai bine decât să o bea.

Rick se agită, ajustând mai multe lumini, iar Kate se lăsă pe un scaun, membrele sale încordate și corpul greu de oboseală. Arătă cu capul către perdea, către lumea de dincolo de pereții casei.

— Ce s-a întâmplat acolo?

— Ce s-a întâmplat?

Vocea lui se înăspri.

— Au venit. Corsai, Malchai, orice are dinți.

Putea să își imagineze ușor. Mai întâi veniseră Malchaii, sfâșiind beregate, apoi Corsaii, hrănindu-se în urma lor. Nu-i de mirare că nu mai rămăsese nimic.

— Nici măcar nu trebuia să fiu aici, murmură Rick. Eram în drum către Pustie, m-am gândit că zona verde va fi un loc sigur unde să petrec noaptea.

Un râset nervos.

— Cum ai supraviețuit? întrebă Kate.

— La început m-am ascuns. Apoi am, ăăă, ei bine, erau toate casele astea abandonate.

Agitația i se înrăutăți. Se mișca precum un dependent, strunit de frică.

— Am făcut ce am putut. Ce a trebuit.

Kate întoarse bricheta argintie între degete.

— De ce nu ai plecat? Să te îndrepți către Orașul de Sud sau să te duci în Pustie?

— M-am gândit la asta de o sută de ori. Ieşeam afară în lumina zilei, încercam să mă determin să plec, dar cine ştie ce se întâmplă pe acolo? Nu există niciun semnal la telefon şi, la naiba, după ce s-a petrecut aici, nu aş fi surprins dacă întreaga lume s-a întunecat. Un bărbat a venit cu câteva luni în urmă, fugind din Oraşul de Nord, şi a spus că Malchaii au strâns oamenii, îi ţin precum mesele într-un frigider.

— Nu, continuă Rick, nu, am aici tot ce am nevoie, şi voi aştepta să se termine. Nemernicii ăia nu pot trăi veşnic.

Liniştea se lăsă peste cameră, apoi stomacul lui Kate ghiorţăi zgomotos.

— Stai aşa, spuse Rick, ridicându-se în picioare. O să-ţi aduc nişte mâncare.

— Cum rămâne cu Oraşul de Sud? strigă după el.

— N-am idee, strigă el înapoi.

Ea se aplecă în faţă, cu degetele alunecând peste colecţia de baterii, exact când ceva sună în hol. Dacă Kate nu ar fi avut capul întors în direcţia în care trebuie, poate că nu l-ar fi auzit. Dacă nu ar fi fost fata tatălui ei, poate că nu ar fi ştiut ce era: un cartuş de puşcă fiind închis în ţeava unei arme.

Şi *de asta*, se gândi Kate, *nu sunt optimistă*.

Propriul ei pistol zăcea neîncărcat în geanta de la picioarele sale, dar bricheta era încă în mâna ei şi briceagul fu eliberat cu un mic pocnet, strălucirea bruscă a lamei sale stârnind întunericul din mintea ei când se

ridică în picioare.

Rick era în prag, cu pușca ridicată. Îndreptă țeava spre lamă.

— Pune-o jos.

Încleștarea lui Kate se strânse pe cuțit și în loc ca inima să îi bubuie putea să o simtă începând să încetinească, să se echilibreaze. Ar fi atât de ușor. Putea să vadă deja briceagul înfipt în gâtul lui, putea...

Nu.

Nu așa avea să se întâmple. Rick avea o pușcă și chiar și cu nervii zăpăciți avea să fie aproape imposibil ca el să rateze de la o distanță atât de mică, nu când erau mai bine de o sută de bile într-un cartuș. Era posibil ca el să moară, dar și ea avea să o facă, și, chiar dacă întunericului din mintea ei nu părea să îi pese de asta, restului din Kate cu siguranță îi păsa.

Puse lama cu grijă pe spătarul canapelei.

— Ce facem acum, Rick?

Agitația lui nu se oprise, dar se liniștise, apăsată de o nouă hotărâre.

— Mâinile pe cap.

Mintea lui Kate se învârti iar și iar – dar, între fuga de treisprezece kilometri din Pustie și pușca îndreptată spre capul ei, nu i se năzărea nimic, fiecare gând alunecând înapoi către violență oarbă în loc de logică, strategie, rațiune.

— Haide, ordonă el, ridicând pușca pentru accentuare. Înapoi către ușă.

Ea făcu ce i se spuse, încet, încercând să câștige timp.

— Nu-i nimic personal, Jenny, bombăni el. Chiar nu e. Doar că sunt atât de obosit. Nu mă lasă să dorm.

— Cine?

Erau la ușa de la intrare.

— Deschide zăvorul.

O făcu.

— Deschide ușa.

O făcu.

Nu mai era amurg, ci noapte de-a binelea. Lumina de pe prag se revărsa cam un metru, sculptând o zonă îngustă de siguranță, dar dincolo de asta strada era aruncată în straturi de beznă.

— Știu că sunteți acolo!

Vocea lui Rick răsună pe străzi, ricoșând de pe casele goale și mașinile abandonate.

Pentru o secundă, nu se întâmplă nimic.

Apoi umbrele începură să se agite. Ochi albi pătau întunericul, dinți sclipind precum cuțitele, iar stomacul lui Kate se întoarse odată cu amintirea muzicii și alergării, vagoanelor goale de metrou și coardelor rupte și ghearelor sfâșiind carnea.

Corsaii îi șoptiră refrenul oribil.

baterupedistrugecarneosbaterupe

Apoi cuvintele începură să se schimbe...

baterupedistrugespintecămicaharkerpierdută

...desfăcându-se într-o ordine coerentă.

mica harker pierdută

Frica se ridică în ea, bruscă și viscerală, și știa că monștrii o puteau mirosi pe pielea ei.

— Uitați-vă aici! strigă Rick. V-am adus ceva de mâncare.

mănâncă mica harker mica pierdută

— Numai lăsați-mă în pace o noapte, imploră el. Numai o noapte. Lăsați-mă să dorm.

dă-ne-o pe harker

Capul lui Kate se învârti, o dorință irațională frecându-se de frica sa, impulsul de a se arunca în întuneric, de a zgâria lucrurile cu gheare, de a le sfâșia în timp ce ele o sfâșiau pe ea.

Țeava de oțel a puștii lui Rick o împunse între umeri, iar Kate făcu un pas șovăitor în față.

Fă ceva, se gândi ea.

Omoară-i pe toți, șopti monstrul.

Nu asta.

— Ai omorât vreodată pe cineva? întrebă ea.

— Îmi pare rău, spuse el, iar tonul mizerabil din vocea lui îi spuse tot ceea ce avea nevoie să știe.

Nu voia să o împuște.

— Sunt doar atât de obosit...

— E în regulă, Rick. Mă duc.

Kate făcu o jumătate de pas în față și îl simți încovoindu-se puțin a ușurare, mutând pușca din mijlocul spatelui ei și în sus, deasupra umărului.

Se legănă în spate în pieptul lui Rick, un cot lovindu-l în față când se întoarse, luând pușca. Două răsuflări

– atâta fusese nevoie –, dar Rick era într-un genunchi, ținându-și nasul însângerat, iar Kate era în ușa deschisă, ținând pușca.

Trage, spuse vocea din capul ei când el se ridică în picioare, însă călcâiul lui alunecă pe prima treaptă și își pierdu echilibrul, împiedicându-se de cele trei trepte scurte și în afara siguranței luminii.

Trage, spuse monstrul, dar nu știa dacă avea să fie milă față de Rick sau un dar către nebunia din interiorul ei, așa că aruncă arma în iarbă. Rick se împletici către ea în timp ce Kate intră înapoi în casă și ultimul lucru pe care îl văzu înainte să închidă ușa și să pună zăvorul fu strălucirea puștii pe care bărbatul o rotea ca pe o bâtă înspre umbre.

Casa era goală.

Kate știa pentru că o verificase pe toată, de sus până jos, din spate până în față. Rick făcuse o treabă bună asigurând ferestrele și ușile, dar dacă asculta putea auzi hârșâitul de unghii pe lemn, pe cărămidă, pe sticlă, urma ghearelor Corsailor de afară, zgâriind ca să intre. Amintindu-i că era încolțită.

— Unde ești, Kate? se întrebă cu voce tare, iar când primul ei gând fu la Riley și Prosperity și masa din cafenea cu Paznicii, nu mai vru să joace jocul stupid.

Trecuse pe lângă oglinda din hol de trei ori – acum se opri în fața ei, cu o pereche de foarfece în mână. Evitându-și propria privire – nu voia să vadă argintiul

întinzându-se, nu avea nevoie să își amintească, putea simți chestia ca pe o greutate, sprijinindu-se de gândurile ei –, își desfăcu părul, îl pieptănă în fața ochilor și începu să tundă.

Șuvițe de blond căzură pe podea, iar Kate nu se opri până când părul nu croi un drum pe fața ei, atârnând peste ochiul stâng. Doar o altă cicatrice.

Sfâșiată între dorința de a se prăbuși și frica de a-și lăsa garda jos suficient cât să doarmă, umblă prin dulapurile din bucătărie (sfârși cu cafea praf, un litru de apă și un baton cu proteine suficient de procesat încât să reziste într-o apocalipsă), aprinse fiecare lanternă pe care o găsi și într-un final se retrase în sufragerie.

Așezându-se pe canapea, scoase tableta din geantă și deschise o fereastră de mesaje.

Riley, începu, apoi se opri când își aminti că nu exista nicio conexiune, niciun semnal la care să se conecteze.

Degetele sale șovăiră deasupra ecranului gol. Cursorul clipea, așteptând, și știa că era inutil, dar casa era prea liniștită, iar monștrii prea zgomotoși, așa că începu să tasteze oricum.

Numele meu real este Katherine Olivia Harker.

Degetele sale se mișcară șovăitoare pe ecran.

Numele mamei mele a fost Alice. Al tatălui meu a fost Callum. Nu am vrut să mint, dar uneori este mult mai ușor decât adevărul. Mai scurt. Voiam doar să o iau de la zero.

Ai făcut asta vreodată?

Este eliberator, la început, ca și cum ai da jos un palton

gros. Apoi ți se face frig și realizezi că viața nu este deloc un palton. Este piele. Este ceva ce nu poți da jos fără să te pierzi și pe tine.

Kate se opri, apăsându-și palmele peste ochi. De ce scria despre Verity de parcă îi fusese dor de el, de parcă fusese în căutare de o scuză ca să se ducă acasă?

Puse tableta deoparte, cu mesajul neterminat, și se întinse, trăgându-și o pătură în jurul umerilor în timp ce, în afara casei, Corsaii deveneau agitați, scrâșnirea ghearelor și dinților lor împreunată acum cu șoapte care fluierau prin crăpături precum vântul.

ieșiafarămicăharkerieșiafarăieșiafarăieșiafarăieșiafară

Suna de parcă erau chiar sub ferestre.

Kate se încordă când unghiile zgâriară sticla, nervii săi întinzându-se cu fiecare șuierat și zgârietură și tachinare. Țepușa de fier stătea pe masă, iar degetele i se duseră către aceasta atunci când își aminti ochii obosiți ai lui Rick și cuvintele disperate.

Doar o noapte. Lăsați-mă să dorm.

Kate scotoci prin geantă și scoase playerul, frunzărind cântecele până găsi ceva cu un ritm puternic. Îi umplu urechea bună, blocând strigătele neîncetate ale Corsailor, și ea dădu volumul tare și tare și tare până când înecă și monstrul din mintea ei.

𝍸

Monstrul căzu la pământ la picioarele lui August, cu o gaură sfâșiată în pieptul său.

— A fost cât pe ce, spuse Harris, păşind peste un alt cadavru.

— Prea aproape, spuse Ani, cu respirația tăiată şi o tăietură superficială pe obraz.

Fusese un atac neglijent: o pereche de Malchai şi un Colț se gândiseră să îi ia prin surprindere, de parcă doi monştri şi un om aveau o şansă în fața unei echipe BIF, în special una cu un Sunai la cârmă.

— Ce ar trebui să facem cu ăsta? întrebă Jackson.

Colțul era legat la picioarele sale, cu un ochi umflându-se şi sânge curgându-i în dinții putreziți.

Ar fi fost destul de uşor să îi secere sufletul, dar August luase deja şase vieți, iar gândul de a mai lua încă una îi făcea oasele să doară.

— Chemați un jeep, spuse. Îl vom lua în viață. Să vedem dacă Soro poate scoate ceva folositor de la el.

Porniră înapoi, acoperind distanța scurtă până la Cusătură, dar când bariera se apropie, pașii lui August încetiniră.

Gândul de a se întoarce în Complex, de a sta locului cu toate aceste suflete în interiorul său – nu-i de mirare că Leo nu se oprea niciodată.

Noaptea era plină de monștri, iar el avea nevoie să vâneze.

Atunci vânează, spuse fratele său.

Și de ce nu ar face-o?

Ajunseră la poarta Cusăturii. Harris semnaliză prin stație și ușile se deschiseră, jeepul așteptându-i pe partea cealaltă. Echipa trecu, dar August se opri.

Harris se uită înapoi către el.

— Ce s-a întâmplat?

— Ne întâlnim înapoi la Complex.

— În niciun caz, spuse Ani.

— Dacă te duci înapoi acolo, adăugă Jackson, vom veni cu tine.

— Nu este necesar, spuse August.

Deja se întorcea să plece când Harris îl prinse de braț.

— Fără misiuni solitare, domnule, spuse Harris.

Acesta era prima și cea mai importantă regulă a Echipei de Noapte. Dacă trebuia să lucrezi în întuneric, o făceai în echipe.

Regula aia e pentru ei.

Leo avea dreptate. *August* nu avea nevoie de echipă.

— Dă-mi drumul, avertiză, iar când Harris nu o făcu, împinse soldatul înspre Ani, destul de tare încât să îi facă pe amândoi să se împiedice. Ceva trecu peste feţele lor, dar August se întoarse fără să încerce să o citească.

— Duceţi Colţul în celule, spuse el. E un ordin.

Şi de data aceasta, când plecă, nimeni nu încercă să îl oprească.

Era un lucru ciudat, să mergi singur.

Se obişnuise atât de tare cu ecoul altor paşi, nevoia de a se gândi la alte corpuri, alte vieţi. Fără ei, era liber.

Luminile Oraşului de Sud dispăreau cu fiecare pas, iar August îşi ţinu vioara afară şi pregătită, gâtul într-o mână şi arcuşul în cealaltă, în timp ce urmărea şoaptele umbrelor.

Dar ceva era greşit. Noaptea era prea liniştită, străzile prea goale şi putea simţi monştrii retrăgându-se în întuneric.

Staţia sa pârâi.

— *August*, spuse Henry stern. *Ce faci?*

— Îmi fac treaba, zise simplu, închizând dispozitivul înainte ca felinarele de pe fiecare parte să pâlpâie şi să se stingă, aruncându-l în întuneric.

Un moment mai târziu, un sunet creştă noaptea – nu un strigăt, ci un râset, strident şi neînfricat şi plin de venin.

— Sunai, Sunai, ochii ca tăciunele, cântă-mi un

cântec și fură-mi sufletul.

Alice. Se întoarse într-un arc lent, încercând să o găsească, dar vocea răsună de pe clădiri, iar ochii începură să puncteze întunericul, roșii și albi pe perdeaua de beznă.

Ridică vioara, arcușul odihnindu-se pe coarde, când vocea ei fu purtată de vânt.

— Ce aștepți? tachină ea.

Întunericul se mișcă și patru Malchai ieșiră din umbră.

— Nu ne cânți un cântec?

Ca la un semnal, ei atacară.

Malchaii erau rapizi, dar de data aceasta August fu și mai rapid.

Scoase prima notă, sunetul ferm și destul de clar încât să cresteze noaptea. Ar fi trebuit să cresteze și monștrii, să îi oprească pe loc.

Dar nu o făcu.

Continuară să vină, iar August se retrase un pas, doi, arcușul său alunecând peste coarde, cântecul scurgându-se în spațiul dintre ei, luând formă, desenând panglici de lumină, dar monștrii nu încetiniră, nu se opriră, nici măcar nu păreau să *audă*...

Și în acea ultimă clipă înainte să îl ajungă, le văzu urechile mutilate și realiză că nu *puteau* să îl audă.

August înjură, scăpând vioara și răsucind arcușul în mână pentru a dezvălui marginea zimțată a spinării sale când Malchaii tăbărâră pe el. Tăie un gât, sânge negru

înceţoşând aerul, toxic precum moartea, când unghii se înfipseră în braţele sale şi o mână se încălci în părul său.

Dar nu se puteau măsura cu el, nu se puteau măsura deloc. De data aceasta, August nu trebuia să îşi facă griji pentru oameni, nu trebuia să aibă în mâini vreo viaţă în afară de a lui. Libertatea fu atât de şocantă, încât se pierdu în muzica bizară a violenţei, tăierea şi sfâşierea şi masacrul, zdrobirea şi ruperea şi distrugerea.

Deveni un instrument de *sfârşire*, o piesă muzicală, notele ieşind în vreme ce întunericul se înfăşura în jurul mâinilor sale şi fumul îi înghiţea degetele şi se urca pe încheieturile sale, acel celălalt sine descojindu-l, tăindu-l centimetru cu centimetru. Malchaii ţipară şi se zbătură, iar căldura izbucni în pieptul său, pulsul ridicându-i-se, îndemnându-l *să se elibereze, să se elibereze, să se elibereze.*

Dar se terminase deja. Vioara zăcea la câţiva metri distanţă, arcuşul din mâna sa acoperit de sânge, iar August stătea, gâfâind după luptă, cu trupurile frânte ale monştrilor răsfirate la picioarele sale.

Bună treabă, frăţioare.

Se uită la mâinile sale, pielea încă devorată de umbre şi fum. Întunericul îi învelea răbojul de pe antebraţe, ameninţând să şteargă scrierea de pe piele, să îl şteargă pe *el*, dar nu era nevoie, lupta se terminase şi, în timp ce privea, umbrele se retraseră.

August îşi flexă mâinile şi îşi lăsă capul pe spate în noapte.

— Va trebui să încerci mai tare de-atât, strigă la Alice, vocea sa răsunând în întuneric.

Henry aştepta lângă uşile Complexului. Când îl văzu pe August, mărşălui pe banda de lumină.

— La ce te gândeai?

Nu înţelege.

— Cum ai putut fi atât de nesăbuit?

Nu poate.

— Ai fi putut fi capturat.

E doar un om.

Dar August nu îl văzuse niciodată pe Henry atât de vizibil îngrijorat. Lumina îl făcea palid şi sfrijit şi respira suficient de greu încât August să audă dificultatea din pieptul bărbatului. Grija se ridică, însă o forţă să se potolească.

— Ce te-a apucat? întrebă Henry.

— Nimic, spuse August. Îmi îndeplinesc scopul. Şi se simte bine, adăugă, chiar dacă euforia dispăruse deja, iar sângele devenise lipicios pe pielea sa, mirosul său bolnav lovindu-i fundul gâtului.

Faţa lui Henry se umplu cu groază, iar August fu lăsat să tânjească după calmul care îl înconjurase atât de uşor în timpul luptei, agăţându-se de rămăşiţele libertăţii pe care o simţise în întuneric.

— Ţi-ai abandonat echipa.

— I-am trimis acasă. Nu mai aveam nevoie de ei.

Henry îşi frecă fruntea.

— Știu că ești supărat din cauza lui Rez...

— Nu are legătură cu Rez, îl contrazise August. Nu are legătură cu vreun om în mod special. Sunt doar sătul să pierd. La ce e bună puterea mea dacă nu mă lași să o *folosesc*?

Mâinile lui Henry se odihniră pe umerii săi.

— La ce e bună puterea ta dacă te pierdem în fața lui Sloan? Uită-te la Ilsa. Gândește-te la Leo. Ai putea crede că ești invincibil, dar nu ești.

— Nu trebuie să fiu invincibil, spuse August, dându-l la o parte. Trebuie doar să fiu mai puternic decât toți ceilalți.

Sloan își plimbă mâna peste rafturile biroului, unghiile trecând peste spinările de pânză și piele ale colecției lui Harker, până găsi ce căuta.

— Așa, spuse el, întorcându-se în camera principală a apartamentului.

Cei trei ingineri stăteau la masă, un plan vast de tablă pe un cadru de oțel. Un lanț se întindea între gleznele lor și picioarele meselor, care erau înșurubate în podea. Masa era deja plină de tablete, dar el curăță un loc și lăsă cartea să cadă cu un zgomot surd pe suprafața de piatră, bucurându-se de felul în care se speriară de bufnitură.

— Ce vrei? întrebă unul dintre bărbați.

Sloan răsfoi paginile până ajunse la o fotografie a orașului, făcută înainte de războaiele teritoriale, înainte de însuși Sloan. Când fortăreața lui Flynn fusese doar un alt turn într-o mare de oțel.

— Ce vreau – spuse el, plimbându-și unghia peste

pagină, lăsând-o să se odihnească peste Complex – este să dărâm clădirea asta.

Inginerii înlemniră.

Femeia fu cea care vorbi.

— Nu.

— Nu? o oglindi încet Sloan.

— Nu o vom face, spuse celălalt bărbat.

— Nu *putem*, corectă femeia. Nu este posibil. O clădire de mărimea aceea nu e ca și cum ai putea să o distrugi vreodată de la distanță, chiar dacă ai avea materialele...

— Ah.

Sloan scoase micul cub din buzunar, puse explozibilul pe masă. Inginerii se feriră.

— Predecesorul meu credea în pregătire. Și-a ascuns arsenalele în diverse locuri de prin oraș, a depozitat tot felul de lucruri, de la pistoale la metale prețioase la o cantitate serioasă din *asta*. Nu vă faceți griji în privința materialelor, spuse el, băgând cubul înapoi în buzunar. Găsiți doar o cale de a-l planta.

Începu să se îndepărteze și auzi zgomotul lanțurilor, sunetul cărții foșnind. Se întoarse la timp să vadă al doilea bărbat, cu tomul ridicat, ca și cum ar fi vrut să îl lovească pe Sloan cu el. Ce pacoste, se gândi, prinzând bărbatul de gât. Cartea căzu nefolositoare din mâinile sale.

Sloan oftă și își strânse încleștarea, ridicând bărbatul de pe podea. Asta pățea pentru că le dăduse acestor

noi animale de companie un pic de libertate. Se uită dincolo de forma care se zbătea, gâfâia, la ceilalți doi ingineri.

— Poate nu am fost clar..., spuse el, frângând gâtul bărbatului.

Femeia suspină. Celălalt bărbat se înfioră. Dar niciunul nu se ridică de pe scaunul lui. Era un progres, se gândi el, lăsând corpul să cadă pe podea, lângă carte.

Chiar atunci se năpusti Alice înăuntru, cu pumnii strânși și ochii arzând, fără urmă de Malchaii ei mutilați sau de August Flynn.

— O altă încercare eșuată? o luă Sloan peste picior, ridicând cartea în timp ce ea trecea în fugă spre camera ei.

— Exercițiul e mama învățăturii, mârâi Alice, trântind ușa dormitorului.

E singură
într-un loc
fără lumină
fără spațiu
fără sunet
și apoi
întunericul
întreabă *cine*
merită
să plătească
și o voce
– vocea *ei* –
răspunde
toată lumea
și cuvintele
răsună
iar și iar
și iar
și iar

și nimicul
umple trupurile
înghesuite la fel de tare
precum mulțimea
din pivnița
din Harker Hall
când Callum
stătea pe scenă
și își pronunța sentința
fiecare om
este tatăl ei
fiecare monstru
este umbra lui
și e un cuțit
        în mâna ei
tot ce vrea
este să îi doboare
unul câte unul
tot ce vrea
tot ce vrea...
dar dacă începe
nu se va opri niciodată
așa că se eliberează
și cuțitul
îi cade printre degete
iar monștrii
        o sfâșie
            în bucăți.

Kate se ridică brusc din somn, cu inima bătându-i puternic.

Pentru un moment teribil, derutant, nu știu unde se afla – și apoi totul reveni în grabă.

Casa din zona verde, bărbatul cu pușca, Corsaii de pe stradă.

Zăcea pe canapea lângă altarul de baterii și becuri, cu zorii tăind prin perdelele improvizate din metal. Fantoma coșmarului zăbovi când se ridică în picioare. Dormise încălțată cu bocancii, neputând să scape de teama că ceva avea să vină, că va trebui să fie pregătită să se lupte, să fugă. Playerul ei se stinsese în noaptea aceea, dar Corsaii, aceștia nu încetaseră deloc.

Nu-i de mirare că Rick înnebunise.

Își spălă fața cu ultimele picături de apă, mâncă amorțită, apoi își întinse armele pe masă, atrasă și dezgustată de ele în egală măsură. Își legă o țepușă de fier de gambă, își puse briceagul înapoi în buzunarul din spate. Clicul încărcătorului alunecând în pistolul de mână trimise un fior aproape plăcut prin ea. Puse siguranța și ascunse arma în partea din spate a blugilor. Nu se vede, se uită, își spuse ea, chiar când metalul îi săruta spinarea. Își ridică geanta înapoi pe umăr, apoi trase zăvorul și păși în lumina de dimineața devreme.

În lumina zilei, tăcerea era chiar mai rea, goliciunea zonei verde mai descurajantă decât orice număr de oameni.

Pușca lui Rick zăcea pe trotuar lângă stradă, singura

urmă a bărbatului în afară de o dâră subțire de sânge uscat pe asfalt. Dacă mai existau alții în cartier, nu se arătară, iar Kate nu se duse să îi caute.

Trebuia să continue să se miște.

Erau suficiente mașini pe stradă, dar mașinile făceau zgomot, iar ultimul lucru pe care îl voia era să dea de veste întregului V-City că venea. În special din moment ce nu avea nicio idee cine – sau ce – avea să fie acolo să o întâmpine. În schimb, se târșâi peste câteva peluze udate de rouă până când găsi o bicicletă zăcând pe o parte în iarbă, abandonată ca toate celelalte din zona verde.

Kate îndreptă bicicleta, încercând să nu se gândească la persoana căreia îi aparținuse sau la ceea ce i se întâmplase proprietarului în timp ce își trecu piciorul peste șa și porni, către zona galbenă, și cea roșie, și orașul care aștepta.

Vioara era praf.

August stătea pe marginea patului său, cu degetele mișcându-se cu dexteritate peste oțel în timp ce deșuruba cuiele și elibera corzile. Apoi urmară gâtul, limba, cordarul, călușul.

Dezmembră instrumentul bucată cu bucată, în felul în care își dezmembrau soldații BIF pistoalele, frecând din fiecare curbă și crăpătură, curățând și uscând fiecare bucată înainte să asambleze vioara la loc.

Lucra în liniște, incapabil să scape de sentimentul că freca sângele înăuntru, în loc să îl înlăture, dar când

termină, arma era din nou întreagă, pregătită pentru următoarea sa luptă.

Ca tine, frățioare.

Puse instrumentul strălucitor înapoi în carcasa sa lângă arcuș și se ridică, ieșind pe hol.

Auzi o mișcare în bucătărie, târșâirea tiptilă a pașilor, șoapta a ceva precum nisipul, iar când luă colțul văzu dulăpioarele deschise, un sac de zahăr vărsându-se pe tejghea și pe podea.

Niciuna dintre lumini nu era aprinsă, dar sora sa stătea pe insula de bucătărie, cu mâinile dansând deasupra grămezilor de zahăr, separându-le în dealuri și văi cu degetele, în timp ce Allegro mergea tiptil în jurul picioarelor ei, lăsând mici urme de lăbuțe în praful alb.

August făcu un pas grijuliu în față, atent să nu o sperie. Își menținu vocea șoptită.

— Ilsa?

Ea nu ridică privirea, nici măcar nu îi înregistră prezența. Ilsa se pierdea uneori, rămânea blocată în mintea ei. Pe vremuri, în timpul acestor episoade, gândurile ei se scurgeau în panglici încurcate de vorbe. Acum se pierdea în liniște, cu buzele strânse într-o linie subțire în timp ce își strecea degetele prin zahăr, iar când August se apropie, realiză ce făcea. Era un model superficial – zahărul nu putea forma nimic înalt fără să își piardă forma –, dar recunoscu linia șerpuitoare a Cusăturii curgând prin centru, rețeaua de străzi și clădiri din fiecare parte.

Ilsa sculptase V-City.

Mâinile sale alunecară pe marginea insulei și se aplecă în față, aducându-și fața pe tejghea ca pentru a se uita printre zidurile creației sale.

Și apoi trase o gură adâncă de aer și *suflă*.

Întregul oraș se răsfiră, singurul sunet fiind *vâjâitul* respirației Ilsei și ploaia de zahăr care se vărsa pe podea. Se uită la el atunci, în cele din urmă, cu ochii mari, dar nu goi, deloc pierduți. Nu, se uită direct la August și își trecu mâna peste tejghea ca și cum ar fi spus: *Vezi?*

Dar August vedea un singur lucru.

— Faci mizerie.

Fruntea Ilsei se încruntă. Netezi zahărul de sub palma sa și își trecu degetul prin el în bucle lente, ondulate. Lui August îi luă câteva secunde să își dea seama că scria un cuvânt.

Vine

August se holbă la mizerie, la mesaj.

— Ce vine?

Ilsa expiră exasperată și își trecu mâna peste tejghea, împrăștiind rămășițele orașului și trimițând un nor de zahăr în aer. Îi prăfui părul lui August, se așeză pe pielea lui. Pentru un om, ar fi avut un gust dulce, dar pentru el avea un singur gust:

Cenușă.

În copilărie, Kate avusese o mulțime de coșmaruri, dar numai unul dintre ele se repeta.

În vis, stătea în mijlocul străzii Birch, unul dintre cele mai aglomerate drumuri din Orașul de Nord, dar nu era nicio mașină. Niciun navetist pe trotuar. Nicio mișcare în ferestrele magazinelor. Era ca și cum orașul fusese înclinat într-o parte și scuturat până când fiecare semn de viață căzuse. Era pur și simplu... gol, iar niciun om însemna niciun sunet, și liniștea părea să crească și să crească și să crească în jurul ei, zgomotul alb copleșind-o până când realiză că nu era lumea, erau urechile ei, ultima frântură din auzul ei furată, aruncând-o în liniște eternă și începu să strige și să strige până când se trezi într-un final.

În timp ce Kate pedala prin zona roșie, aceeași liniște oribilă năvăli în jurul ei, acea frică veche, irațională, și

ciuli urechile, încercând să prindă ceva – orice – în afară de propriul ei puls și sunetul cauciucurilor pe trotuar.

Dar nu era nimic, nimic, apoi...

Kate încetini. Alea erau voci? O ajunseră în bucăți, culmi și văi fragmentate de piatră și clădiri de oțel, sunetele ascuțindu-se în urechea ei bună numai ca să dispară din nou înainte să poată găsi sursa sau să își dea seama dacă se apropiau sau îndepărtau. Se dădu jos cât de grijuliu putea, sprijinind bicicleta de un zid exact când cineva *fluieră* în spatele ei.

Kate se întoarse și văzu un om cocoțat pe o scară de incendiu. Era îmbrăcat în blugi închiși la culoare și un tricou, însă primul lucru pe care îl observase fusese cercul de oțel din jurul gâtului său. Arăta precum o *zgardă*.

— Măi, măi, spuse el, ridicându-se în picioare.

O ușă se deschise în apropiere și, când încă două siluete – un bărbat și o femeie – păși prin ea, Kate realiză că primul nu o fluierase *pe ea*. Fluierase *după ei*. Erau mai duri, pielea lor învechită și pătată de tatuaje vechi, dar purtau aceleași cercuri metalice în jurul gâturilor.

Ca *animalele de companie*, se gândi ea, iar între paloarea pierderii de sânge și rănile de străpungere care curgeau precum cicatricile de ace în interiorul brațelor lor, era evident cui aparțineau.

— Ah, e *perfect*, zise femeia.

Bărbatul de pe scara de incendiu rânji.

— Exact genul lui, nu-i așa?

Genul?

— Până la ochii albaștri.

— E remarcabil. Sloan va fi...

Dacă mai spuse altceva, Kate nu auzi. Numele se prinse precum sârma ghimpată în mintea ei, aducând cu el ochi roșii și un costum negru, o umbră în spatele tatălui ei, o voce în mintea ei șoptind: *Katherine.*

Dar Sloan nu era acolo, în Verity, pentru că era *mort.* Îl văzuse zăcând pe o podea de depozit, cu o țeavă de oțel prin piept și...

Atenția lui Kate se întoarse în alee. Unul dintre golani se apropia – prea tare –, cu mâinile ridicate de parcă ea era un copil sau un câine, ceva ușor de speriat.

— Ai grijă, Joe, știi că îi place să fie proaspete.

Kate se împinse în zid și simți greutatea familiară a pistolului de lângă spatele ei. Îl scoase și, în momentul în care pistolul fu în mâna ei, pulsul începu să îi încetinească și iar era acolo, acel calm minunat, îngrozitor, întreaga lume murdară îngustându-se într-un singur drum drept. *Trage.*

Degetul ei se rezemă pe trăgaci, cu siguranța încă pusă.

— Rămâneți acolo, spuse ea, insuflându-și vocea cu toată precizia rece pe care o învățase de la Callum Harker.

Unul dintre bărbați chiar tresări, dar celălalt scoase un râset încântat, iar femeia își păstră ochii pe Kate, de parcă ar fi provocat-o să încerce:

— Nu cred că te ține.

Încleștarea ei se strânse pe pistol.

— Ultima persoană care a spus asta nu a trăit prea mult.

Ar fi atât de ușor, șopti întunericul. *S-ar simți atât de bine.* Voia, voia mai mult decât orice, voia să rănească, voia să ucidă, iar acești oameni meritau să plătească, meritau...

Încercă să și-l imagineze pe August, pășind între tatăl ei și țeava pistolului.

Nu așa.

Chiar când degetul ei mare scoase siguranța, se forță să respire, să gândească. Zidul din spate nu era decât cărămidă, dar în dreapta erau un tomberon și un zid scund ducând Dumnezeu-știe-unde.

— Vezi? tachină femeia, scoțând o pereche de cătușe din buzunarul de la spate. Numai gura e de...

Kate apăsă trăgaciul.

Glonțul lovi scara de incendiu cu un trosnet asurzitor și cei trei golani tresăriră, întorcându-se din reflex către sunet în timp ce Kate o luase la goană. Șocul îi aduse un avantaj de o secundă, nimic mai mult. Se cățără pe tomberon cu jumătate de clipă înainte să ajungă femeia la el, cu degetele prinzând-o de gleznă. Kate o lovi și o îndepărtă, se aruncă peste zidul scurt și căzu pe cealaltă parte.

Porni în forță și se duse glonț în sud către Cusătură, sperând că nu aveau să o urmeze.

Dar străzile prea liniștite din spatele ei se umplură

cu strigăte și pași care răsunau. Kate era încă îndurerată după fuga sa din Pustie, dar pericolul iminent avea un fel de-a amuți durerea. În cele din urmă apăru la orizont Cusătura, trei etaje de lemn și metal sculptând o linie între Orașul de Nord și cel de Sud.

Fu surprinsă să vadă siluete deasupra, dar nu avu timp să se întrebe cine erau. Se năpusti către cea mai apropiată poartă, numai ca să realizeze că era zăvorâtă. Un strigăt se ridică în spatele ei și Kate derapă, schimbând direcția și fugind către următoarea poartă. Încuiată. Dar *trebuia* să existe o cale de a traversa.

Întoarce-te și luptă, spuse întunericul, dar ea continuă să fugă și acolo, în sfârșit, o cale de ieșire – sau de intrare. O clădire, una dintre structurile consumate de zid. Ușile erau placate cu cupru și era un semn lipit pe ele, ceva despre un punct de verificare, dar ea nu avea timp să se oprească și să citească, să se oprească și să gândească...

Ușile se deschiseră, iar ea năvăli prin ele într-un hol dărăpănat. Se auzeau voci în apropiere, o târșâire de pași, dar Kate continuă să fugă – dincolo de spațiul cavernos către un al doilea set de uși, o oglindă a primelor.

Încuiate.

Normal că erau încuiate. Kate se izbi cu umărul de lemn o dată, de două ori, apoi se retrase și își înfipse călcâiul întărit în încuietoarea digitală. Aceasta se frânse și cedă exact când ușile din nord se deschiseră în spatele ei. O voce răsună în hol.

— Întoarce-te aici, cur...

Dar Kate trecuse deja prin uși și ieșise pe partea sudică a Custurii.

Strigăte se ridicară de pe Cusătura de deasupra, însă ea nu se opri. Continuă să gonească, urmând o direcție în zigzag prin alei și în jurul colțurilor, înainte să încetinească în cele din urmă într-o fugă, apoi într-o plimbare și, în sfârșit, să se oprească șchiopătând. Își puse mâna pe coaste și realiză că încă strângea pistolul, cu încheieturile albe, și nu avea nicio idee unde era, dar cel puțin era în partea potrivită a Cusăturii.

Era un început.

Geanta îi alunecă de pe umăr și Kate se lăsă într-un genunchi și începu să scotocească prin ea chiar înainte să simtă vâjâitul aerului, greutatea unei mase căzând către ea. Sări în spate, abia evitând corpul care se prăbuși pe pământ.

Numai că nu se *prăbuși* deloc.

Silueta ateriză într-o ghemuire elegantă, apoi se ridică, dezvăluind membre lungi și slabe și o podoabă de păr argintiu. Kate ridică pistolul din instinct, dar creatura se apropia deja, degetele prinzându-se menghină în jurul încheieturii lui Kate înainte ca ea să se poată gândi să țintească. Pistolul căzu din strânsoarea ei, chiar când impulsul de a se lupta se revărsă prin ea, dar se frânse de un zid de șoc la vederea ochilor creaturii, care nu erau de un roșu arzător, ci de un gri searbăd, fără de culoare. Kate nu își putea da seama dacă monstrul era

bărbat sau femeie, dar știa un lucru: era un Sunai.

O lamă scurtă de oțel apăru în mâna liberă a Sunaiului, degetele lungi învârtind arma, dar ceea ce Kate luase inițial drept un mâner ornamentat era de fapt un soi de flaut.

Și Sunaiul ridica instrumentul, ca și cum ar fi urmat să cânte.

— Așteaptă, spuse Kate – ce cuvânt inutil – când instrumentul mângâie buzele Sunaiului. Nu sunt... inamicul vostru...

Încercă să se elibereze, dar încleștarea Sunaiului era de oțel.

— Numai cei vinovați se zbat. Ești vinovată, deci?

Răspunsul se ridică în gâtul lui Kate, iar când înghiți, încercând să îl țină în frâu, mâna Sunaiului se strânse până în punctul durerii în jurul încheieturii sale, iar primele mărgele de lumină sângerie începură să strălucească pe suprafața pielii sale.

Dezgustul întunecă fața Sunaiului, iar capul lui Kate se învârtea, simțurile deja alunecându-i, însă lovi, întorcându-se într-o parte în timp ce lovea, și reuși să se smulgă din strânsoarea Sunaiului; și durere și apropierea propriei morți. Se împletici în spate un pas, doi, umerii lovindu-se de un zid în timp ce își ținea strâns încheietura, ghimpii de lumină deja dispăruți sub piele.

— Sunt de partea voastră! se răsti ea, chiar în timp ce degetele îi tânjeau după pistol, cuțit, țepușa de fier.

— Ești o *păcătoasă*, mârâi Sunaiul cu forță bruscă.

Nu vei fi niciodată de...

— Te-am prins!

Unul dintre golanii din Orașul de Nord năvăli de după colț, fluturând o pereche de cuțite.

— Credeai că poți...

Văzu Sunaiul și încremeni, în timp ce privirea Sunaiului se întunecă, ochii săi gri, reci observând zgarda din jurul gâtului său.

— Ce Colț prostuț ești.

Golanul se bulucea deja să fugă, dar era prea târziu. Sunaiul îl ajunsese într-o clipă, trăgându-l într-o îmbrățișare care ar fi putut părea tandră dacă nu ar fi fost lama care îi ieșea dintre coaste, lumina roșie ieșind la suprafața pielii sale, felul în care gura i se deschisese într-un strigăt gâtuit.

Kate își văzu șansa și o luă la fugă.

Reuși să facă cinci pași, apoi o mână marcată cu X-uri negre se răsuci în jurul umerilor ei, trăgând-o aproape înainte să înregistreze măcar sunetul corpului bărbatului lovind trotuarul.

— Stai locului, spuse monstrul în urechea lui Kate. Lupta s-a terminat. Ai pierdut deja.

Degete lungi alunecară prin părul lui Kate și se strânseră, forțându-i capul pe spate.

— Încearcă să fugi și vei muri îndurerată. Îngenunchează, și o voi face rapid.

— Îl cunosc pe August.

Sunaiul se opri când auzi asta.

— Cum?

Ce erau? Prieteni? Aliați?

— Mi-a salvat viața, spuse ea în cele din urmă, iar eu i-am salvat-o pe a lui.

— Înțeleg.

Sunaiul fredonă gânditor. Apoi încleștarea de fier se întoarse.

— Atunci sunteți chit.

Panica trecu înfiorătoare prin ea.

— Așteaptă, imploră ea, luptându-se să își mențină vocea fermă. Am informații.

Un bocanc o lovi în spatele genunchilor și picioarele îi cedară, forțând-o pe jos.

— Îți voi auzi mărturia cât de curând.

— Dacă m-ai lăsa doar să îl văd pe August.

— Destul.

Callum Harker îi spusese cândva lui Kate că numai proștii strigă când vor ca alții să îi asculte. Oamenii înțelepți vorbesc încet, așteptând să fie auziți.

Acum, Kate își ridică vocea, cât de tare posibil putu.

— AUGUST FLYNN! strigă ea, chiar înainte ca lama Sunaiului să se ridice sub bărbia sa.

Sânge – strălucitor, roșu, uman – îi acoperea lungimea, aroma de cupru gâdilându-i gâtul în timp ce propria sa voce răsuna prin străzile orașului.

— Te-am avertizat, mârâi Sunaiul.

Inima lui Kate îi răbufnea în urechi.

Nu așa.

Geanta zăcea la câțiva metri distanță. Pistolul sclipea la baza zidului. Țepușa de metal trasa o linie răcoroasă pe gamba sa. Nu ajunsese atât de departe numai ca să fie secerată. Dacă avea să moară, la naiba dacă avea să o facă în genunchi.

— E un nou monstru în orașul vostru, spuse ea.

Marginea lamei îi zdreli gâtul.

— Face oamenii să se întoarcă unul împotriva altuia.

Când auzi asta, Sunaiul ezită, lama se retrase o frântură, iar Kate își văzu singura șansă.

— Ce ai...

Dar Kate era deja în picioare, învârtindu-se în timp ce se ridica. Prinse flautul cu țepușa, iar instrumentul alunecă pe stradă înainte ca pumnul Sunaiului să îi trosnească fața.

Căzu puternic, privirea întunecându-i-se și apoi albindu-se, capul încă țiuindu-i în timp ce încerca să se ridice. Nu reuși. Sunaiul o trase în picioare și o aruncă de pe perete ca pe o cârpă. Aerul îi părăsi plămânii, iar umbra din mintea ei ceru sânge chiar când Sunaiul își înfășură o mână în jurul gâtului lui Kate...

— Soro, *oprește-te*.

Comanda răsună, metal pe piatră.

Mâna Sunaiului căzu de la gâtul lui Kate și ea se scurse în genunchi pe trotuar. Lumea se înclina și învârtea, dar își ridică greu capul și îl văzu stând în gura aleii.

August.

Era îmbrăcat în uniforma de camuflaj a BIF, o vioară de fier atârnându-i dintre degete. Ultimele șase luni o schimbaseră pe Kate destul, însă schimbările lui August Flynn erau mult mai vizibile. Era încă slab, dar se împlinise pentru înălțimea lui, umeri largi strângându-i uniforma. Liniile feței sale erau ascuțite și puternice, bucle negre căzându-i peste ochi gri – cândva palizi, acum de culoarea fierului. Însă era mai mult decât atât, mai mult decât suma atât de multor bucăți. Era felul în care stătea, nu ca băiatul pe care îl întâlnise la Colton, cocoșat în fața vreunui vânt invizibil, sau cel cu care se refugiase prin Pustie, cu mâinile înfășurate în jurul coastelor de parcă s-ar fi putut ține într-o bucată.

Acest August ocupa spațiu.

Sunaiul – Soro – se încruntă la ea, dar nu atacă din nou.

Kate se forță să se ridice în picioare.

— Bună, străine.

— Kate, răspunse August.

Nu părea fericit să o vadă. Nu părea în niciun fel să o vadă, chipul său profilat într-o mască de neutralitate totală, de parcă ea nu era nimic, nimeni. Când Kate făcu un pas către el, Soro îi bloca drumul.

— Soro. Aceasta este Katherine Harker. Este...

Privirea sa se îndreptă spre ea, apoi în altă parte, iar Kate realiză că nici el nu știa cum să o numească *pe ea*.

— ...o aliată.

— BIF nu fraternizează cu criminalii.

— A spus că are informații.

Desigur că auzise. Era un Sunai. Putea auzi un ac căzând de la un cvartal distanță.

— Henry va vrea să vorbească cu ea.

— Dar sufletul ei este *roșu*.

— Raporteaz-o, se răsti August. Dă-le de veste celor din Complex că venim. E un *ordin*.

Kate se holbă la el. De când dădea August Flynn ordine?

Dar celălalt Sunai nu îl contestă mai departe, doar se supuse, vorbind repede într-o stație. Cuvintele fură pierdute când Sunaiul se întoarse și August păși în dreptul lui Kate.

— Ce faci aici? întrebă el, cu vocea în șoaptă. Nu ar fi trebuit să te întorci.

— Și mie-mi pare bine să te văd, se răsti ea.

Privirea sa o cuprinse toată, observând vânătaia care i se ridica pe pomete, cele cinci linii mov din jurul încheieturii ei.

Vocea i se îmblânzi o fracțiune.

— Ești în regulă?

Trei cuvinte mici, dar în acea întrebare îl întrezări pe August pe care îl cunoscuse ea, cel căruia îi păsa mult mai mult decât ar fi trebuit.

O durea, dar măcar lumina roșie – acel memento teribil, nefiresc al ceea ce făcuse – dispăruse.

— Sunt în viață. Mersi, adăugă ea, pentru că ai intervenit.

Însă blândețea dispăruse deja, lăsându-i trăsăturile netede și reci. Undeva în apropiere creștea zumzetul familiar al unui motor de mașină. El scoase o brățară autoblocantă și înnodă plasticul în jurul mâinilor ei când vehiculul veni în viteză de după colț.

— Nu-mi mulțumi încă, spuse el, exact înainte ca un sac să îi coboare peste cap.

Trecuseră cinci ani de la accidentul de mașină.

Cinci ani de când forța cu care se lovi capul lui Kate de sticlă îi distrusese timpanul drept și îi furase jumătate din auz. Cinci ani, și în majoritatea zilelor se descurca. Încă avea o ureche bună și alte patru simțuri care se ascuțeau pentru a compensa.

Dar când sacul coborî peste capul ei, pierderea unui al doilea simț o lăsă dezorientată.

Zgomot imaterial – voci, uși de mașină, stații – îi ajungea în fragmente în urechea bună prin materialul sufocant. Nimeni nu vorbea – cel puțin nu cu ea. Într-o secundă mâna lui August era pe brațul ei, iar în următoarea dispăruse, înlocuită de alte mâini mai dure, forțându-i corpul în față, capul în jos, de pe stradă și într-un vehicul. Încheietura o durea din cauza brățării de plastic, obrazul îi pulsa de la pumnul Sunaiului.

Era o linie subțire de lumină în josul sacului, dar în rest totul era redus la nuanțe de negru, zdruncinătura cauciucurilor, zumzetul motorului. Conduseră timp de trei minute, aproape patru, iar când se opriră, Kate trebui să reziste impulsului simplu, animalic, de a se lupta cu ei când fu scoasă din mașină.

Nu spuse nimic, nu avu încredere în ea să vorbească. În plus, avea sentimentul că avea să vină timpul când va trebui să o facă. Respirați, le spuse plămânilor ei. Înăuntru, unu doi. Afară, unu doi.

Pământul se schimbă subtil sub picioarele ei – asfalt, beton, cauciuc, iar beton –, schimbările atmosferice dintre afară și înăuntru, ecoul care venea cu spațiul dintre ziduri. Încercă să țină șirul, dar undeva se împiedică, iar în acel moment amețitor pierdu șirul.

Apoi – un coridor, un prag, un scaun de metal.

Sărutul de-o clipă al unui cuțit lângă încheieturile ei, rece pe cald, o scânteie de panică înainte ca brățara autoblocantă să se rupă, apoi, la fel de rapidă, greutatea cătușelor, clinchetul și tragerea de metal trecut prin metal, legându-i mâinile de o masă de fier.

Pași, ușa închizându-se.

Apoi, liniște.

Kate ura liniștea, dar se agăță de ea acum, folosi lipsa de informație pentru a-și stabiliza mintea amețită și a se concentra pe sarcina curentă. Își răsfiră degetele pe metalul rece și încercă să decidă ce ar fi mai puțin suspicios, panica sau calmul.

Ușa se deschise.

Pași se mișcară înspre ea, apoi sacul fu scos.

Kate miji ochii în lumina bruscă – dungi de alb strident, artificial încorporate în tavan –, în timp ce Soro ocolea masa, mânerul strălucitor al flautului-cuțit ivindu-se din buzunarul Sunaiului. Nu era niciun semn de August. Niciun semn de altcineva. Camera era mică și pătrată, goală în afară de masă, două scaune și lumina roșie a unei camere de supraveghere în colț. Își ținu privirea în jos.

Între timp, Sunaiul cu aspect de fantomă se uita la Kate de parcă *ea* era monstrul din cameră. Soro nu spuse nimic în timp ce geanta – geanta *ei* – fu răsturnată pe blat, conținutul expus de parcă erau unelte din trusa unui torționar. Când prima țepușă de metal lovi masa, pulsul lui Kate se ridică, tânjind să se arunce după ea, chiar dacă lanțul nu ar fi ajuns, chiar dacă nu i-ar fi folosit nici măcar un pic dacă ar fi făcut-o. Își ținu ochii pe cătușe, în schimb, studiind încâlceala fiecărei bucle de oțel.

Dar când momentul se lungi, o altă forță începu să tragă de ea – prezența Sunaiului, ca o mână pe spatele ei, un impuls subtil, insistent de a vorbi. Kate își ținu gura închisă în timp ce Soro se scufundă în scaunul opus.

— Păi, atunci, spuse Sunaiul. Haide să începem.

Imaginile de supraveghere bâzâiau cu paraziți.

Era suficient de jos încât oamenii probabil nu observau, dar sunetul îi umplea capul lui August, un fundal de zgomot surd în spatele filmării.

Kate Harker stătea liniştită, nemişcată, într-unul dintre două scaune, în vreme ce umbra de sub picioarele ei tresărea şi se împletea în jurul picioarelor mesei.

Părul ei era diferit – bretonul îi cădea în ochi –, dar în afară de asta arăta la fel, de parcă ultimele şase luni nu o atinseseră.

Ştii unde este? îl întărâtase Alice.

Departe de aici. Departe de tine.

Numai că nu era, era chiar aici.

De ce se întorsese?

Privirea Ilsei ţâşni spre el, uşoară ca un fulg, de parcă auzise întrebarea din mintea sa. August îşi ţinu ochii pe Kate.

Părea aproape plictisită, dar el ştia că era un act, pentru că totul la Kate fusese dintotdeauna un act – bravada, aerul rece, toate aspectele tatălui ei aranjate într-un scut, o mască.

Henry păşi între ei. Pe ecran, uşa din spatele lui Kate se deschide şi Soro păşi înăuntru. Când Sunaiul privi în sus la lentila camerei, ochii săi gri se înregistrară ca o pată de negru. Vocea lui Kate îi răsună în minte. Fusese la două cvartale distanţă când îi strigase numele. Dacă ar fi ajuns mai târziu...

— Eu ar fi trebuit să o interoghez, spuse August.

Henri îşi aduse o mână pe umărul său.

— Nu ești obiectiv.

El respinse atingerea.

— Soro aproape că a omorât-o.

— Dacă nu ai fi cunoscut-o pe Kate, ai fi cruțat-o?

August se încordă.

— Nu e corect.

Corect? dojeni vocea din mintea lui. *Un păcătos e un păcătos.*

Dar nu era atât de simplu. Nu când venea vorba de Kate. Ea era trecutul lui. O reamintire al celui care fusese, care *voise* a fi. Al uniformelor școlare, și febrei, al lihniriii, și prafului de stele și...

— Păi, atunci, haide să începem.

Își opri mintea amețită când microfonul se trezi la viață și vocea lui Soro pătrunse prin el.

— Cum te numești?

Kate își înclină capul o fracțiune. Pentru toți ceilalți, s-ar fi înregistrat drept plictiseală, dar August știa că își întorcea urechea bună *departe* de Sunai.

— Katherine Olivia Harker, răspunse ea.

Dacă îi era teamă, făcea o treabă grozavă în a o ține departe de expresia ei. Lovi cătușele cu o unghie.

— Astea-s din metal *pur* sau aliaj?

— Câți ani ani?

— Chiar trebuie să stabilești o bază, când știi că nu pot minți?

— Răspunde la întrebare.

— Optsprezece. M-am născut la trei dimineața,

într-o miercuri de ian...

— Ești fiica lui Callum Harker?

— Da.

— Îți e teamă? întrebă Soro.

— Ar trebui să îmi fie?

— Ești o păcătoasă, spuse Soro.

— Dacă asta-i o întrebare, spuse Kate, atunci trebuie să lucrezi la inflexiune.

August își clătină capul – unele lucru chiar *nu* se schimbaseră –, dar Kate se îndreptă numai în scaun.

— Ești nou. Care e numele tău? *Sorrow*?[1] Așa ți-a spus August, corect? Nu-i prea vioi, nu? Sunt astea prea multe întrebări? Știu că trebuie să spui adevărul.

— La fel și tu, ripostă Soro. De ce ai plecat din Verity acum șase luni?

Kate tăcu o clipă înainte să răspundă – o afișare a voinței.

— Poate-s nebună, spuse ea încet, dar pur și simplu nu m-am mai simțit binevenită. Nu după ce tatăl meu a încercat să mă omoare.

— Și de ce te-ai întors?

Acea întrebare îi atinse coarda sensibilă.

— Am încercat să îți spun, zise Kate. Vânez un monstru.

Henry se încordă lângă August.

Pe ecran, Soro își înclină capul.

— Ce fel de monstru?

---

1. *Sorrow* = Mâhnire (eng.)

Kate se foi în scaun.

— Nu știu.

— Cu ce se hrănește?

— Violență? Haos? Moarte? Nu știu. Nu omoară cu propriile mâini. Din câte îmi dau seama, își convinge victimele să facă treaba. Întoarce oamenii unii împotriva altora.

August tresări. Echipa Șase. Se uită la Henry, însă Henry se întorsese deja și își înșfăcase stația, dând un șuvoi șoptit și ferm de ordine.

Pe ecran, Soro își continuă interogatoriul.

— Descrie acest monstru.

— Nu *pot*, se răsti ea, clătinând din cap. E o umbră. Un contur a ceva ce nu poți vedea. Nu pare – real. Nu e nimic, o absență...

— Nu are noimă, spuse Soro.

— Ai înțelege dacă l-ai fi văzut.

— Și tu ai făcut-o?

— Da.

— Și știi că este aici?

— L-am urmărit din Prosperity.

Ochii lui Soro se îngustară.

— Nu există monștri în Prosperity.

— Există acum.

— Cum vânează?

— Nu sunt sigură, spuse Kate, dar pare atras de violență. O amplifică.

Soro își încrucișă mâinile.

— Cum l-ai urmărit?

Calmul lui Kate se clătină.

— Ce?

— Ai spus că acest monstru „nu are un corp real, nu se mișcă cu unul", deci cum l-ai urmărit?

August o privi pe Kate trăgând aer în piept – cumpărând secunde pentru a evita adevărul? – înainte să răspundă.

— A lăsat o urmă.

Soro sună sceptic pe filmare.

— Și l-ai urmărit tot drumul înapoi în Verity. Ce brav.

Expresia lui Kate se întunecă.

— Bănuiesc că am un interes personal. Sau poate că mi-era dor de casă. Sau *poate* mi-am dat seama, de la un teritoriu depărtare, că lucrurile s-au transformat într-un căcat absolut.

Temperamentul ei scăpa de sub control.

— Chestia asta, orice ar fi, am văzut ce poate face. Intră în mințile oamenilor și scoate din ele ceva întunecat. Ceva *violent*. Îi transformă *pe ei* în monștri. Și apoi se *răspândește*. Ca un virus.

Se ridică în picioare, înclinându-se în față peste masă.

— Deci da, m-am întors, să vă ajut să îl omorâți. Dar chiar vă rog să mă lăsați înlănțuită aici, în schimb.

Se așeză la loc.

— Vânătoare plăcută.

Pieptul lui Kate se ridica și cobora, de parcă vorbele o lăsaseră fără aer. Postura lui Soro nu se clinti. Nu spuse nimic, iar August știa că aștepta să vadă dacă influența sa avea să mai scoată ceva. În spatele lui August, oamenii vorbeau, stațiile bâzâiau, ridicarea și coborârea vocilor și rețelelor. Dar atenția îi era la ecran, la chipul lui Kate.

Și numai de aceea o văzu.

Ea își înclină capul pe spate, iar părul blond îi căzu de pe ochi și pentru o clipă aceștia întâlniră camera și fu o singură sclipire, ca lumina reflectată înapoi, o linie eclipsându-i fața. Lentila nu părea să se poată concentra. Se încețoșa, se stabiliza, se încețoșa din nou – așa cum o făcea cu monștrii.

Ar fi putut fi o eroare, își spuse. O clipă mai târziu capul ei era înapoi în jos, scânteia dispărută. Ar fi putut fi o eroare...

Dar o văzuse și Ilsa. Respirația ei se opri, un sunet mic, dar audibil, iar degetele ei se răsfirară pe masă, privirea sa palidă țâșnind spre el. Spatele lui Henry era încă întors, iar ei se holbară unul la altul în liniște, fiecare întrebându-se ce va face celălalt.

Intră în mințile oamenilor, spusese Kate.

Am văzut ce poate face.

August nu era sigur de ceea ce tocmai văzuse, sau ce însemna asta, dar știa că era numai o chestiune de timp până avea să o observe și altcineva, iar când aveau să o facă...

Nu îi datorezi nimic, dojeni Leo.

E o păcătoasă, îl oglindi Soro.

Ce vei face, frate? spuse Ilsa cu o privire.

— Henry, zise el, întorcându-și spatele către ecran.

Liderul BIF vorbea rapid într-o stație. Ridică o mână, iar August își ținu respirația, forțându-se să aștepte răbdător, de parcă nimic nu era greșit.

În cele din urmă, Henry coborî stația.

— Ce este?

E greșit. Ceva e greșit. Totul e greșit.

— Kate nu este inamicul nostru, spuse el, dar o tratezi ca atare. Dacă o lași acolo cu Soro, ne va spune adevărul, însă nimic mai mult. Îți va oferi numai ce trebuie, și probabil nu va fi suficient.

— Ce sugerezi?

— Lasă-mă să vorbesc cu ea. Fără cătușe. Fără camere.

Henry își clătina deja capul.

— August...

— Mi-a salvat viața.

— Iar tu i-ai cruțat-o pe a ei. Îmi pare rău să îți spun că faptele bune nu le previn pe cele rele, iar până nu știm exact...

— Dacă Kate Harker reprezintă o amenințare pentru oricare dintre soldații noștri, pentru oricare dintre misiunile noastre, îi voi secera eu însumi sufletul.

August fu surprins să se audă spunând-o. Aparent, și Henry fu. Ochii săi se măriră, dar nu părea consolat de adevărul din cuvinte.

— Te rog, adăugă August. Sunt singurul de aici în care va avea încredere.

Henry se uită la ecran, unde Kate își ținea pumnii încleștați pe masă și capul ridicat într-o poziție de sfidare. August se putea simți pozând la fel.

Dar Ilsa fu cea care decise. Se ridică pe vârfurile picioarelor și își înfășură brațele în jurul pieptului lui August, odihnindu-și bărbia pe umărul său. Nu putea vedea privirea pe care i-o aruncă lui Henry, mesajul tăcut care se transmise între ei, dar un moment mai târziu Henry îi spuse lui Soro să încheie interviul.

Fata se împletici pe coridor, în picioarele goale și sângerând.

Încheieturile îi erau legate în față și se lupta cu frânghia în timp ce se împiedica către lift. Sloan o lăsă să ajungă acolo înainte să o prindă din urmă. Frica – delicioasa, sfidătoarea frică – prăfui aerul precum zahărul când o lipi de peretele de lângă ușile din oțel inoxidabil și îi smuci capul pe spate.

— Katherine, șopti el, dinții atingându-i ușor pulsul din gât și...

Ușile liftului sunară și se deschiseră.

Sloan ezită, colții pregătiți pe pielea fetei. Apartamentul din turn era cu acces numai prin invitație. Îi aparținea lui Sloan și numai lui Sloan – inginerii înlănțuiți de masă și detestabila aia mică cocoțată pe tejgheaua din bucătăria lui erau acolo pentru că *el* o permitea.

Nimeni nu venea aici fără să fie chemat.

Tocmai de aceea se zbârli la vederea Malchaiului care se grăbea în casa sa. Ochii săi roşii erau măriţi de panică, sânge îi pistruia faţa şi i se scurgea pe un braţ. La vederea lui Sloan şi a fetei care tremura pe perete, Malchaiul se furişă înainte, apoi înapoi.

— Ar fi bine să fie important, se răsti Sloan.

— Iertare, domnule, dar este, domnule.

— Vorbeşte.

Malchaiul ezită, iar în momentul de distragere al lui Sloan, fata aproape scăpă.

Aproape.

— Aşteaptă, murmură el, trăgând-o înapoi şi înfigându-şi colţii în gâtul ei.

Sângele i se vărsă pe limbă şi putu simţi nervii celuilalt Malchai, îi putea simţi şi foamea, şi numai pentru asta nu se grăbi, bând fiecare picătură.

Când termină, Sloan lăsă trupul să alunece pe podea şi scoase o batistă neagră curată din buzunar. Îşi şterse gura şi porni spre camera principală, îndoindu-şi un deget pentru ca Malchaiul să îl urmeze.

— Ai venit nepoftit şi mi-ai întrerupt prânzul. Ar fi bine să fie important.

Inginerii încă stăteau la masă. Culoarea era ridicată pe faţa femeii, în timp ce bărbatul devenise livid, dar ochii le erau antrenaţi pe munca lor, de parcă nu auziseră ţipetele fetei. Alice, între timp, stătea pe tejghea, răsfoind o carte de chimie.

— Iertați-mă, spuse Malchaiul. M-am gândit că ați vrea să aflați – o privi pe Alice – în privat.

Alice își flutură degetele.

— Ah, nu-ți face griji, spuse ea voioasă. Eu și Sloan suntem *familie*.

Dinții lui Sloan se încleștară.

— Da. Continuă.

Malchaiul își plecă fruntea.

— Mai mulți Colți sunt morți.

Sloan îi aruncă o privire lui Alice.

— E a treia oară în două nopți.

Alice ridică din umeri.

— N-am fost eu.

— Am fost acolo, spuse Malchaiul. A fost un monstru. Nu era Corsai. Nu era nici unul dintre noi.

Sloan se încruntă.

— Un Sunai? În partea noastră de oraș?

Alice ridică privirea, cu curiozitatea stârnită, dar Malchaiul își scutura deja capul.

— Nu. Altceva.

— *Altceva*, îl oglindi Sloan. Și cum i-a omorât?

Ochii Malchaiului ardeau cu o lumină frenetică.

— Asta-i chestia, *nu* i-a omorât. Colții s-au uitat o dată la el și au început pur și simplu să se omoare *unul pe altul*.

Alice pufni.

— Sună ca oameni purtându-se ca oamenii.

Sloan ridică o mână.

— Și ce ai făcut tu?

— Am încercat să opresc Colții, iar unul efectiv *m-a atacat pe mine.*

Suna indignat.

— L-am omorât pe acela, dar ceilalți s-au omorât unul pe altul, jur.

— Și acel *altceva*?

— Pur și simplu *privea.*

Sloan își desfăcu butonii și începu să își suflece mânecile.

— Unde s-a întâmplat asta?

— Depozitul acela vechi de pe strada a Zecea.

— Și cine mai era acolo?

— Doar eu, spuse Malchaiul, arătând spre sinele pătat. Doar eu.

Sloan aprobă gânditor.

— Îți apreciez discreția. Mulțumesc pentru că ai venit la mine.

Ochii Malchaiului străluciră.

— Cu plăcere, dom...

Nu termină: Sloan îi smulse inima.

Trebui să treacă prin stomacul Malchaiului pentru a ajunge la ea, în sus, pe lângă stern, și, când scoase organul ofensator, brațul său lucea cu sânge.

Sloan se strâmbă la putreziciunea morții, sângele negru scurgându-se pe podea.

Alice își dădu ochii peste cap.

— Și mai spui că *eu* sunt aia dezordonată.

Sloan își desfăcu cămașa murdară când un sunet veni de la masă.

Femeia inginer avea mâinile la gură.

— Ai ceva de zis? întrebă Sloan voios. Ai găsit un răspuns la problema mea?

Femeia își scutură capul.

Vocea bărbatului abia dacă era o șoaptă.

— Nu încă.

Sloan oftă, întorcându-se către Alice.

— Ține-ți ochii pe ăștia doi, spuse el, dezbrăcându-se de cămașa pătată.

O aruncă de pe trup.

— Și curăță asta.

Cadavrul Malchaiului începea deja să se dizolve pe podea. Alice strâmbă din nas.

— *Tu* unde te duci?

Sloan păși peste resturi și se duse să își schimbe hainele.

— L-ai auzit pe dragul nostru prieten răposat, spuse el. Se pare că avem o problemă cu dăunătorii.

Gluga fu pusă din nou și timp de câteva minute lungi lumea lui Kate fu azvârlită înapoi în întuneric. Ușa fu deschisă, cătușele sale eliberate de masă, apoi fu ridicată de pe scaun, pe picioare nesigure.

Tremura.

Ura că tremura.

De aceea începuse să fumeze.

O singură mână puternică – a lui Soro, își putea da seama după strânsoarea ca menghina – o conduse afară din cameră, pe un hol. Putea simți cuțitul atârnat în tocul de la șoldul lui Soro.

— Știi, spuse Kate, cred că am început cu stângul.

Sunaiul pufni.

— Nu mă cunoști, insistă Kate.

— Știu cine ești, spuse Soro, și știu *ce* ești, și e suficient.

— Voi monștrii, murmură Kate, credeți că totul este alb și negru.

Pantofii ei trecură peste un gol, linia subțire dintre podea și lift.

— Poate că este, pentru voi, dar pentru restul dintre noi...

Gluga dispăru, iar Kate clipi. Soro apăru în fața ei, lung ca o umbră, părul său argintiu precum metalul în lumina artificială.

Sunaiul îi bloca vederea lui Kate înspre panoul de control.

— Unde mergem?

Privirea lui Soro era rece, vocea sa calmă.

— Sus.

Inima îi palpită. Trecuse prin interogatoriu, extrem de încordată, și în mare parte reușise să își mențină controlul asupra cuvintelor care îi ieșeau pe gură. Spusese adevărul, chiar dacă nu pe tot.

Poate că era eliberată.

Poate... Dar absența glugii o îngrijora – oriunde era dusă, nu conta dacă putea vedea, și cu fiecare secundă care trecea nervii i se întindeau, dorința de a *face* ceva rozând cunoașterea inutilității sale. *Nu, nu, nu* deveni ecoul din mintea ei.

Soro rupse tăcerea.

— Oamenii au liber arbitru, spuse Sunaiul, continuând firul discuției de mai devreme.

— *Alegeți* să greșiți. *Alegeți* să păcătuiți.

Dacă ai ști numai, se gândi Kate, luptându-se cu propriii săi mușchi, cu propria sa minte.

— Oamenii fac greșeli, spuse Kate. Nu toți merită să moară.

O umbră de amuzament trecu peste buzele Sunaiului.

— Ai murit în ziua în care ai luat o altă viață. Sunt aici pur și simplu ca să îți înlătur cadavrul.

Un tremur rece trecu prin ea la cuvintele lui Soro, la mâna sa îndreptându-se către flautul-cuțit, la ecoul durerii din încheietura ei.

Dar liftul se opri și Soro nu scoase arma. Ușile se deschiseră și Kate se pregăti pentru ceea ce era dincolo de ele, pentru celule de închisoare sau un pluton de execuție sau o scândură la marginea unui acoperiș.

Însă acolo era numai August.

Fără trupe, fără celule, nimic în afară de August Flynn, arătând atât de șocant de normal, cu mâinile în buzunare, cu răbojul ieșindu-i de sub mâneci, și, pentru o secundă, Kate își simți calmul năruindu-i-se. Epuizarea și frica dezvăluite. Valul de ușurare.

Dar ceva era greșit. El nu se uită la Kate, numai la Soro.

— O preiau eu de aici.

Kate încercă să pășească către el, dar Soro o prinse de braț.

— Explică-mi, August, de ce este...

— Nu, interveni el, cu vocea tăioasă.

Era același tăiș pe care Kate îl auzise în tonul tatălui ei de zeci de ori, unul pe care ea însăși îl imitase, un tăiș menit să amuțească, să reprime. Suna greșit venind de la el.

— Amândoi avem ordine. Urmează-le pe ale tale, și lasă-mă să le urmez pe ale mele.

O umbră trecu peste fața lui Soro, dar Sunaiul se conformă și Kate fu împinsă în apartament. August o prinse de cot, echilibrând-o în timp ce ușile liftului se închideau.

— Nu cred că mă place, bombăni ea.

August nu spuse nimic, desfăcând cătușele cu mișcări iuți, sigure. Metalul pocni eliberator și căzu, iar ea își masă încheieturile, crispându-se puțin.

— Unde suntem?

— În apartamentul Flynn.

Ochii lui Kate se măriră. Știuse că Sudul nu se bucura de același tip de lux ca Nordul, nu se așteptase ca apartamentul lui Henry Flynn să arate ca al lui Callum Harker, dar fu totuși surprinsă de diferență, de *normalitatea* absolută a sa. Apartamentul din Harker Hall era ornamentat cu metal și lemn și sticlă, tot numai muchii, dar locul acesta arăta... ei bine, arăta ca un cămin. Ceva locuit.

August o conduse prin holul de la intrarea în camera principală, o bucătărie deschizându-se într-o sufragerie, o pătură aruncată peste canapea. În fundul unui hol scurt văzu o ușă deschisă, cutia unei viori rezemată

de marginea unui pat.

— Ce facem aici?

— Am pledat pentru tine, spuse August. L-am convins pe Henry să te elibereze în custodia mea, cel puțin pentru noaptea aceasta, așa că încearcă să nu faci nimic pripit.

— Dar mi se potrivește atât de bine.

Îl tachina, încerca să destindă atmosfera, însă August nu zâmbi. Totul la el era încordat, de parcă nu se cunoscuseră niciodată.

— Ce e cu actoria asta?

O încruntare minusculă se formă între ochii săi.

— Ce actorie?

— Actul de soldat de fier cu ochii întunecați.

Își încrucișă brațele.

— Nu înțelege greșit, arată bine – pur și simplu nu știu de ce îl porți încă.

August se îndreptă.

— Sunt căpitanul brigadei de intervenție.

— În regulă, deci asta explică îmbrăcămintea. Cum rămâne cu restul?

— Ce vrei să spui?

— Știi ce vreau să zic.

Ce spusese el cândva despre întunecat? Că de fiecare dată când o făcea, pierduse o parte din ceea ce îl făcea uman. Kate refuza să creadă că pierduse atât de mult.

— Ce ți s-a întâmplat?

— Lucrurile se schimbă, spuse el. M-am schimbat

odată cu ele. Și *tu* ai făcut-o.

Făcu un pas brusc către ea, iar ei i se încreți pielea de pe brațe. Ochii săi gri îi urmăriră fața, intensitatea lui incomodă.

— De ce te-ai întors?

— Vai, mersi, și mie mi-a fost dor de tine.

— Nu mai devia.

— I-am spus deja lui Soro...

— Am văzut filmarea, a întrerupt-o el. Ți-am auzit răspunsurile. Dar am și *văzut*...

Ezită, de parcă își căuta cuvintele.

Pieptul lui Kate se strânse. Camera. Fusese un moment – o fracțiune dintr-o respirație – când uitase de cameră și se uitase în sus, disperată să scape de privirea lui Soro. Crezuse că se oprise la timp.

— Ce ți s-a întâmplat în Prosperity, Kate?

Se luptă să rețină cuvintele.

— Uite, a fost o zi dată naibii și...

— E important.

— Dă-mi un minut doar...

— Ca să te poți gândi la un alt fel de a evita adevărul, de a-mi spune ceva care nu este întru totul o minciună? Nu. Ce ți s-a întâmplat?

Kate se zbătu după aer, după gânduri, cuvintele ridicându-i se în gât.

August o prinse de umeri.

— *Răspunde-mi.*

Ordinul fu ca o lovitură într-un baraj spart. Ultima

sa rezistență se clătină, cedă. Încercă să își încleștеze dinții, dar nu era de folos – adevărul se revărsă. Auzi cuvintele părăsindu-i buzele, le simți alunecându-i pe limbă, trădătoare și fluente. O mărturisire.

— A fost ca și cum aș fi căzut..., începu ea.

Îi povesti despre umbra din întuneric, monstrul pe care îl înfruntase și cu care se luptase, cel cu care încă se lupta, adevărul despre cum urmărise creatura până aici, în Verity.

Și apoi totul fu la iveală, umplând aerul dintre ei precum gheața.

Kate trase o gură de aer cutremurătoare, în timp ce mâinile lui se îndepărtau, șocul scrijelit pe fața sa.

— Îmi pare rău, spuse el. Nu ar fi trebuit să...

Pumnul ei îi pocni maxilarul.

Fu ca și cum ar fi lovit un zid de cărămidă, dar avu satisfacția de a-i vedea capul trosnind în laterală înainte ca durerea să îi frângă mâna. Se retrase, strângându-și pumnul în timp ce August își atingea fața, evident mai surprins decât vătămat.

— Nu, se răsti ea. Nu ar fi trebuit.

Însă lovitura făcuse ceva, desprinsese un fragment mărunt din August pe care îl știa ea – părea rănit.

Kate făcu un pas înapoi și apoi încă unul și încă unul, până când umerii săi întâlniră zidul. Sânge i se prelingea dintre încheieturi, iar liniștea dintre ei era atât de groasă, încât o putea auzi.

Probabil că și August putea. Putea auzi chiar mai

multe. El se duse la chiuvetă, luând un prosop și umplându-l cu gheață înainte să îl întindă, ca pe o ofrandă. Kate îl luă și puse materialul pe mâna care îi pulsa.

— Când s-a întâmplat? întrebă el.

Ea trebui să se gândească. Orele se amestecaseră.

— Acum două nopți. Vânam altceva când l-am văzut. A fost o înjunghiere într-un restaurant, iar el stătea afară, *privind* doar, devenind mai solid cu fiecare urlet. L-am urmărit pe o alee, apoi...

Se opri, amintindu-și frica rece, întunecată, înfiorătoare de dinainte de a-i vedea ochii, de a se vedea pe ea însăși și a cădea în ei.

— Am scăpat. În general.

Kate își dădu părul din ochi pentru a-i arăta dunga de argintiu care îi traversa irisul stâng.

— Am spus că a lăsat o urmă.

August se încordă, fața sa de necitit.

— Cum ai scăpat?

— Ce?

— De *chestia* asta.

Kate ridică din umeri.

— Nu știu, poate că sunt pur și simplu rezistentă când vine vorba de a avea monștri în cap. Bănuiesc că tu ai fost un exercițiu bun.

Nu îi spuse că argintiul se răspândea, nu voia să se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi pus stăpânire pe restul albastrului înainte să omoare sursa.

— Nu e doar de decor, spuse ea, încercând să destindă

atmosfera. Ciobul ăsta – e un soi de legătură. Îl pot folosi pentru a vedea acest...

Nu știa cum să îl numească. O Umbră? Un Vid? Vocea lui Liam îi răsună în minte. *Numește-l ce este. Numește-l ce face.*

— Mâncător de Haos, spuse ea.

— Cum funcționează? întrebă August.

Kate își mușcă buza, încercând să găsească cuvintele.

— Ai stat vreodată între două oglinzi? Reflectă înainte și înapoi, până te vezi de o sută de ori. Când mă uit la mine, la asta – își atinse obrazul – e ca și cum ar fi opusul. În loc să mă multiplic, dispar în gaură. Are sens?

— Nu, spuse August. Dar ai văzut monstrul aici?

Ea încuviință.

— Nu este întotdeauna ușor sau clar – *subestimare* –, dar e ceva.

August ezită.

— L-ai comparat cu un virus...

Kate știa ce încerca să întrebe, chiar și fără cuvinte.

— Nu sunt contagioasă.

— De unde știi?

Kate își aminti bătrâna din stație, ridicându-i bărbia.

— Consideră teoria testată.

Ochii lui August se măriră.

— Relaxează-te, spuse ea. Nimeni nu a fost rănit.

Își lăsă privirea să fugă către fereastră.

Pereții din apartamentul tatălui ei erau făcuți în întregime din sticlă, cu orașul expus ca într-o vitrină.

Pereții de aici erau solizi, împânziți cu ferestre mici, dar chiar și așa putea să își dea seama ce zid era spre nord. Cusătura era trasată cu lumină – o bandă subțire traversând orașul – și, undeva dincolo de ea, turnul lui Callum Harker era învăluit în întuneric.

— E adevărat? întrebă ea după un moment. Legat de Sloan?

Numele său avea un gust oribil în gura ei.

Ochii lui August se măriră.

— Cum ai auzit?

— Când m-a prins Soro, fugeam de un grup de oameni din Orașul de Nord. Cu toții aveau zgărzile astea de metal în jurul gâturilor...

— Colți, spuse el.

— Când m-au încolțit, unul dintre ei a spus numele lui Sloan. A spus: „E exact genul lui".

Kate își înfășură mâinile în jurul ei.

— Ce naiba înseamnă asta? Și cum de e Sloan în *viață* măcar?

— Nu suntem siguri. Lucrurile au fost nesigure după moartea lui Callum. Toată lumea știa că pe Harker îl urmau monștrii, pe Harker îl ascultau, dar fără el nimeni nu știa ce ar putea face, dacă aveau să se revolte sau împrăștie.

August își trecu o mână prin păr, o umbră de epuizare traversându-i fața.

— Câțiva locuitori au încercat să își asume conducerea, să impună stingerea, să mențină o brumă de

ordine. Părea că ar putea funcționa – apoi s-a întors Sloan.

Un fior trecu prin ea.

— Până să aflăm ce se întâmpla...

August se opri, gene întunecate umbrindu-i ochii.

— Trei nopți întregi și trei zile. Atât i-a luat.

Ea nu fu surprinsă. Sloan își dorise dintotdeauna să fie rege.

— Dacă aș fi știut, spuse ea, m-aș fi întors mai devreme.

Capul lui August se ridică.

— Atunci mă bucur că nu ai știut.

— Atât de fericit să mă vezi?

El bâjbâi – ea își putea da seama că voia să mintă și nu putea.

— Uită-te în jur, Kate. Numai o persoană crudă ar fi fericită să te vadă aici.

— M-ai invitat să stau aici cândva.

— Lucrurile s-au schimbat.

— Ai mai spus asta.

Își scutură capul, exasperată, epuizată.

— Ar mai trebui să știu altceva?

Ceva pâlpâi pe fața sa, prea rapid pentru a fi citit.

— Ce e?

El ezită, apoi spuse:

— Ilsa a supraviețuit.

Pauza fu prea lungă, răspunsul, când veni, prea grăbit.

Era ceva ce ea nu știa.

— Asta e *minunat*, zise ea.

— Nu are voce, adăugă el sobru.

— Dar este în viață.

Capul lui August aprobă o dată, iar Kate se întrebă de ce se îndreptase către acest adevăr anume, și de ce se îndepărtase. Ce ascundea? Nu avu ocazia să întrebe.

— Trebuie să fii obosită, spuse el, cu formalitatea revenită în voce, iar Kate *era* – prea obosită să cerceteze, să se certe, să îl ia de umeri și să îl scuture până când August cel real, cel pe care și-l amintea ea, avea să se elibereze.

Așa că încuviință și îl lăsă să o conducă pe hol până în camera cu ușa deschisă.

Spre deosebire de dormitorul ei din Harker Hall, suprafețele sterile pe care încercase să le facă ale ei, acest loc era August în toate detaliile, de la grămezile precare de cărți de filosofie și astronomie la playerul aruncat printre cearșafurile șifonate și la cutia viorii rezemată de picioarele patului.

Stând în acest loc, August din fața ei avea chiar mai puțin sens. Kate petrecuse suficient timp ascunzându-se în spatele propriilor sale ziduri pentru a cunoaște o baricadă atunci când vedea una.

Mânecile sale erau suflecate, iar ea arătă către semnele care îi încercuiau antebrațul.

— Câte zile?

El plecă privirea, ezitând, de parcă nu era sigur. Acea nesiguranță, cel puțin, păru să îl deranjeze. În loc

să răspundă, se întinse după cutia instrumentului și dădu să plece.

— Poți folosi patul.

— Unde o să dormi tu?

— E o canapea în sufragerie.

— Atunci de ce nu dorm eu acolo?

Era o provocare. Știa răspunsul – doar voia să vadă dacă el avea să o spună. Ochii ei căzură pe clanța din mâna lui, pe încuietoarea din partea cealaltă.

August nu mușcă momeala.

— Odihnește-te puțin, Kate.

Ea încă avea zeci de întrebări – despre BIF, despre el, despre propriul ei viitor nesigur –, dar oboseala se înfășura în jurul ei, trăgând-o în jos. Se lăsă pe pat. Era mai moale decât se așteptase și mirosea a lenjerie răcoroasă. August începu să închidă ușa.

— O sută optzeci și patru, spuse ea.

El se opri.

— Ce?

— Atâtea zile au trecut de când am plecat din Verity. Același număr de când ai căzut. În caz că nu-ți puteai aminti.

August nu spuse nimic, doar închise ușa în urma lui.

Iar Kate rămase întrebându-se dacă greșise, dacă August se întunecase de când plecase ea.

Ar explica răceala.

Dar August pe care îl știuse ea luptase atât de tare să reziste.

Kate auzi încuietoarea ţăcănind şi îşi dădu ochii peste cap, deşi nu se ridică. Dacă schimbase o celulă pentru alta, măcar asta avea un pat. Nu existau oglinzi şi era recunoscătoare pentru acea milă măruntă.

Geanta ei stătea la picioarele patului, iar Kate scotoci prin ea, vărsându-i conţinutul pe pat. Ştia ce avea să găsească – armele ei dispăruseră. Confiscate. La fel şi tableta ei.

Frustrarea o ustură – dar nu era ca şi cum avea să prindă semnal, şi chiar dacă le-ar fi putut scrie Paznicilor, lui Riley, ce ar fi spus?

„În viaţă pentru moment. Sper că şi voi sunteţi?"

Kate se întinse pe pat şi încercă să găsească calmul, înconjurată de mirosul familiar al lui August şi de camera necunoscută, de patul ciudat şi de lumina de sub uşă şi de gândurile care i se învârteau prin minte.

Unde eşti? se întrebă, iar răspunsul năvăli: era pe canapeaua lui Riley, împărţind o pizza, în timp ce televizorul bâzâia pe fundal şi ea îi povestea despre umbra din mintea ei, despre Rick şi zona verde, despre Colţi, şi Soro, goana prin zona roşie, şi camera de beton, şi Riley asculta şi încuviinţa; dar înainte să poată răspunde, se dizolvă, lăsându-i loc lui August, privirea-i rece şi cuvintele sale răsunându-i în minte:

Nu ar fi trebuit să te întorci niciodată.

Iar Kate zăcea acolo în întuneric, întrebându-se, pentru prima oară, dacă poate avea dreptate.

August se holbă la răbojul de pe pielea sa.

O sută optzeci și patru.

În tot acest timp, Kate numărase.

El când se oprise?

Lucrurile se schimbă.

Se întoarse în bucătărie, încercând să își limpezească mintea.

M-am schimbat odată cu ele.

Apăsă pe stație.

— Comandament, aici e Alfa.

Trei clipe scurte de liniște.

— *Alfa* – vocea lui Phillip era nesigură. *Programările arată că ești liber în noaptea asta.*

— De când își iau monștrii nopți libere? spuse August. Găsește-mi o misiune.

— *Nu pot face asta.*

— Ce vrei să spui?

— *Ai fost pedepsit.*

Henry.

Tensiunea din pieptul său crescu.

— Lasă-mă să vorbesc cu el.

— *Supraveghează un transport din Pustia de Sud.*

— Pune-mă în legătură.

Urmă o secvență scurtă de bipuri, apoi vocea lui Henry.

— *August?*

— De când sunt eu *pedepsit*?

— *Ai deja o sarcină. Când mă întorc, îmi poți spune ce ai aflat. Între timp, Kate Harker este în custodia ta.*

— Kate doarme, ripostă August, cu simțurile clocotindu-i.

— *Și când a fost ultima oară când ai dormit tu?*

August luă o gură adâncă de aer.

— Nu...

— *Consideră-l un ordin.*

— Henry...

Dar își putea da seama din sunetul paraziților că bărbatul închisese.

August își lovi pumnul de tejghea, iscând o scânteie scurtă de durere, apoi dispărută. Își trecu mâinile prin păr. Poate că Henry avea dreptate. *Era* obosit, într-un fel profund până în oase. Se împinse de lângă tejghea și traversă în sufragerie, lăsând luminile stinse și prăbușindu-se pe canapea. Dacă asculta, o putea auzi pe

Kate mișcându-se dincolo de ușa dormitorului, rostogolindu-se în patul său. Șase luni, și încă era făcută din membre neliniștite și respirație superficială.

De ce te-ai întors?

Încercă să se concentreze în schimb pe tropăitul pașilor lui Allegro undeva în camera Ilsei, pe sunetul distant al mișcării de la etajelele de dedesubt. Își închise ochii și își simți corpul scufundându-se mai adânc în perne, dar cu cât devenea mai liniștită camera, cu atât mai puternică era vocea lui Kate în mintea lui.

Ce ți s-a întâmplat?

Expresia de pe fața ei când forțase adevărul din ea, acel amestec oribil de trădare și dezgust.

Ăsta nu sunt eu, vru să spună.

Ba da, insistă Leo.

Ce ți s-a întâmplat? dori Kate să afle.

Ai fost slab, spuse fratele său.

Ce ți s-a întâmplat?

Acum ești puternic.

Ce ți s-a întâmplat?

Se forță să se ridice în picioare, aruncându-și cutia viorii peste umăr. Nu avea nevoie de o misiune. Exista suficient bucluc așteptând în întuneric.

Ușile liftului privat stăteau deschise, iar el păși înăuntru, apăsând butonul pentru foaier. Ușile se închiseră, iar el fu întâmpinat de o reflexie unduită, oțelul distorsionat deformându-i trăsăturile, ștergând totul în afară de cele mai vaste planuri ale feței sale.

Se aşteptă la acel declic al coborârii lente, dar liftul nu se mişcă. Apăsă din nou pe foaier. Tot nimic. Apăsă butonul care făcea uşile să se deschidă. Nu o făcură.

August oftă şi se uită în sus, direct în lentila de supraveghere montate în colţ, chiar dacă ştia că uitându-se direct în ea avea să înceţoşeze transmisiunea.

— Ilsa, spuse calm. Lasă-mă să plec.

Liftul nu se mişcă.

— Am o treabă de făcut.

Nimic.

Nu se gândise niciodată la el ca fiind claustrofob, dar zidurile liftului începeau să se simtă prea apropiate.

— Te rog, spuse tensionat. Lasă-mă să plec. Nu o să stau mult afară, doar am nevoie...

Şovăi. Care era adevărul? De ce avea nevoie? Să se mişte? Să gândească? Să vâneze? Să secere? Să omoare? Cum ar trebui să găsească acele cuvinte care să îi spună surorii sale că nu putea suporta să stea locului, să fie singur cu vocile din mintea lui, cu el însuşi?

— Am nevoie de *asta*, spuse într-un final, cu vocea gâtuită de frustrare.

Nimic.

— Ilsa?

După câteva secunde lungi, liftul începu să coboare.

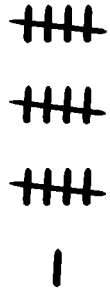

Prima oară când Sloan auzise că oamenii se tem de întuneric, râsese.

Ceea ce părea a fi întuneric era, pentru el, pur și simplu nuanțe de umbră, o sută de grade variate de gri. Fade, poate, dar ochii lui Sloan erau ageri. Putea vedea în lumina felinarului de peste patru cvartale, la strălucirea lunii de dincolo de nori.

Cât despre lucrurile care *mișunau* în întunericul acela, care trăiau și vânau și *se hrăneau* în acel întuneric – ei bine...

Asta era o cu totul altă chestiune.

Când ajunse la depozitul de pe strada a Zecea, putu simți urmele de sânge, dar spațiul în sine era gol, cel puțin fără cadavre. Ceea ce era în regulă – Sloan nu era

acolo ca să vorbească cu morții. Pași în tamburul gol al unei clădiri, podeaua presărată cu carcase de gloanțe și fâșii de material. Lumina intra de la un felinar de afară, oferind un triunghi de siguranță lângă ușile deschise, iar acolo, unde lăsa loc umbrei, erau gulerele de oțel ale Colților, îngrămădite precum oasele după o masă.

Sloan se holbă în umbre.

— L-ați văzut?

Umbrele se unduiră, se foiră și după un moment se holbară la rândul lor, ochi albi pâlpâind în întuneric.

amvăzutamvăzutamvăzut

Cuvintele răsunară în jurul lui, preluate de nenumărate guri. Corsaii erau mâncători de resturi, chestii pe jumătate formate fără nicio viziune, nicio ambiție, doar simpla dorință de a mânca. Însă puteau fi folositori, când alegeau.

— *Ce* ați văzut?

Întunericul se foi, chicoti.

baterupedistrugecarneosbaterupe

Sloan încercă din nou.

— Cum arăta *creatura*?

Corsaii ciripiră nesiguri, vocile lor risipindu-se, dar apoi, ca și cum ar fi ajuns la un consens, începură să se adune. O sută de forme umbroase deveniră una, ochii lor aglomerându-se în două cercuri și ghearele lor adunându-se în mâini și dinții lor trasând conturul a ceva vag uman. O imitare grotească a unui monstru.

— Mi-l puteți aduce?

Corsaii își scuturară capul colectiv.

nununu nu nu real

— Cum *adică* nu e real?

Corsaii tremurară și se destrămară, o formă împrăștiindu-se iar în multe. Amuțiră atunci, iar Sloan începu să se întrebe dacă se încheiase conversația – Corsaii erau lucruri superficiale, distrase de un miros, de un impuls trecător –, însă după câteva momente reveniră tremurând înapoi la viață, adunându-se din nou într-o singură formă.

Așa, șuierară ei iar și iar, ... *așa așa așaașa*...

Sloan oftă încet, exasperat.

— Ce *mănâncă?* întrebă el.

Dar Corsaii își pierduseră interesul.

baterupedistrugecarneosbaterupe

Vocile lor se ridicară mai tare și mai tare până când zidurile depozitului tremurară. Sloan se întoarse să plece, refrenul lor violent urmându-l înspre afară.

Versul 3

Un monstru în adâncul inimii

I

Stă
în biroul tatălui ei
singură
pistolul
în mâna ei
când aerul rece
îi sărută gâtul
și o voce
        șoptește
            Katherine
ochi roșii
reflectați
în fereastră
ea se întoarce
ridică pistolul
dar nu este
suficient de rapidă
monstrul
în costumul negru
o forțează

înapoi
pe sticlă
pistolul a dispărut
mâinile ei sunt goale
îl zgârie
dar degetele ei
trec direct prin el
în timp ce fereastra
se crapă
se ciobește
se sparge
        iar ea începe
            să cadă

Kate sări înainte, cu degetele înnodate în bluză. Inima îi bubuia, dar nu își putea aminti de ce. Coșmarul dispăruse deja, lăsând în urmă numai un sentiment bolnav și un puls rapid.

Camera era goală, lumea de dincolo de fereastra lui August încă întunecată, în afară de strălucirea mută a benzii de lumină de la baza Complexului și de primele atingeri ale zorilor. Se ridică, mergând tiptil în picioarele goale până la ușă, întorcând clanța înainte să își amintească că era încuiată.

Kate oftă și umblă prin geantă până găsi două agrafe de păr. Îngenunche în fața încuietorii, apoi făcu o pauză, trecându-și degetele peste placa care ținea clanța pe ușă. Își aduse bricheta argintie, în schimb, apăsând pe butonul ascuns. Briceagul pocni și ieși, iar ea potrivi vârful îngust în primul șurub și începu să întoarcă.

Când termină, ușa se crăpă.

Un sunet slab ieșea din camera din dreapta ei. Cutia viorii lui August era rezemată de zid, iar când își apăsă urechea de lemn, auzi zumzetul constant al dușului.

Mirosul de cafea adia din bucătărie. Luminile erau aprinse, dar camera era goală, iar ea își turnă o cană, înăbușindu-și un căscat. Somnul venise rapid, dar fusese ușor, neliniștit.

Și visul...

Privirea ei trecu absentă prin bucătărie și ateriză pe un bloc de cuțite. Cinci mânere de lemn ieșeau din bloc, în timp ce un al șaselea cuțit zăcea pe tejghea, cu

lama strălucind. Era ceva frumos la cuțite – strălucirea luminii pe metalul șlefuit, finețea de satin a mânerului, marginea ascuțită ca un brici. Degetele îi plutiră către el, un dor ciudat în palma ei la gândul...

Ceva se frecă de piciorul ei.

Kate se feri, izbită de atracția umbrei din mintea ei. Se strecurase asupra ei atât de subtil, încât înjură când forma întunecată dispăru după colțul insulei.

Kate se încruntă și aruncă o privire dincolo de mobilă, dar cealaltă parte era goală. Apoi, de nicăieri, o chestie mică alb cu negru sări pe tejghea.

Familia Flynn avea o *pisică*.

Se holba la Kate, iar ea se holba înapoi. Nu avusese niciodată un animal de companie – cel mai apropiat lucru fusese să plimbe mascota liceului la a treia sa școală pregătitoare –, dar întotdeauna îi plăcuseră animalele mai mult decât oamenii. Pe de altă parte, asta se poate să fi fost mai mult o reflecție asupra oamenilor decât asupra ei.

Își bâțâi degetele, urmărind pisica atingându-i absent mâna.

— Cine ești tu? șopti ea.

— Allegro.

Kate se întoarse, cu un cuțit de bucătărie în mână înainte să se gândească măcar să se întindă spre el.

În prag stătea un bărbat, înalt și zvelt, cu părul grizonant tăiat scurt. Îl recunoscu imediat drept fondatorul BIF, bărbatul care apărase jumătate de oraș de Callum

Harker și monștrii săi. Rivalul cel mai mare al tatălui ei.

Iar el purta un halat de baie.

— Domnișoară Harker, spuse Henry Flynn cu o voce calmă. Nu am vrut să te sperii. Dar stai în bucătăria mea. Iar acela este cuțitul meu preferat.

— Scuze, spuse ea, lăsând arma jos. Obicei vechi.

El aruncă un zâmbet șters și își scoase mâna din buzunarul halatului, dezvăluind un mic pistol.

— Obicei nou.

Ținea pistolul de țeavă cu numai două degete, de parcă ura să îl atingă – apoi îl puse înapoi în buzunar. Kate băgă cuțitul înapoi în bloc, încercând să ignore felul în care degetele sale se împotriviră să îi dea drumul. Făcu un pas în spate de lângă tejghea când Henry ocoli insula de bucătărie și își turnă o cană de cafea.

— Ai dormit?

Nu o întrebase dacă dormise *bine*.

— Da.

Îl inspectă rapid, văzu ușoara încovoiere, de parcă ar fi durut să se îndrepte, umbrele de sub ochii și pometii săi. Flynn râse la examinare, un sunet blând, gol.

— Nu există odihnă pentru blestemați.

Se uită prin apartament.

— Îți place mica noastră frântură de casă? Nu e un apartament de lux...

Privirea i se întoarse la ea.

— ...dar nu e nici o celulă de închisoare.

Vocea îi era destul de plăcută, dar mesajul său era

clar. Prezența ei aici era dependentă de cooperarea ei.

— Din moment ce suntem treji amândoi, continuă el, poate am putea vorbi despre acest nou monstru, acest...

— Mâncător de Haos, propuse ea. Ce-i cu el?

— Acum două zile, membrii uneia dintre echipele mele și-au întors armele unul împotriva celuilalt fără provocare sau avertisment, fără niciun motiv aparent.

Aerul se blocă în gâtul lui Kate – nu era șoc sau oroare, ci o ușurare ciudată și neliniștitoare. Văzuse creatura, desigur, dar una era să ai viziuni și alta să ai fapte. Nu își pierdea mințile – cel puțin nu complet.

— În acel moment nu am putut să o explicăm, dar sună de parcă se potrivește cu tiparul monstrului tău.

Flynn scoase o tabletă mică din celălalt buzunar al halatului său și începu să tasteze. Ochii lui Kate se măriră.

— Aveți conexiune? întrebă ea.

Din nou zâmbetul sobru.

— Numai internă. Turnurile interteritorii au fost printre primele care au căzut. Nu știm dacă avaria a fost un accident în mijlocul unui alt atac sau...

— Sunt dispusă să pariez că a fost intenționat, spuse Kate, luându-și cafeaua în mână. Este o tactică de asediu.

Sprâncenele lui Flynn se ridicară.

— Pardon?

Ea luă o gură mare.

— Păi, ce e mai înfricoșător? spuse ea. Să fii încuiat într-o casă, sau să fii încuiat într-o casă fără posibilitatea de a suna după ajutor? Fără vreo cale de a spune cuiva că ești în pericol? Hrănește frica. Discordia. Toate lucrurile de care are nevoie un monstru în creștere.

Flynn se holbă la ea.

— Asta este o observație destul de mercenară.

— Ce pot spune, zise ea, sunt fiica tatălui meu.

— Sper că nu.

Se făcu liniște, bruscă și incomodă. Flynn arătă cu capul spre încheietura ei, încă vânătă de la încleștarea lui Soro, încheieturile crăpate de când îl lovise pe August.

— Lasă-mă să văd.

— E în regulă.

El așteptă răbdător până când ea își întinse în cele din urmă mâna. Palpă pielea și îi flexă încheietura și apoi degetele în față și în spate, cu grija unui doctor. Durea, dar nimic nu era rupt. Flynn scotoci sub tejghea și scoase o trusă medicală, iar ea urmări în liniște când îi înfășură și bandajă mâna.

— Întrebarea acum, spuse el în timp ce lucra, este cum să vânăm acest monstru. Poate ai vreo idee.

Kate ezită, întrebându-se dacă ăsta era pur și simplu un alt tip de interogatoriu, însă cuvintele nu păreau călăuzitoare sau ponderate. Își trase mâna înapoi, căutând ceva de spus.

— Ai observat vreun tipar? o îndemnă Flynn.

Kate se gândi la asta. Îl văzuse – sau mai degrabă văzuse prin ochii săi – în timpul zilei, dar viziunea fusese fracturată, fără substanță.

— Cred că vânează noaptea.

— Are sens, spuse Flynn gânditor.

— Are?

— Noaptea are un fel de a înceţoşa liniile în psihic. Ne face să ne simțim liberi. Studiile arată că oamenii sunt în general mai puțin inhibați după lăsarea întunericului, mai deschiși la influență și...

Suprimă o tuse, apoi continuă.

— ...comportamente primare. Dacă această creatură pradă gânduri întunecate, transformându-le în acțiuni, atunci da, noaptea ar fi momentul său optim pentru vânătoare.

— Și mai e și o chestiune de camuflaj, adăugă Kate. Acest lucru este ca o gaură neagră ambulantă. E mai ușor să se piardă în întuneric.

Flynn încuviință.

Stomacul lui Kate ghiorțăi, suficient de tare încât să îl audă amândoi.

— Trebuie să-ți fie foame, spuse el.

Și îi era. Era lihnită. Dar cuvintele tatălui ei se iviră nechemate.

Fiecare slăbiciune este un loc în care să strecori un cuțit.

Nu răspunsese, însă Henry era deja la frigider.

— Omletă?

— Gătești?

— Două dintre cele cinci persoane care locuiesc aici *chiar* se bucură de mâncare.

Ea se cocoță pe un taburet, urmărindu-l cum punea un carton de ouă și câteva legume pe tejghea.

— De unde vine? Mâncarea?

— Brigada de intervenție depozitează ce poate, spuse Flynn. Facem razii în depozitele din ambele părți ale orașului. Cât despre mâncarea proaspătă, controlăm o serie de ferme în partea sudică a Pustiei, deși resursele nu sunt nelimitate, iar cei care caută resturi sunt din belșug.

Încă un motiv pentru care acest conflict nu putea dura, se gândi Kate.

Flynn începu să taie legumele în cuburi, cu mișcări rapide și iscusite. Fusese *chirurg*, își aminti ea, nu doar doctor. Era clar din felul în care ținea cuțitul. Lama sa îi făcu cu ochiul, iar ea își întoarse atenția către pisică, în schimb, acum adormită într-un bol cu fructe. Degetele ei se strecurară cu grijă către coada sa.

— Îi aparține lui August, spuse Flynn. Deși Ilsei îi este destul de drag.

— Și Soro?

Fruntea lui Flynn se încruntă.

— Soro își petrece majoritatea timpului în barăci.

Se opri din ce făcea.

— Sunaii nu sunt ca alți monștri. Sunt ca noi. Fiecare dintre ei este la fel de unic precum un om.

— Și totuși, August nu mi-a părut niciodată o

persoană care preferă pisicile.

Flynn chicoti blând.

— Poate că nu, spuse el, spărgând ouă într-un castron, dar fiul meu a fost întotdeauna genul de persoană dispusă să salveze ceva pierdut.

Legumele sfârâiau în tigaie, mirosul lor stârnindu-i pofta.

— Chiar îl privești așa. Ca pe fiul tău.

— Da.

O umbră îi traversă mintea lui Kate. Amintirea propriului său tată în biroul lui și cuvintele pe care le folosise drept arme: *Nu mi-am dorit niciodată o fiică.*

Flynn împărți omleta în două farfurii și o împinse în față pe a ei. Kate se înfruptă, lihnită, dar Flynn nu părea interesat de porția sa.

— August crede că vrei să ajuți.

— Nu aș fi venit înapoi dacă nu aș fi vrut.

— Dacă e adevărat, atunci îmi vei spune ce știi...

— Am făcut-o deja, zise ea între îmbucături.

— ...despre Sloan, termină el.

Ea înlemni.

— Ce?

— Dacă cineva poate judeca logica acelui monstru, să-și dea seama ce *vrea*...

Kate își puse furculița jos când dezgustul i se ridică în gât. Nu voia să intre în mintea lui Sloan, nu voia să reînvie spectrul tatălui ei.

Dar Henry Flynn avea dreptate – dacă putea prezice

cineva mișcările acelui monstru, ea avea să fie aceea.

Înghiți greu.

— Dacă ar fi să ghicesc, spuse, ridicându-și din nou furculița, vrea ce vor toți monștrii.

— Și ce e aia?

— Mai mult, spuse Kate. Mai multă violență, mai multă moarte.

Își imagină lumina roșie a ochilor Malchaiului dansând cu plăcere, cu răutate.

— Sloan este precum o pisică care se joacă cu un șoarece înainte să îl mănânce, numai pentru că poate. Doar că, de data asta, șoarecele este Verity.

Putea simți privirea lui Flynn asupra ei, dar se concentră pe furculița din mâna lui, pe felul în care împungea omleta pe farfurie.

Kate crescuse citind oamenii, cele mai mici indicii din gura tatălui ei, din ochii mamei ei. Se gândi la fotografiile pe care le văzuse cu Henry Flynn – ultimele șase luni clar făcuseră ravagii. Era o emaciere în chipul său, o nuanță gri în paloarea sa, și apoi era felul superficial în care respira, de parcă încerca să țină la distanță o criză de tuse.

— De cât timp ești bolnav? întrebă ea.

Flynn înlemni. Putea să o mintă, dacă voia – amândoi știau asta –, însă în cele din urmă nu o făcu.

— E greu de spus. Facilitățile noastre medicale nu au fost niciodată la fel de performante precum cele de la nord de Cusătură.

— I-ai spus...

— Unele lucruri nu trebuie *spuse* pentru a fi ştiute.

Vocea sa rămase stabilă, calmă.

— Nu va schimba nimic. Obişnuiam să cred că dacă vom lua oraşul înapoi la timp, poate... Dar viaţa nu onorează întotdeauna planurile.

Atenţia i se îndreptă către ferestre, unde zorii începeau să mănânce oraşul.

— Un om nu este o cauză, iar o cauză nu este un om. Controlul este deja predat către consiliu. Cu puţin noroc, voi ajunge...

Se opri când se auziră paşi pe hol. Un moment mai târziu, Emily Flynn mărşălui în bucătărie îmbrăcată în uniforma completă de camuflaj. Era la fel de înaltă ca Henry, cu păr brunet scurt şi piele întunecată fină, şi dacă i se părea ciudat că Kate Harker lua micul dejun la tejgheaua lor din bucătărie, nu o spuse.

— Ceva miroase minunat.

— Emily, spuse Henry, o candoare nouă infiltrându-se în vocea sa.

— Am trei ore până la următoarea tură. Ouăle alea sunt pentru mine?

Henry îşi întinse furculiţa, iar Emily i-o luă dintre degete. El îşi înfăşură uşor un braţ în jurul ei în timp ce aceasta mânca, iar pieptul lui Kate se strânse. Era o uşurinţă atât de simplă în gest, un confort în felul în care se mişcau atât de uşor în şi din spaţiul fiecăruia. Chiar şi când părinţii ei fuseseră împreună, nu se purtaseră

niciodată așa.

— Să nu mă lăsați să vă întrerup, spuse Emily.

— Nu o faci, spuse Henry, sărutându-i umărul. Eu și Katherine...

— *Kate*, corectă ea politicos.

— Eu și *Kate* tocmai terminam.

Emily încuviință scurt, privirea sa drept la același nivel cu Kate, clar genul de femeie obișnuită să aibă contact vizual. Era fericită că optase pentru breton.

— August are treabă de făcut, așa că vei fi limitată la apartament.

Mușchii lui Kate se încordară.

— E necesar?

— Deloc, spuse ea vesel. Dacă preferi o celulă jos...

— Em, spuse Flynn. Kate se dovedește a fi un musafir foarte cooperant...

Dar Kate nu asculta. Nu putea sta aici, nu putea pierde încă o zi, nu cu Mâncătorul de Haos liber, furându-i mai mult din minte cu fiecare ciclu al soarelui.

— Și dacă aș vrea să mă antrenez cu BIF?

Minciuna ieși atât de ușor fără August acolo ca să o oprească. Nu avea nicio intenție să devină cel mai recent infanterist al lui Flynn, însă avea nevoie să-și ia armele înapoi, avea nevoie de o cale de ieșire din Complex.

Emily își scutură capul.

— Nu este o idee bună.

— De ce nu? contestă Kate.

Femeia îi aruncă o privire lungă și dură.

— Domnișoară Harker, BIF nu nutrește sentimente blânde față de familia ta. S-a răspândit deja vorba că ești aici, în Complex. Unii îți vor vedea prezența drept o insultă. Alții ar putea-o lua drept provocare. Ar fi mai bine dacă ai rămâne...

— Pot avea grijă de mine.

— Nu de asta mă îngrijorez, de fapt. Încercăm să evităm discordia...

— Vrei să spui violența.

— Vreau să spun discordia, zise Emily, în *toate* formele sale.

— Cu tot respectul, spuse Kate, să mă ții la distanță doar va înrăutăți lucrurile. Vreți să preveniți discordia? Tratați-mă de parcă aparțin acestui loc, nu de parcă nu.

Emily se uită la soțul ei.

— E convingătoare, nu-i așa?

— Ăsta e un *da*? insistă Kate, încercând să își ascundă insistența din voce.

Emily luă cana de cafea din mâna lui Flynn și examină conținutul.

— Vei fi pusă sub supravegherea unui alt cadet. Dacă nu asculți ordinele sau provoci orice fel de necaz sau dacă pur și simplu mă răzgândesc, vei reveni în detenție.

Moralul lui Kate pică la menționarea altui cadet, dar era un obstacol minor comparativ cu a fi ținută în vârful unui turn.

— Pare a fi un plan bun, spuse ea, ducându-și farfuria la chiuvetă.

August dădu năvală în bucătărie, ținând într-o mână clanța pe care mai devreme o desfăcuse ea. Părul lui negru era încă ud, iar cămașa îi era deschisă, dezvăluind un trup zvelt, brăzdat de mușchi.

— Era necesar?

— Scuze, zise ea ridicând din umeri. Nu am fost niciodată o fană a încuietorilor.

August chiar se încruntă – sau ceea ce trecea drept o încruntătură la el, o încreștitură adâncă între sprâncenele sale.

Ea își întoarse atenția înapoi către Emily.

— Voi avea nevoie de o uniformă.

August se îndreptă de spate, surprins.

— De ce?

Kate zâmbi, dar îl lăsă pe Flynn să spună cuvintele:

— Kate s-a oferit să se alăture Brigadei.

II

— E o idee proastă, strigă August.

Era într-un genunchi, încercând să reatașeze clanța la ușa dormitorului său, în timp ce Kate termina de îmbrăcat de partea cealaltă.

— Ai mai spus-o, strigă la rândul ei. De trei ori.

— Merită repetat.

A ciocănit cu încheieturile degetelor pe lemn – semnalul că putea intra. August se îndreptă și înghionti ușa. Kate stătea acolo, îmbrăcată în echipamentul BIF, cu ochii acoperiți de acea șuviță palidă de păr, restul prins într-o coadă, dezvăluind cicatricea care îi trasa linia stângă a feței, de la tâmplă la maxilar.

Ea arătă către uniformă.

— Cum arăt?

Uniforma i se potrivea mai bine decât i se potrivise lui vreodată. Dar nu erau doar hainele, ci felul în care le purta. Impunătoare. Kate Harker fusese dintotdeauna impunătoare, întotdeauna avusese un soi de prezență, și văzând-o așa îl făcu să se gândească la jocul pe care îl juca, cel în care îți imaginai o versiune diferită a vieții

tale, a ta, și pentru o secundă zări versiunea în care ea rămăsese.

— August? insistă ea.

Nu putea minți. Nu avea nevoie.

— Arăți de parcă aparții.

Kate îi aruncă un zâmbet și se trânti pe pat pentru a-și lega șireturile bocancilor.

— Dar de ce ai vrea măcar să te alături BIF?

— Ah, nu vreau, spuse Kate vioi, dar dacă stau în apartamentul ăsta, o să-mi pierd mințile, și asta nu ar fi de prea mult ajutor *nimănui*, nu-i așa?

— E o...

— Să mă ajute Dumnezeu dacă spui *idee proastă*.

— Ești fiica lui Callum Harker.

Ea gâfâi.

— Zău?

— Jumătate din BIF și-ar dori probabil să te vadă spânzurată.

Ea ridică privirea.

— Numai jumătate?

El păși mai aproape, coborându-și vocea. Nu era îngrijorat de Henry sau Em, dar Ilsa putea fi în camera ei.

— Cum rămâne cu... legătura ta cu Vidul?

Atenția lui Kate țâșni către ușă, chiar când tonul ei deveni plictisit.

— Ce-i cu ea?

— Henry știe?

— *Eu* nu i-am spus, zise ea rece. Ai făcut-o *tu*?

Se gândise la asta. August nu fusese niciodată bun la a ține secrete. Dar dacă Henry afla – dacă *Soro* afla – nu avea cum să o protejeze.

Ar trebui să o protejeze?

Da, era o criminală, însă asta – asta nu fusese o crimă; nu și-o făcuse cu mâna ei. Ea era victima, una care fusese suficient de puternică să scape, chiar dacă nu complet. Era cea mai bună legătură a lor – singura lor legătură – cu monstrul, dacă acesta era într-adevăr în mijlocul lor.

Nu avea – *nu putea* – să mintă pentru ea.

Dar nici nu avea să o demaște.

— Nu încă.

Își ridică vioara pe umăr și o conduse pe Kate către lift.

— Nu o să mă filezi toată ziua, nu? întrebă ea. Sunt deja persona non grata, și mă îndoiesc că voi câștiga bile albe călătorind cu o gardă de corp, mai ales un Sunai.

— Nu.

— Grozav, așa că îndreaptă-mă numai în direcția potrivită. Promit să nu fug sau să mă bag în vreo bătaie...

— Kate...

— Bine, promit să nu încep nicio bătaie...

— Am recrutat pe altcineva.

Liftul veni, iar ei păși înăuntru, lumea restrângându-se la spațiul unui pătrat de un metru și jumătate. Când ușile de metal se închiseră, o descoperi pe Kate holbându-se la el – sau cel puțin la reflexia lui distorsionată –, studiindu-l de parcă putea vedea sângele pe care

îl frecase de pe pielea sa.

— Ce?

— Doar încerc să îmi dau seama ce ți s-a întâmplat.

El se încordă.

— Nu din nou asta.

— Ce ratez? Unde te-ai dus?

El își închise ochii și văzu două versiuni ale lui, prima înconjurată de cadavre, sânge și umbra urcându-i pe încheieturi, a doua stând pe acoperiș, sperând să vadă stele; și în timp ce se uita, acel al doilea sine începu să se dizolve, ca un vis, o amintire desfăcându-se moment cu moment, alunecându-i printre degete.

— Sunt chiar aici.

— Nu, nu ești. Nu știu cine e ăsta, dar August pe care îl știam eu...

— Nu mai există.

Ea se întoarse către el.

— *Aiurea*, se răsti ea.

— Oprește-te.

Însă ea nu o făcu. Chiar și joasă, vocea ei avea un fel de a umple spațiul îngust.

— Ce i s-a întâmplat? Spune-mi. Ce s-a întâmplat cu acel August care voia să se simtă uman? Cel care mai degrabă ar fi ars de viu decât să se lase să se întunece?

El își ținu privirea în față.

— Sunt dispus să calc în întuneric dacă păstrează oamenii în lumină.

Kate pufni.

— Bine, Leo. De câte ori ai exersat replica aia? De câte ori ai stat în fața oglinzii și ai recitat-o, așteptând să aibă efect și...

El se întoarse către ea.

— *Destul.*

Kate tresări, dar nu se retrase.

— Acest nou tu...

— ...nu e treaba ta, se răsti el. Nu ai dreptul să stai aici și să mă judeci, Kate. Ai plecat. Ai fugit, iar eu am rămas și am luptat pentru acest oraș, pentru acești oameni. Îmi pare rău că nu îți place noul eu, dar am făcut ce trebuia să fac. Am *devenit* ceea ce avea nevoie lumea asta să fiu.

Până să termine, rămăsese fără suflare.

Kate se holba, expresia ei sculptată în gheață. Și apoi se apropie, suficient de mult încât să îi poată vedea strălucirea argintiului prin breton.

— Minți.

— Nu *pot* minți.

— Te înșeli, spuse Kate, întorcându-i spatele. E un tip de minciună pe care până și *tu* o poți spune. Știi care e?

Îi întâlni privirea în ușile de oțel.

— Cea pe care ți-o spui ție însuți.

August își încleștă dinții.

Nu o asculta, îl avertiză Leo. *Nu înțelege. Nu poate.*

Liftul se opri. Ușile se deschiseră, iar Kate se năpusti afară și aproape se ciocni de Colin.

Acesta se albi când o văzu, apoi se uită la August cu toată disperarea unui om care se îneacă.

— Glumeşti.

Kate ridică o sprânceană.

— Ar trebui să te cunosc?

— Kate, spuse August, acesta este Colin Stevenson.

Colin reuşi să arunce un zâmbet nervos care nu făcu nimic să îi ascundă disconfortul.

— Amândoi am mers la Colton.

— Scuze, spuse ea amabil. A fost o înrolare scurtă şi tumultoasă.

Colin se foi de pe-un picior pe altul.

— E în regulă, nu mă aştept să mă ţii minte. Am încercat să stau departe de tine.

— Probabil a fost înţelept.

August îşi drese glasul.

— Te vei alătura echipei lui Colin, pentru ziua de azi.

Îi aruncă o privire buclucaşă care spunea *o voi face?*, iar August îşi miji ochii. *Da.*

— Aha, o să te, ăăă... pun la curent.

Kate îşi menţinu privirea pe August când aruncă un zâmbet rece.

— Arată-mi drumul.

Merse în spatele lor în timp ce Colin îi făcea turul lui Kate.

— Camerele de antrenament sunt localizate toate la etajele unul şi doi.

O ascultă cum puncta discursul cu *îhâm*-uri și *înțe-leg*-uri, chiar dacă era clar că nu asculta.

— ...și pe acolo e cantina, care este precum cantina de la Colton, cu excepția faptului că mâncarea este groaznică...

În timp ce treceau prin holuri, August simți mișcarea familiară a ochilor, greutatea atenției, dar de data aceasta nu era toată pe el. Soldații se holbau la Kate, bombănind pe sub mustăți, iar el putea auzi, prea clar, tensiunea din vocile lor, furia din cuvintele lor.

Ridică privirea și realiză că acum Colin se uita la el și aștepta.

— Ce?

— Am ratat ceva?

— Nu-ți face griji, interveni Kate. Învăț repede.

Ceasul lui Colin țârâi scurt.

— Cinci minute: ar fi bine să ne îndreptăm spre sala de antrenament. Vreo întrebare?

Kate se însenină.

— Unde țineți armele?

Colin râse nervos, de parcă nu își putea da seama dacă era sau nu serioasă. August știa că era.

— Toată tehnologia este păstrată la subnivelul 1..., începu Colin.

— Dar pentru a *scoate* vreo armă, adăugă August, trebuie să fii aprobat. Și tu nu vei fi.

Kate ridică din umeri.

— Bine de știut, spuse ea, împingându-l pe Colin

către sala de antrenament.

— Haide. Nu vrem să întârziem.

August o prinse pe Kate de umăr și se aplecă, cu vocea șoptită, aproape:

— Sunt camere de supraveghere peste tot, zise el, așa că ține-ți capul jos.

Ea îi aruncă un zâmbet sec.

— Mersi pentru pont, spuse ea.

Și apoi dispăru.

III

Șase luni în Prosperity, iar Kate *aproape* că uitase cum se simțea să fie detestată.

Să fie întotdeauna expusă – acel dezechilibru ciudat între a fi recunoscut, judecat după fața ta, după numele tău.

Șase luni în care nu fusese nimeni, iar acum, în timp ce Colin o conducea în sala de antrenament – punând spațiu între ei cu fiecare pas –, simți veștile circulând ca un curent, simți capetele întorcându-se. Se uitau la ea și vedeau nu o fată, ci un simbol, o idee, un locțiitor pentru tot resentimentul și reproșul lor. Pielea i se zbârli din cauza examinării și se forță să se concentreze pe cameră în loc de disconfort sau de vocea întunecată din mintea ei.

Sute de oameni erau aglomerați în ceea ce părea să fi fost cândva o sală de bal. O bandă de alergat îngustă mărginea zidul, spațiul din interior fragmentat în stații de antrenament. Cei mai tineri soldați păreau de doisprezece sau treisprezece ani. Cei mai bătrâni aveau părul alb. Erau un amestec din Orașul de Nord și de Sud

– își purtau diferențele pe chipuri (diferența dintre șoc și furie, curiozitate și frică, prudență și dispreț), dar în absolut fiecare pereche de ochi, în fiecare tresărit de buză și sprânceană, un singur lucru în comun: neîncrederea.

Nici eu nu am încredere în voi, se gândi Kate.

Șase luni – și totul se întoarse, ca atunci când mergi pe bicicletă. Coloana i se îndreptă. Bărbia i se ridică. Întotdeauna fusese un soi de act, un rol, dar era unul pe care știa cum să îl joace.

— Vei fi în Echipa Douăzeci și Patru, cu mine, spuse Colin, conducând-o către un grup de circa cincisprezece cadeți care stăteau chiar în interiorul pistei.

— Mulțumim foarte mult că ni v-ați alăturat, domnule Stevenson.

Instructoarea era o femeie îndesată cu un maxilar pătrat și ochi albaștri reci care se opriră pe Kate un moment lung înainte să se întoarcă la cele opt lăzi ce stăteau pe podea.

— Aceasta, spuse femeia ridicând o carabină modificată, este un AL-9. Cine îmi poate spune de ce le poartă Echipele noastre de Noapte?

— Pot fi modificate pentru a ține cartușe cu alice.

Cuvintele ieșiră înainte ca Kate să se audă vorbind. Din nou, acei ochi albaștri o găsiră, la fel ca toate celelalte priviri din jur. Kate se înjură – de ce nu putea să-și țină gura închisă?

— Continuă, domnișoară...

Era evident că instructoarea avea de gând să o oblige

să o spună.

— Harker, se oferi Kate. Și cartușele cu alice sunt menite să se spargă la contact. Ar trebui să fie scufundate în argint, fier sau alt metal pur pentru a produce vreo leziune reală, dar de la, să zicem, patruzeci și cinci de metri, ar putea avea suficientă forță pentru a penetra sternul unui Malchai. O țepușă înfiptă în spatele scutului ar fi un pariu mai bun, dar acea metodă cere, e drept, contact apropiat.

Restul sălii de antrenament continuă să zumzăie, dar Echipa Douăzeci și Patru era un gol de tăcere. Instructoarea nu trebui să își ridice vocea pentru a o sparge.

— Într-adevăr, zise ea politicos. Fiecare ladă conține părțile pentru un AL-9. Veți petrece următoarea oră asamblându-le și dezasamblându-le. Grupați-vă pe perechi.

Un tip îl bătu pe Colin pe mânecă, iar el îi aruncă lui Kate o privire întrebătoare, vizibil ușurat când îi spuse să o ia din loc.

Nu se strădui să aștepte un partener – se duse la cutia cea mai apropiată și îngenunche deasupra ei, desfăcând cataramele –, așa că fu surprinsă când o umbră se ivi dintr-odată peste, iar o secundă mai târziu o altă fată îngenunche de cealaltă parte. Părea cu un an mai mare decât Kate, poate doi, cu părul negru creț și o căutătură care spunea Orașul de Sud.

— Mony, zise ea, ca introducere.

—Kate.

— Știu.

— Mi-am dat seama.

Arătă cu capul spre ladă.

— Tu prima.

Fata ridică o sprânceană.

— Cu ochii deschiși sau închiși?

— Cum vrei tu, dar când o vei folosi acolo aș sugera să îți ții ochii deschiși.

Asta îi câștigă un zâmbet abia trasat.

Se uită cum fata asambla arma cu mișcări rapide și sigure, fredonând pe sub dinți.

Monștri, monștri, mari și mici...

— Ai tras vreodată cu adevărat cu una din astea? întrebă Kate.

Mâinile lui Mony continuau să se miște.

— Numai echipele active sunt armate. Echipa Douăzeci și Patru este încă în antrenament.

— Deci nu ne luptăm cu adevărat?

Kate alese special *ne*, unul dintre acele semnale psihologice simple care transformă *tu* vs. *eu* în *noi* vs. *ei*.

Mony verifică țeava.

— Ocazional suntem desemnați în patrule de zi sau ture de pază, dar majoritatea muncii noastre este aici până suntem autorizați pentru datorie activă.

— Eu o să încerc la Echipa de Noapte, spuse Colin, de la un rând mai încolo.

Mony își dădu ochii peste cap, spre el.

— Pe post de ce? Taburet cu scară?

Colin se înroși și făcu un efort de a sta mai drept, de parcă deficiența sa de înălțime era numai o chestiune de postură.

— Deci nu ieșiți niciodată? întrebă Kate.

— Suntem norocoși să fim aici.

Mony puse arma asamblată pe ladă.

— E rândul tău.

Kate se întinse după pușcă, dar, în momentul în care fu în mâinile ei, acel negru din mintea ei începu să se stârnească. Era ca o răceală sau un mușchi întins, ceva de care *aproape* că uitai până când tușeai sau te mișcai în felul greșit și apoi exploda. Uitase, iar acum pulsul îi sună zgomotos și constant în urechi, amuțind lumea de dincolo, iar ea se simți dintr-odată calmă – genul de calm care vine cu realizarea faptului că ești într-un vis, știind că nimic nu îți poate face rău.

— Hei, spuse Mony, în jurul ei lumea înăbușită, distantă, dar acolo. Ești bine?

Kate clipi. Se uită în jos la pușcă.

E goală, le spuse propriilor mâini. *Pune-o jos.*

— Mda, zise ea încet, lăsând arma înapoi pe ladă. Puștile nu prea sunt preferatele mele.

— Baftă cu asta.

Instructoarea suflă într-un fluier, iar Echipa Douăzeci și Patru oftă la unison, prăbușindu-se pe saltele.

Trecuseră de la arme de foc la formații, de la cardio la abdomene.

— Urăsc abdomenele, se plânse Colin, ținându-se de stomac. Le-am urât la Colton și le urăsc aici, și nu văd ce au de-a face abdomenele intense cu vânatul de monștri...

Însă Kate se simțea mai bine decât o făcuse de zile întregi. Mușchii îi ardeau într-un fel plăcut, de la simplul efort fizic, și asta o lăsa să se simtă în control asupra trupului ei, minții ei. Se ridică în picioare, gata pentru următorul exercițiu, dar echipa se îndrepta înspre ușă.

— Pauza de prânz, explică Mony.

O luară la stânga și ajunseră pe un coridor larg, plin de oameni îmbrăcați în griurile și verdele închis al BIF. Se aștepta ca mulțimea să se desfacă în jurul ei, în felul în care o făcuse la Colton, însă diferența între Colton și Complex era că pentru fiecare cinci oameni care se dădeau la o parte, unul încerca cu tot dinadinsul să se ciocnească de ea.

— Ai grijă, amenință cineva după ce îi trase una în coaste.

Pulsul lui Kate se ridică. Degetele i se strânseră într-un pumn.

Dar Colin era cel mai rău, nu pentru că încerca cu tot dinadinsul să fie crud – chiar opusul, încerca să o *consoleze*.

— Când am ajuns prima oară aici, spuse el, jumătate dintre cadeți nici măcar nu vorbeau cu mine pentru

că eram din Orașul de Nord, iar tatăl meu nici măcar nu este...

Mony îi aruncă o privire – binecuvântată să fie – și Colin se opri chiar când ajunseră în cantină.

Locul era extrem de aglomerat.

Cu atât de mulți oameni ar fi trebuit să fie ușor să dispari treptat, să pierzi un pas aici și acolo, să ajungi în spatele grupului și pe urmă să te furișezi pur și simplu. Dar de fiecare dată când i se distrăgea atenția lui Colin, Mony era acolo să o preia.

— Asta nu-i nimic, zise ea în timp ce se strecurau prin mulțime.

— Da, spuse Colin. Sunt aproape zece milioane de oameni sub protecția BIF numai în Orașul de Sud, iar cincizeci de mii dintre ei sunt soldați activi...

— Of, Doamne, bombăni Mony, e ca o jucărie cu cheiță.

Lui Colin nu părea să îi pese.

— Toată lumea trebuie să fie dispusă să servească, însă există căi diferite de a o face. Există recunoașterea, proviziile, conducerea, dar toată lumea face antrenamente mai întâi...

Atenția lui Kate alunecă înspre oțelul strălucitor al tacâmurilor – luă un sandviș, în schimb.

— Cât de mulți oameni locuiesc aici? întrebă ea.

Mony făcu o grimasă.

— Nu îl încuraja.

— Doar circa o mie cinci sute de oameni locuiesc în

Complex. Restul soldaților sunt răspândiți pe treisprezece kilometri pătrați. Este un loc cu densitate înaltă, dar așa își pot permite să țină lumina aprinsă.

Kate se încruntă.

— De unde vine?

Colin deschise gura ca să răspundă, dar Mony îl întrerupse.

— Generatoare solare, spuse ea. Acum, în numele lui Dumnezeu, înainte să mor de plictiseală, lăsați-mă să mănânc.

Întreaga echipă merse către o masă, cu fluxul automat al rutinei, iar Kate îi urmă. Clar era de așteptat ca ea să li se alăture – deși era evident că nu o voiau acolo. Trupurile li se răsuciră cu spatele la ea. În urechea ei bună, conversațiile se diminuară la un zumzăit. Chiar și Colin și Mony erau încordați.

Se juca cu mâncarea din farfurie, apetitul dispărându-i, când Colin își coborî vocea și se aplecă spre ea.

— Pot să te întreb ceva? spuse el, iar Kate nu răspunse, pentru că era evident că avea să întrebe oricum. Unde *ai fost*?

Mony ridică o sprânceană.

— Scuze, știu că nu e treaba mea, doar că... avem un soi de pariu. Nu pariez de obicei, dar e un baton cu ciocolată în joc și, gen, jumătate dintre echipe credeau că erai moartă. Însă eu am pus cinci că te ascundeai în Pustie și...

— Prosperity.

Ochii lui se măriră.

— Serios? De ce te-ai întoarce?

— Ah, știi tu, spuse ea, monștri, haos, răzbunare.

Se ridică în picioare.

— Să te joci de-a soldatul pare amuzant, mai spuse, strecurându-se prin mulțime, dar am treabă de făcut.

Capul lui Colin se ridică brusc.

— Unde te duci?

— La baie, zise ea și, după aceea, când Colin dădu să se ridice, continuă: Cred că pot găsi și singură drumul.

El își concentră atenția undeva între Kate și mâncare, clar indecis.

Mony fu cea care vorbi.

—Cincisprezece minute, spuse, atingându-și ceasul. Dacă nu ești înapoi în sala de antrenament, întreaga echipă plătește pentru asta.

Kate încuviință.

— Voi fi acolo.

IIII

Kate se îndreptă către Subnivelul 1.

Nimeni nu o opri, nu când trecu pe lângă băi sau rândul de lifturi, nu când se strecură pe scară și o luă în jos.

Beneficiile de a merge cu scop, se gândi ea. Oamenii nu presupuneau numai că știi unde mergi – presupuneau că trebuia să te duci acolo.

Cel puțin până când deschise ușa și intră în depozitul cu arme. Un bărbat stătea la un birou, coridorul larg din spatele lui căptușit cu veste blindate și căști. Zări arme prin câteva uși deschise.

El răsfoia ceva pe tableta sa, dar capul i se ridică când intră ea. Ochii i se mijiră instantaneu.

Kate se forță să rămână calmă.

— Aici sunt lucrurile pierdute și găsite?

— *Arată* ăsta ca un loc pentru lucruri pierdute și găsite?

— Hei, doar urmez ordinele. Căpitanul meu a pierdut niște echipament și e treaba mea să îl găsesc.

— Ce *tip* de echipament?

— Două țepușe. Din fier. Cam cât antebrațul meu.

— Asta nu e ceva ce emitem noi.

Pierderea voastră, se gândi Kate, dar doar ridică din umeri.

— E din Orașul de Nord. Trebuie să fi fost o relicvă.

— Echipa?

— Douăzeci și Patru.

— Numele?

— Al instructoarei?

— Al tău.

— Mony, spuse Kate, regretând-o instantaneu.

Era clar că aștepta un nume de familie, dar ea nu îl aflase.

— Uite, las-o baltă, sunt sigură că țepușele vor apărea...

Ceva se ilumină pe ecranul bărbatului, iar Kate nu știa dacă era un avertisment sau un mesaj obișnuit, dar expresia lui încremeni și pulsul ei se ridică. Făcu un pas în spate.

— Stai locului, spuse el, două cuvinte care o făceau pe Kate să vrea să facă opusul.

Privirea ei se mută de la armele de pe pereți la cea pusă în toc la șoldul bărbatului, dar ușile liftului se deschideau deja în spatele ei, iar din ele ieși–

Ilsa.

Era desculță, într-o rochie de vară, părul ei un nor de bucle roșii sălbatice și umerii pistruiați cu stele, dar cicatricea brutală, roșie, de pe gâtul ei fu cea pe care

Kate o văzu mai întâi.

Bărbatul de la birou se ridică și își plecă fruntea, un gest la jumătate între deferență și frică, însă moralul lui Kate se ridică la vederea Sunaiului.

Prima – și singura – dată când se întâlniseră, Kate se trezise într-un motel ciudat, pentru a găsi fața Sunaiului la câțiva centimetri de a ei. Auzise poveștile despre Ilsa Flynn. Cele care pictau primul Sunai drept cel mai rău dintre monștri, un masacru ambulant care își lepădase cândva forma umană și redusese două sute de vieți și un cvartal din centru la rămășițe carbonizate. Dar Ilsa din acel hotel – cea de aici, de acum – era altcineva. Cineva blând, bun.

Îi aruncă o privire lui Kate, ușor dojenitoare, și, chiar fără o voce, Kate și-o putea imagina spunând: *Nu ar trebui să fii aici, și știi asta.*

Ilsa își flutură degetele către soldat, ca și cum ar fi scuturat apă, o luă pe Kate de mână și o trase înapoi către lift.

— A meritat să încerc, murmură Kate în timp ce se închideau ușile, dar expresia Ilsei se schimba deja, o umbră traversându-i planurile delicate ale feței.

Aerul însuși păru să se schimbe, dozat cu o nouă răcoare bruscă, de parcă starea Ilsei era un lucru tangibil.

— Ce este?

Ilsa se întinse, degete subțiri ezitând deasupra ochilor lui Kate – nu, doar asupra aceluia. Kate simți un nod în stomac. Ilsa știa – despre ciob, boală. Zeci de gânduri

diferite se stârniră în mintea lui Kate, dar o întrebare fu cea care îi trecu printre buze.

— Ce i s-a întâmplat lui August?

Mâinile Ilsei căzură.

Își scuturară capul, însă Kate avea senzația că Ilsa nu spunea *nu*, cât își exprima o mare tristețe.

Liftul se opri la etajul de antrenament și ușile se deschiseră. Când ieși Kate, Ilsa se însenină, ridicând o mână. Cealaltă dispăru în buzunarele adânci ale rochiei sale de vară, iar o secundă mai târziu scoase tableta lui Kate. Cea pe care o luase Soro.

Ilsa împinse dispozitivul în mâinile lui Kate și bătu pe el cu degetul, ca și cum ar fi răspuns, înainte ca liftul să o înghită.

Kate se holbă la dispozitiv, apoi îl strecură în buzunarul vestei în timp ce ceasul țârâi un avertisment. Rămăsese fără timp.

La un capăt al coridorului era o ieșire, nepăzită.

În celălalt, ușa către sala de antrenament.

Kate înjură pe sub mustăți și o luă la fugă.

Întârziase.

Echipa Douăzeci și Patru era deja adunată, doi dintre soldații mai bătrâni pregătindu-se de luptă, unul cu un batic roșu înnodat la gât.

— Obiectivul vostru, spunea instructoarea, este să *supuneți* Colțul cât de repede posibil...

Femeia o văzu pe Kate alergând spre ei, și o încântare

malițioasă și meschină îi scânteie pe față.

— Zece ture.

Kate își deschise gura să spună ceva, dar restul echipei se îndrepta deja către pistă. Nimeni nu comentă sau oftă, și știu în momentul în care începură să alerge că orice fel de acceptare câștigase în acea dimineață era în mod oficial dispărută. Bocanci apărură de nicăieri, lovindu-i gleznele sau călcâiele.

Kate se împiedică o dată sau de două ori, dar nu căzu, iar curând echipa renunță să încerce să îi pună piedică și se concentră pe a o lăsa în urmă.

— Te-ai întors.

Era Mony, pasul ei ușor, de parcă ar fi putut face asta toată ziua.

— Încep să o regret, spuse Kate.

În timp ce încercuiau sala, Kate observă o duzină de alte echipe exersând aceleași manevre, văzu cum o pereche din centru se încăieră și căzu într-un amestec de membre care se sfârșiră cu „Colțul" pironit, cu un braț la spate. Soldatul începu să îi dea drumul când „Colțul" îi dădu un cot. Era o mișcare murdară – dar mesajul era clar. Colții nu aveau să lupte corect.

— Ce se întâmplă dacă nu îi poți supune?

— Nu avem de ales. Este o crimă să omori o altă persoană.

— Sigur, dar s-a întâmplat vreodată?

— Tanner, spuse Colin, la un pas sau doi în spatele lor.

— Alex Tanner, spuse Monty, mărind viteza.

Colin scheună, însă Kate își lungi mersul ca să țină pasul.

— Continuă.

— Alex a fost un tip din Orașul de Nord din prima tură de convertiți. Nu ar fi trebuit să aibă deloc un pistol. Genul de bărbat care numai caută o scuză să împuște ceva, știi? Ceea ce e în regulă dacă nu ai de împușcat decât monștri.

Pantofii lor găsiră un ritm constant.

— Dar prima oară când a ieșit și-a golit arma într-un grup de Colți. Nici măcar nu a încercat să îi captureze.

— Ce s-a întâmplat?

— Echipa lui a încercat să îl acopere, a strigat Colin, fără suflare.

— Idioți, bombăni Mony. De parcă genul ăla de lucru se spală pur și simplu. Sunaii îl pot *mirosi*. Așadar, Consiliul a decis să facă un exemplu din el. Au adunat toate echipele aici, în sală, și l-au adus pe Tanner afară și ne-au obligat să privim în timp ce...

Atunci își îndreptă capul către uși, iar Kate se întoarse să îl vadă pe Soro, cu spatele drept și bărbia ridicată, supraveghind sala.

— ...l-a secerat pe Tanner. O lecție practică despre ce se întâmplă cu păcătoșii.

Pieptul lui Kate se încordă.

— A mers?

— Îți spun povestea, nu? Din când în când, cineva

greșește. Tensiunea crește, se ajunge la greșeli. Ei nu fac un exemplu din aceia. Când se întâmplă, soldatul pur și simplu dispare. Există o vorbă în rânduri: Soro vine după cei răi, dar Ilsa vine după cei amărâți.

Alergară o tură întreagă înainte ca Kate să vorbească din nou.

— Cum rămâne cu August?

Colin gâfâia.

— Ce-i cu el?

— Păi, dacă Soro îi seceră pe cei răi și Ilsa îi seceră pe cei amărâți, pe cine seceră August?

Mony pufni.

— Pe toți ceilalți.

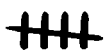

August își croi calea către scenă.

Mulțimea se despărți, împleticindu-se din drumul lui de parcă ar fi fost un cărbune aprins.

Sunt dispus să calc în întuneric...

Își scoase vioara din cutie, își menținu atenția pe arcuș și pe coarde în loc de oamenii de dincolo.

Sunt dispus...

Începu să cânte.

Cântecul se răsuci afară, dar de data aceasta membrele nu i se moleșiră, mintea nu i se limpezi. August voia să se piardă în muzică, să savureze aceste rare momente de pace, însă cuvintele lui Kate erau înfipte precum o așchie în craniul său.

Ce s-a întâmplat cu August pe care îl știam?

Ce s-a întâmplat?

Lucrurile se schimbă.

Eu m-am schimbat.

Leo voia ca el să fie ca vioara lui, aceea făcută din oțel, dar August se simțea ca prima, cea care rămăsese sfărâmată pe podeaua băii din casa lui Kate de dincolo

de Pustie. Un instrument de muzică redus la aşchii şi fragmente ascuţite.

Erau Leo, care îi spunea să fie lucrul de care se tem monştrii, şi Soro, care îl făcea să se simtă egoist pentru că îşi dorea să vrea să fie uman, şi Ilsa, care îl făcea să se simtă ca un monstru pentru că nu o voia destul, şi Henry, care părea să creadă că putea fi totul pentru toată lumea, şi Kate, care voia ca el să fie cineva care nu mai putea fi.

Minţi.

Degetele sale se strânseră pe arcuş.

Concentrează-te, frate, zise Leo.

Până şi suni ca el.

Cântecul său prinse viteză.

August pe care îl ştiam...

Arcuşul alunecă, iar nota ieşi prea ascuţită. Se opri şi lăsă vioara să cadă înapoi pe lângă el. Nu terminase cântecul, dar era îndeajuns. Mulţimea se holba la el, cu ochii mari, afabili, cu sufletele strălucindu-le pe piele.

O mare de alb şi, în centru, o singură petală de roşu. Un bărbat, îndesat şi modest, cu o femeie alături, cei doi lipiţi unul de altul în ciuda spaţiului din jurul lor. Sufletul ei strălucea alb, dar al lui ardea roşu, iar când August se apropie, auzi mărturia omului.

— ...dar frica ne face să facem lucruri stupide, nu? Ar fi putut fi pe urmele mele. Nu ştiam...

Capul său era ridicat, ochii săi pe August, însă privirea sa trecea drept prin el.

— Nu eram o persoană rea, să știi. E doar o lume rea. Eram tânăr și nu știam mai bine.

Lumina roșie se ridică de pe pielea bărbatului, precum aburii.

— Mă poți învinovăți? Poți?

August nu îl învinovățea – *era* o lume rea –, dar asta nu schimba nimic. Își apăsă palma pe pielea acelui om, iar mărturia se opri, cuvintele stingându-se în vreme ce viața bărbatului trecea prin el.

Cadavrul se prăbuși pe podea, iar August se întoarse cu spatele la el în timp ce, în liniște, sufletele se scurgeau înapoi sub piele, iar sala de concerte tresărea înapoi la viață în jurul lui.

O auzi pe femeie plângând, dar nu se întoarse. Harris și Ani încercară să o calmeze în timp ce el se forță să continue să meargă.

Treaba ta s-a terminat aici.

Era aproape la ușă când se descărcă arma.

August se întoarse pe loc în timp ce tencuiala cădea din tavan, iar oamenii se ghemuiau, acoperindu-și capetele. Femeia avea pistolul lui Harris în ambele mâini, cu încheieturile degetelor albe îndreptate spre August. Ani și Jackson se întindeau deja către pistolul cu electroșocuri atunci când el porni pe coridor, cu mâinile ridicate.

— Pune-l jos.

— Curvă nebună, mârâi Harris.

— Lasă jos pistolul, ceru Ani.

Dar femeia avea ochi numai pentru August.

— Nu merita să moară.

Făcu încă un pas către ea.

— Îmi pare rău.

— Nu l-ai cunoscut, plânse ea. Nu l-ai cunoscut deloc.

— Știu că sufletul său era pătat.

Un alt pas, dincolo de Ani și Jackson.

— Și-a croit soarta.

— A făcut o *greșeală*, scuipă ea. Poți sta acolo, judecând, dar nu înțelegi. *Nu poți* înțelege. Nici măcar nu ești om.

Lovitura îl atinse, nu ascuțită, ci surdă și dureroasă și grea.

August era lângă Harris, acum.

— A ales...

— S-a *schimbat*. Oamenii *se schimbă*.

Lacrimile îi curgeau pe față.

— De ce nu *contează*?

Poate că ar trebui, se gândi August, chiar înainte ca ea să îl împuște.

Sala răsună cu trosnete asurzitoare când ea goli pistolul în pieptul lui August. Durea, așa cum durea totul, dar numai pentru o clipă. Ea continuă să apese pe trăgaci cu mult după ce se golise muniția și tot ce rămăsese fu neputinciosul *clic*.

O lăsă să o facă, pentru că nu schimba nimic. Soțul ei tot era mort și August tot stătea în picioare, iar când

camera fu goală, membrele ei își pierdură ultima putere și ea se scurse la podea lângă trupul lui, pistolul căzându-i dintre degete. August îngenunche în fața ei, cu o mână odihnindu-se pe arma goală, fumul pistolului încă ridicându-se de pe pielea sa.

— Ești foarte norocoasă că *nu* sunt om.

Făcu un semn cu capul, iar Ani și Jackson se duseră în spatele femeii, trăgând-o în picioare.

IIII
I

Holul turnului bâzâia de energie.

Corsaii mișunau în colțuri, șoptindu-și lor înșiși, în timp ce Malchaii se foiau și se agitau, neliniștiți fiindcă erau adunați împreună într-un singur loc.

Sloan stătea pe cel mai de jos palier și se uita la marea de ochi roșii, amintindu-și că această masă mișunătoare, aceste chestii murdare, funebre, nu erau altceva decât umbre, infanteriști, supuși.

Iar el, regele lor.

— Avem un intrus printre noi, spuse. Un monstru a găsit de cuviință să vină în orașul nostru și să se ospăteze din mâncarea noastră. Este o creatură a întunericului, continuă el, dar cu toții suntem creaturi ale întunericului. Corsaii susțin că ei nu îl pot prinde...

Aici, umbrele ciripiră.

— ...dar nu toți suntem Corsai.

Un mârâit jos, un sâsâit în acord.

— Sloan are dreptate.

Vorba veni de la Alice.

Sloan își lăsă capul pe spate. Era cocoțată pe balustrada unui balcon de deasupra. Părea că purta mănuși negre – adevărul era că pur și simplu nu se spălase pe mâini după cel mai recent festin al ei. Priveliștea îl dezgustă, însă ceilalți monștri se holbau extaziați la ea, după cum știa că aveau să o facă.

— Suntem *Malchai*, zise ea. Nu există nimic ce nu putem vâna, nimeni pe care nu îl putem omorî.

Îi aruncă un zâmbet lui Sloan, tot numai dinți.

— Ce vrei să facem, Tată?

El strânse balustrada, dar nu mușcă acea momeală din urmă. În schimb, se uită în jos la Malchai.

— Intrusul este atras de momeala vie. Goliți unul dintre frigidere, duceți-vă prada pe străzi. Primul monstru care omoară acest parazit și îmi aduce cadavrul său își va găsi un loc alături de Alice, lângă mine.

— Asta, desigur, adăugă Alice, dacă nu îl omor *eu* mai întâi.

Sloan își desfăcu brațele, întruchiparea generozității.

— Să înceapă vânătoarea.

11

Complexul era altul după lăsarea întunericului.

Kate nu *văzu* soarele coborând, dar putu simți schimbarea oricum, energia nervoasă unindu-se, tensiunea înfășurându-se strâns în jurul ei. Soldații se împuținară pe măsură ce câțiva se retraseră în barăcile din afara Complexului și alții plecaseră în misiuni, iar numărul de paznici de la fiecare ușă se multiplică.

Cantina era încă plină de soldați, însă ea stătea singură la masa celor din Douăzeci și Patru. Oricare fir invizibil legase echipele în timpul zilei se dizolvă la cină, lăsând soldații să își aleagă propria companie. Noi diviziuni erau trase, între Nord și Sud, tineri și bătrâni. Un memento că, desigur, ea nu era în fapt una dintre ei.

O mulțime de oameni de douăzeci și ceva de ani jucau cărți la câteva rânduri mai încolo, iar Mony era cocoțată pe o masă, pălăvrăgind cu prieteni, în timp ce Colin se rezema de un zid, spunând o poveste. Părea preocupat, dar de fiecare dată când Kate se uita numai

la uşă chipul său tresărea nervos, aşa că decise să îl aştepte. Să facă un joc din asta. La un moment dat, să reziste mai mult decât Colin deveni să reziste mai mult decât fiecare privire nervoasă şi cuvânt şoptit, fiecare menit să o distrugă fărâmă cu fărâmă.

Scoase tableta din buzunar şi o deschise, surprinsă să descopere că cineva conectase dispozitivul la reţea.

Degetele sale dansară peste ecran când porni serverul şi tastă adresa pentru căsuţa de chat a Paznicilor.

Pagina nu a fost găsită.

Încercă din nou.

Pagina nu a fost găsită.

O cuprinse frustrarea şi apăsă pe drive-ul de mesaje, începând un nou mail. Tastă adresa lui Riley şi scrise un singur cuvânt – *trăiesc* – înainte să apese pe *Trimitere*.

Nu se duse nicăieri.

Mesajul stătea suspendat, o linie gri într-o mare de text negru. Flynn spusese adevărul despre serverul intern. Nu exista nimic aici în afară de memorii şi înştiinţări adresate tuturor celor din sistem.

Kate trecu prin diverse dosare din drive şi descoperi înregistrări de misiuni, înregistrări de ţinte, capturi, victime, rapoarte de teren câştigat şi pierdut de ambele părţi ale Cusăturii.

Fişierele erau ordonate după lună, iar Kate îl răsfoia pe cel mai recent când tableta ţiui şi un nou mesaj apăru pe ecran.

Subiectul spunea AUGUST.

Expeditorul era Ilsa Flynn.

Nu era niciun text, numai un set de ataşamente. Kate ştia exact ce erau. Văzuse destule imagini de supraveghere în Prosperity, iar în altă viaţă stătuse în camera ei din Harker Hall şi umblase prin baza de date a tatălui ei, urmărind fiecare clip pe care îl putea găsi despre monştrii care mişunau în oraşul ei.

Callum avea o mulţime de filmări cu Leo, însă când venea vorba de August Flynn nu existase nimic.

Acum se holba la imaginile pe care i le trimisese Ilsa.

Una era filmată din ceea ce părea o sală de concerte. O alta de la o cameră de deasupra Cusăturii. A treia de undeva de pe stradă. Şase luni de fişiere, toate denumite FRATE.

Ce i s-a întâmplat lui August? o întrebase pe sora lui.

Iar Ilsa îi trimisese răspunsul.

Kate îşi adună puterile şi apăsă pe *Porneşte*.

Mâna lui August se tot ducea către cele şase găuri mici din cămaşa sa.

— Ar trebui să mă schimb, spuse el când mergeau pe coridor.

— Mneaaa, zise Harris, prinzându-l de umeri.

El se încordă – nu se obişnuise niciodată să fie atins.

— Arată-le că eşti un bărbat de oţel.

Ani îşi scutură capul.

— Nu pot să cred că i-ai dat drumul.

— Era supărată, spuse August.

— Te-a împușcat de șase ori! spuse Harris.

— Cu pistolul *tău*, se răsti Jackson.

— Nu a fost o crimă, spuse August.

Numai pentru că nu poți fi omorât, spuse Leo.

Sau pentru că eu nu mă pun.

— Bravo că ți-ai lăsat garda jos, Harris, pufni Ani.

— Nu mă așteptam ca o doamnă la vârsta mijlocie să înșface un pistol.

— Sexistule.

Jackson își trecu o mână prin părul scurt.

— Mor de foame.

— Și eu, oglindi Ani. Cantină?

— Crezi că vor avea vită? spuse Harris. Visez la vită.

— Continuă să visezi, zise Ani.

Jackson împinse ușile cantinei, iar August fu întâmpinat de vacarmul metalului și plasticului, scaunelor scârțâitoare și tăvilor zornăitoare și al sutelor de voci în straturi. Între zgomot și aerul închis, August nu înțelegea de ce atât de mulți soldați mâncau împreună în loc să evadeze în camerele lor. Rez fusese cea care îi explicase.

— Uneori nu are legătură cu mâncarea, spusese ea. E despre găsirea normalității.

Harris ținea ușa.

— Vii?

Aceasta era o cale bine bătătorită – Harris se oferea întotdeauna, iar August spunea *nu*, de obicei, dar vocile din mintea lui erau prea zgomotoase în noaptea aceasta, așa că se îndreptă spre îmbulzeala de corpuri și zgomot,

sperând să le sufoce.

Și o văzu pe Kate.

Stătea singură undeva spre marginea încăperii, cu capul aplecat peste o tabletă, iar August nu știa dacă era un déjà-vu de la prima lor zi la Colton, sau dacă ea era singurul punct de liniște din centrul unei furtuni, sau dacă era Kate Harker și oriunde mergea își aducea propria gravitație cu ea.

Oricare ar fi fost motivul, porni către ea.

Harris îi aruncă o privire întrebătoare, iar privirea lui Ani îl urmă. Însă Jackson fu cel care vorbi.

— Nu ar trebui să fie aici.

— Haide, începu Ani, BIF primește...

— Nu, se răsti Jackson. Nu îmi pasă dacă are informații – tot este o *Harker*.

— Mi-a salvat viața, spuse August, cu vocea șoptită.

Echipa sa amuți. Iată-l, fiorul, stropul de răceală, chiar aici. Se presupunea că Sunaii erau invulnerabili, dar nu erau. Indestructibili, dar nu erau. Faptul că ea îi salvase viața însemna că el *avusese nevoie* să îi fie salvată.

Jackson își încrucișă brațele.

— Nu este una dintre noi.

— Nici eu nu sunt, spuse August simplu.

Îi auzi pășind apăsat către coada la servire, croindu-și de fapt drum spre masa lui Kate. La un moment dat, ea își ridicase privirea din ecran și îl urmărea prin vălul ei de păr blond.

— Îmi aperi onoarea?

August se încruntă.

— Ai auzit?

Ea își scutură capul.

—O bănuială confirmată.

— Ce ai făcut cu Colin?

— Ah, l-am eliberat.

Făcu semn cu capul către colțul îndepărtat.

— Oile și lupii nu s-au potrivit niciodată bine.

Privirea ei trecu peste găurile de glonț din cămașă.

—O zi proastă?

— Ar fi putut merge mai rău.

Se așeză pe banca opusă.

— Cum a fost a ta?

— Mă descurc, spuse ea. Nu grozav în departamentul de prieteni, încă, dar dușmanii păstrează distanța.

— Dă-le timp și vor...

— Oprește-te, îl întrerupse ea. Asta nu este una dintre poveștile alea.

Tăcerea se lăsă între ei, apoi August putu auzi șoaptele sub vacarm, ridicarea și coborârea vocilor șoptite, încă atât de clare pentru el.

— Ceva bun?

Kate se holba intens la el.

— Am numai o ureche decentă, iar tu ai două extraordinare. Măcar poți împărtăși.

Privirea lui căzu pe tableta de pe masă, un fișier video deschis pe ecran.

— La ce te uitai?

Kate împinse tableta către el.

— Spune-mi tu.

August privi în jos și văzu linia unui arcuș de oțel pătat de sânge. Stomacul i se întoarse. Era el. Întorcându-se înapoi în Complex în noaptea în care îi măcelărise pe Malchaii lui Alice. Semnele războjului negru ieșeau în evidență pe pielea lui – cel puțin bucățile de piele care nu erau acoperite de sânge.

Nu recunoscu chestia de pe acel ecran, și o *făcuse*, și nu știa ce era mai rău. Putea *simți* ochii lui Kate țintuindu-l. Nu înțelesese niciodată cum unii oameni aveau priviri atât de intense.

— August...

— Nu, avertiză el.

— Ăsta nu ești tu.

— Sunt acum. De ce este atât de greu de înțeles, Kate? Fac ce *trebuie* să fac. Eu...

Nu îi datorezi nimic, avertiză fratele său. Adevărul era că o parte din el *voia* să vorbească cu Kate, să își exorcizeze vocile din minte, să înțeleagă confuzia, dar nu avea puterea să se certe. Nu legat de asta. Mânecile sale erau suflecate și se concentră pe semnele negre subțiri care îi gravau pielea.

— Te-am urât, spuse ea din senin.

Capul lui August se ridică.

— Ce?

— Când ne-am cunoscut prima oară. Te-am urât. Știi de ce?

— Pentru că eram un monstru?

— Nu. Pentru că voiai să fii om. Aveai toată puterea asta, toată forța asta, și voiai să o arunci, pentru ce? Șansa de a fi slab, neputincios. Credeam că ești un idiot. Dar apoi te-am privit arzând de viu pentru acel vis. Te-am privit sfâșiindu-te pentru a te agăța de el. Și am realizat ceva. Nu are legătură cu *ce* ești, August, are legătură cu *cine*, și acel băiat stupid, visător – aia nu a fost o greșeală sau o deziluzie sau o risipă de energie. Erai *tu*.

Se aplecă în față.

— Deci unde te-ai dus?

August dădu să răspundă, dar o tavă se auzi trântită pe o masă, suficient de tare încât atât Kate, cât și August să tresară. Harris își trecu un picior peste bancă. Ani și Jackson, de asemenea. Kate stătu nemișcată, iar pentru un moment lung nimeni nu vorbi, tensiunea prelungindu-se ca o notă, susurând și fragilă. În cele din urmă, Jackson fu cel care o rupse.

— Nu au vită, bombăni posac.

— Ți-am zis, spuse Ani, împungând o bucată de broccoli ofilit în timp ce Kate se ridica să plece.

— Unde te duci? întrebă August, dar ea se îndepărta deja. Înjură mormăit și se ridică și el, sute de ochi urmându-i afară.

— Kate.

— Bine.

Ea ajunse în hol și se îndreptă către cea mai apropiată ieșire.

— Tu faci ce ai de făcut, dar la fel și eu. M-am jucat de-a tabăra de antrenament toată ziua, însă nu am de gând să mai stau degeaba. Tu continuă să ai criza ta existențială, să te joci de-a monstrul mare și rău, dar există un demon real acolo, în orașul nostru, iar eu îl voi găsi, cu sau fără tine.

— Nu te pot lăsa să te duci...

— Atunci *vino cu mine*. Ajută-mă să vânez chestia asta. Sau nu îmi sta în cale.

August o prinse de mână.

— Ce vei face când îl vei găsi, Kate? Cum îl vei ucide? Ești sigură că îl *poți* ucide, cu ghearele sale în mintea ta?

O urmări încercând să spună *da*, văzu cuvintele blocându-i-se în gât. Când răspunse în cele din urmă, vocea îi era fragilă.

— Nu știu, zise ea, întâlnindu-i privirea, dar să dea dracu' dacă îl voi lăsa să *mă* omoare. Poate că tu nu vrei să te lupți cu monștrii tăi, August. Însă eu mă lupt cu al meu.

El oftă, își aruncă vioara pe umăr și o luă de mână.

— Haide.

𝍸

Aerul proaspăt îi umplu plămânii lui Kate, aspru și răcoros, și pentru o clipă fu amețită de ușurarea pură de a fi afară, chiar și noapte fiind.

Ce spusese Henry Flynn despre întuneric?

Ne face să ne simțim liberi.

O panglică de lumină ultravioletă fortificată înconjura Complexul, trasând o bandă de siguranță împotriva întunericului de după. Prima oară când o văzuse nu fusese decât un fir de alb vizibil la baza sacului de pe capul ei. Acum se întindea ca un cearșaf larg, de lățimea unui drum. Ca un șanț de apărare. Versiuni mai subțiri trasau bazele câtorva clădiri din apropiere – barăci, bănui, extensii ale complexului principal al BIF –, dar restul orașului era întunecat într-un fel în care nu-l mai văzuse niciodată.

Era descurajant, acel întuneric.

Mai gros decât lipsa luminii.

Noaptea de dincolo de șanț se încolăci și zvârcoli,

umbrele șoptindu-i.

bună micuță harker

Putea să o simtă crescând înlăuntrul ei, acea tânjire după o luptă. Toată viața se ținuse de ea ca de mânerul unui cuțit, dar acum își puse toată puterea în a o domoli.

Porni înainte, umbra ei ștearsă de lumina șanțului. În distanță, Cusătura se ridica într-o linie de lumină superficială, și dincolo de asta, umbra apăsătoare a turnului tatălui ei. Turnului lui Sloan.

Se gândi la el stând în apartament cu ochii săi roșii ca jăraticul, vocea sa dulce gretoasă, limba sa trecând peste dinți ascuțiți.

Îl voi omorî, se gândi ea. *Și nu mă voi grăbi.*

Concentrarea i se estompă, gândurile condensându-se într-un punct clar și perfect – o viziune a ei trăgând un cuțit argintiu peste pielea lui Sloan, decojindu-l câte o bucată de piele gri pe rând, dezvăluind acele oase întunecate și...

August o prinse de mânecă.

Bocancii ei atingeau ușor marginea benzii de lumină.

— Uite, spuse August, scoțând o tabletă din buzunar.

Apăsă pe ecran, iar o clipă mai târziu suprafața deveni reflexivă. O oglindă.

— Ai spus că așa vezi în mintea sa. Așa că uită-te.

Ochii ei fură instantaneu atrași de sticlă, dar rezistă.

— Nu sunt tăblița ta privată de prezicere. Dacă văd unde e, mergem împreună.

August încuviință. Încleștarea lui se strânse pe cutie, iar ea își spuse că avea să funcționeze. Trebuia să o facă. Avea să vâneze monstrul, iar August avea să îl răpună, iar coșmarul din mintea ei avea să se sfârșească, și avea să îl omoare pe Sloan și apoi avea să se întoarcă în Prosperity, și la Paznici, și la Riley.

Aceea nu era o altă viață, o altă Kate, era aceasta, era ea, era acum.

Expiră și se întoarse către oglindă, adunându-și puterile.

Unde ești? întrebă oglinda, chiar înainte să cadă în ea.

E înapoi
în biroul tatălui ei
cu monstrul
în costumul negru
și umbrele
șoptind
slabă
slabă
slabă
în fereastră
o pereche de ochi argintii
rotunzi ca lunile
– *Unde ești?* –
și pentru prima oară
întunericul
ripostează
viziunea
tremură
rezistă
ea își forțează
drumul
către oglindă
și când
ajunge
la fereastră
imaginea
crapă în sfârșit
se spulberă

în...
...ochi roşii
peste tot
oameni
strigând
plângând
implorând
milă
gustul
fricii
precum cenuşa
în gura sa
se îndepărtează
acolo
        şi dispărut
            şi acolo din nou
acum
un grup
de soldaţi
pe un pasaj superior
pistoale
şi insigne
prinzând
lumina
un amestec
de voci
se întinde
din întuneric

tot numai foame goală
și încântare rece
pentru că
ei nu îl văd
venind și...

Kate se retrase, ca lovită.

Tableta îi scăpă dintre degete, iar August o prinse în timp ce ea se încovoia, durerea împungând ca un cuțit rece în spatele ochilor. Pentru o clipă fu încă prinsă între oglinzi, prinsă undeva în afara ei, pământul erodându-i-se sub picioare.

Clipi ca să înlăture albul orbitor al benzii de lumină.

Trei picături roșii strălucitoare loviră pământul, apoi mâna lui August fu pe brațul ei, vocea lui pierdută în zgomot în timp ce îi ridica fața.

Ea văzu planurile prea line ale frunții și obrajilor lui împăturindu-se cu grijă și vru să îi spună că era în regulă, dar nu se simțea în regulă, așa că își șterse nasul în schimb și spuse:

— Șaisprezece.

August se holbă la ea.

— Ce?

— Am văzut o insignă. Avea un număr...

Înțelegerea îi ilumină chipul. Își luă stația.

— Echipa Șaisprezece. Sunt în misiune?

— *Afirmativ.*

Scană întunericul.

— Unde?

Până să citească soldatul de gardă adresa, August fugea deja, iar Kate era lângă el.

August menținu un șir de ordine prin stație și secțiuni ale rețelei se aprinseră în jurul lor. Se apropiau – viziunea lui Kate se tot dubla, două locuri suprapuse în

fața ochilor ei. Apoi luară un colț și văzu pasajul superior și Cusătura, semiluna și întinderea de stradă; și era goală.

— Nu, suspină ea, mai întâi de frustrare și apoi de teroare când sunetul armelor de foc spulberă noaptea, luminând arcada de deasupra pasajului superior.

Soldații își întorceau armele unul împotriva celuilalt, iar în staccatoul de explozii de lumină îl zări, ca o umbră aruncată în urma lor...

Mâncătorul de Haos.

August îl văzu.

Numai pentru o clipă, când blițurile scurte, strălucitoare iluminară pasajul subteran. Stătea acolo, un strop de liniște în mijlocul violenței, ochii săi argintii sclipind. August îl văzu și se simți... *gol*, un frig ca de amorțire, de parcă tăciunele arzând din centrul pieptului său se transformase în gheață.

Membrele i se îngreunară și mintea îi încetini, iar vocea lui Kate deveni distantă în urechile sale, un singur cuvânt izbit care dură prea mult să se formeze.

— *Cântă.*

Îi trase fața către a ei.

— August, *cântă.*

Lumea se poticni înapoi în mișcare, iar el își ridică vioara, arcușul pe coarde. Dar monstrul dispăruse deja, crimele săvârșite, pasajul subteran cufundat înapoi într-o umbră teribilă, prea liniștită. Scoase un baton cu

UV de densitate înaltă și îl azvârli în întuneric, aruncând întreaga scenă macabră într-o ușurare bruscă atunci când primul Corsai fugi de lângă trupuri.

— La naiba... murmură Kate.

Apoi, spre oroarea lui August, unul dintre cadavre se clătină în picioare.

Soldatul se uită în jos la mâinile sale, acoperite cu sânge, și începu să plângă și să urle, apoi, la fel de rapid, amuți și se calmă, și zâmbi, iar zâmbetul deveni un râset, iar râsetúl deveni un gemut. Era ca o imagine pâlpâind, două euri războindu-se, ambele pierzând.

— Vom muri cu toții, șopti el, apoi, cu vocea ridicându-se: Este o milă. O voi face repede...

— Soldat, strigă August, iar bărbatul se întoarse către ei, cu ochii mari.

— Nu te uita, spuse Kate, dar fu prea târziu.

August întâlni privirea soldatului și văzu argintiul brăzdat peste privirea nebună a bărbatului și primul său gând irațional fu la lumina lunii. Se pregăti pentru ca puterea otrăvitoare a monstrului să se întindă și să se înfășoare în jurul lui, în felul în care o făcuse răcoarea – dar nu se întâmplă nimic.

Pentru August, ochii bărbatului erau doar ochi, nebunia închisă în noua ei gazdă.

— Este o milă, spuse soldatul din nou.

Apoi o văzu pe Kate și ceva plesni în el la vederea unui alt om, a unei alte ținte, și sări după cel mai apropiat pistol. Kate se aruncă la pământ și August păși în

dreptul ei, trăgându-și arcușul peste coarde.

Soldatul se împletici, ca și cum ar fi fost lovit, arma căzându-i din mâini în timp ce muzica lui August se războia cu influența monstrului. Bărbatul își prinse capul în mâini și strigă, agonia răzbindu-i pe chip atunci când conștientiză ceea ce făcuse. Apoi agonia dispăru și ea, ștearsă de vraja cântecului lui August.

Când sufletul bărbatului ieși la suprafață, nu era roșie sau albă, ci *ambele*, una brăzdată cu cealaltă, vina și inocența împletite, întrecându-se pentru viața sa.

August încetă să cânte.

Nu știa ce să facă.

Kate era în genunchi, cu lumină purpurie sclipindu-i pe piele.

Își luă stația.

— Soro.

Un moment mai târziu, îi răspunse.

— *August. Ce este?*

Se uită de la Kate la soldat, de la lumina împletită la corpurile celor uciși din BIF.

— Am nevoie de ajutorul tău.

Patru pereți, un acoperiș și o podea.

Numai atât era în celulă. Ușa era de oțel și zidurile erau de beton, cu excepția celui întrerupt de o singură fâșie de sticlă, care nici măcar nu era sticlă, ci plastic incasabil.

Kate stătea în camera de vizionare, cu Soro și August și Flynn în spatele ei. Flynn stătea pe un scaun în vreme ce Soro își învârtea flautul și August se rezema de prag, dar Kate nu își luă ochii de la soldat.

Era în genunchi în centrul camerei, legat la ochi și încătușat de o buclă de oțel fixată în podeaua de beton. Flynn îi bandajase rănile de gloanțe din umăr și picior, dar dacă simțea vreun pic de durere, părea pierdută sub nebunie.

Asta sunt eu, se gândi ea. *Asta mi se întâmplă mie.*

Își revenise, undeva între sfârșitul cântecului lui August și sosirea lui Soro, la timp pentru a-l vedea pe August strângând fâșia de material peste ochii

soldatului.

— Nu ar trebui să fie în clădire, spuse Soro, cu brațele încrucișate. E infectat.

— De aceea, spuse Flynn, aplecându-se în față, este izolat.

Izolat era un cuvânt blând pentru asta. Kate nici măcar nu era cea din cubul de beton și tot se simțea de parcă fusese îngropată. Celula era una dintre câteva de la cel mai de jos nivel al Complexului, și niciunui alt om nu îi fusese permis vreun fel de contact cu prizonierul. Sunaii erau, aparent, imuni la boala soldatului. August, cu îndrumarea lui Flynn, încercase să sedeze bărbatul, dar nu funcționase. Un lucru vital fusese retezat între corpul și mintea sa, și, indiferent ce îi pompau în vene, nu încetinea, nu dormea, nu făcea altceva decât să se foiască.

— Ar fi trebuit să fie executat, spuse Soro.

— Am respins-o, spuse August, afectând acel ton rece, formal.

Soro își înclină capul.

— Motiv pentru care este încă în viață.

Flynn se ridică în picioare.

— August a avut dreptate. Este unul dintre noi. Și este primul supraviețuitor pe care l-am văzut.

Nu tocmai, se gândi Kate, dar o ținu pentru ea.

— Dacă există vreun leac pentru boala aceasta...

— Dacă există un leac, interveni ea, va fi să omorâm Mâncătorul de Haos.

Sunaiul cu păr argintiu îi aruncă o privire.

— Ce făceai în afara Complexului?

Kate își păstră privirea pe celulă.

— Vânam.

— Cu permisiunea cui?

— A mea, spuse ferm August. Și fără ea, *întreaga* unitate ar fi moartă.

— Întreaga unitate e ca și moartă, spuse Soro.

— Destul, spuse Flynn obosit.

— Vom muri cu toții, murmură prizonierul. O voi face rapid.

Flynn apăsă pe microfon.

— Știi cine ești?

Soldatul zvâcni, tresări când auzi vocea și își scuturâ capul, de parcă încerca să alunge ceva.

— Myer. Echipa Șaisprezece.

— Știi ce ai făcut?

— Nu am vrut, dar s-a simțit atât de bine atât de bine vreau să... *nu nu nu.*

Își pierdu echilibrul, se împletici într-o parte până când umărul lui lovi peretele. Respirația i se tăie și își mișcă buzele, cuvântul fără sunet în urechea lui Kate, dar ea putu să îi distingă forma.

Omoară-mă.

Și atunci, la fel de rapid, era din nou drept, promițând milă, milă – că o va face rapid –, iar Kate își înfășură brațele în jurul coastelor.

Asta sunt eu.

O mână se așeză pe umărul ei.

— Vino, spuse August, și ea îl lăsă să o conducă departe de soldat și de țipetele sale.

Imediat ce ajunseră în lift, Kate se rezemă de perete și își aplecă fruntea, cu ochii pierduți după umbra bretonului ei. Nu îi putea citi chipul așa, iar asta îl făcu să se gândească la felul în care arătase pe rețeaua de lumină – când se uitase în oglindă și toate trăsăturile îi deveniseră straniu de goale, de parcă nici măcar nu era acolo. Apoi se prăbușise înapoi, toată culoarea și viața năvălindu-i în față înainte ca forța lui – orice ar fi fost – să o lovească.

— Te holbezi, spuse Kate fără să se uite în sus.

— Acolo, spuse el încet. Când îl căutai...

— Totul are un preț.

— Ar fi trebuit să îmi spui.

—De ce?

Capul ei se ridică.

— Ai spus-o chiar tu, August. Facem ce trebuie să facem. Devenim ce trebuie.

Ajunseră sus, iar Kate ieși.

— Credeam că tu, dintre toți oamenii, vei aproba.

August o urmă pe hol.

— Nu e același lucru.

Kate îi aruncă o privire exasperată.

— Nu, spuse ea. Ai dreptate. Nu este.

Își lăsă capul în lateral, bretonul alunecând într-o

parte pentru a dezvălui argintiul din ochiul ei. Se răspândise, aruncase crăpături și furase și mai mult din albastru.

— Chestia asta din capul meu – nu dispare. Este acolo, în fiecare moment, încercând să încline acel echilibru și să mă transforme în *chestia* aia care se prezintă drept soldat în pivnița voastră. Însă cel puțin mă lupt cu el.

Cu asta se întoarse și dispăru pe hol.

Las-o să plece, spuse Leo.

Dar August nu o făcu.

O găsi stând pe patul lui, cu genunchii la piept.

Rezemă cutia viorii de ușă și se așeză pe pat lângă ea, dintr-odată epuizat. Pentru câteva momente lungi, stătură acolo, niciunul vorbind, chiar dacă el știa cât ura Kate liniștea. Și, deși prezența lui ar fi trebuit să o facă să vrea să vorbească, propria lui voce fu cea care se ridică din liniște.

— Nu am încetat să lupt, zise el, cuvintele atât de șoptite, încât se temu că Kate nu avea să le audă, dar ea o făcu. Pur și simplu am obosit să pierd. E mai ușor așa.

— Normal că e *mai ușor*, spuse Kate. Asta nu înseamnă că e corect.

Corect. Lumea se împărțea în corect și greșit, inocență și vină. Ar fi trebuit să fie o linie simplă, o despărțire limpede, dar nu era.

— M-ai întrebat unde m-am dus, spuse el, lipindu-și palmele una de alta. Nu știu.

Și acea mică mărturie fu ca pășitul de pe o stâncă,

iar el cădea.

— Nu știu cine sunt și cine nu sunt, nu știu cine ar trebui să fiu și îmi e dor de cine eram; îmi e dor de asta în fiecare zi, Kate, dar nu mai e loc pentru acel August. Nu mai e loc pentru acea versiune a mea care voia să se ducă la școală și să aibă o viață și să se simtă uman, pentru că lumea aceasta nu are nevoie de acel August. Are nevoie de altcineva.

Umărul lui Kate se odihni lângă al lui, cald, solid.

— Am petrecut multă vreme jucând jocul acela, spuse ea. Prefăcându-mă că există alte versiuni ale acestei lumi, unde alte versiuni ale mele apucau să trăiască, să fie fericite, chiar dacă eu nu. Și știi ce? E singuratic ca naiba. Poată că *există* alte versiuni, alte vieți, dar aceasta este a noastră. E tot ce avem.

— Nu pot proteja lumea *și* să îmi și pese de ea.

Kate îi întâlni privirea.

— Ăsta este *singurul* fel în care o poți face.

El se îndoi în față.

— Nu pot.

— De ce nu?

— Pentru că doare prea tare.

Tresări.

— Fiecare zi, fiecare pierdere *doare*.

— Știu.

Mâna lui Kate se împleti în jurul mâinii lui, iar pentru o clipă se simți ghemuit pe fundul unei căzi, febra sfâșiindu-i pielea, cu strânsoarea lui Kate și vocea ei

singurele sale ancore.

Nu îți dau drumul.

Încleștarea ei se strânse.

— Uită-te la mine, zise ea, iar el își ridică capul cu greu.

Fața ei era la câțiva centimetri de a lui, ochii ei de un albastru ca cerul de noapte, în afară de crăpătura argintie violentă.

— Știu că doare, spuse ea. Așa că fă în așa fel încât durerea să merite.

Își lăsă fruntea să se sprijine de a ei.

— Cum?

— Nu renunța, spuse ea blând. Ține-te de furie sau speranță sau ce te face să continui să lupți.

Tu, se gândi el.

Și, de data aceasta, cuvântul se simți simplu, deoarece Kate era cea care îl făcea să lupte în continuare, care se uita la el și îl vedea, și vedea prin el în același timp, și care nu renunțase niciodată la el.

Nu *decise* să o sărute. Într-o secundă gura ei era la doi centimetri de a lui, iar în următoarea buzele sale erau pe ale ei, iar în următoarea ea îl săruta la rândul ei, iar în următoarea erau o încurcătură de membre, iar în următoarea Kate era deasupra lui, împingându-l în așternuturi.

August simțise frică și durere, suferința goală a foamei și calmul statornic de după ce lua un suflet, însă nu simțise niciodată așa ceva. Se mai pierduse în muzica sa,

căzuse în note, lumea dizolvându-se pentru scurt timp, și nici măcar aia nu fusese așa. Pentru o singură dată în viața sa nu exista Leo în mintea lui, nici Ilsa sau Soro, doar căldura pielii lui Kate și amintirea prafului de stele și a câmpurilor deschise, a tribunelor și pisicilor alb cu negru și merelor în păduri, a războjului și muzicii, a fugii și arderii, și a dorinței disperate, lipsite de speranță, de a se simți uman.

Și apoi gura ei fu din nou pe a lui, iar versiunea sa, cea pe care încercase atât de tare să o înece, ieși la suprafață, trăgându-și răsuflarea.

Pentru un moment, totul devenise foarte simplu.

Kate uită imaginea soldatului din celulă și bomba cu ceas din mintea sa, iar vocea violentă din ea se înecă alături de August – de pielea sa rece și de muzica corpului lui lipit de al ei. Camera păru să danseze cu o lumină bruscă, un roșu blând și frumos...

Kate pufni, aruncându-se pe spate când realiză că lumina venea din *ea*. August o văzu și el și pe jumătate se împiedică, pe jumătate căzu din pat, aterizând într-o grămadă de cărți.

Ea se rezemă de tăblie, cu respirația tăiată, primele valuri de lumină roșie deja dispărând înapoi sub piele. Se holba la August.

Apoi începu să râdă.

Se porni dintr-odată, precum nebunia, și o lăsă aproape în lacrimi, iar August se uită la ea, îmbujorat de

rușine, de parcă ar fi râs de *el* sau de *ei* sau de *asta* în loc de *tot*, de absurditatea vieților lor și de faptul că nimic nu avea să fie vreodată ușor, sau simplu, sau normal.

Ea își scutură capul, cu o mână apăsată pe gură până când râsul se stinse suficient încât să îl poată auzi pe August spunându-i că îi pare rău.

— De ce? Știai că o să se întâmple așa?

August se holbă la ea, îngrozit.

— Știam că să te sărut îți va aduce sufletul la suprafață? Că... *asta* ar avea același efect ca durerea sau muzica? Nu, trebuie să fi ratat lecția în cauză.

Ea se holbă la el, cu gura căscată.

— August, a fost cumva *sarcasm*?

El ridică din umeri, dărâmând un alt teanc scurt de cărți undeva în spatele lui. Kate se dădu în spate, făcându-i loc.

— Vino aici.

El arăta mizerabil.

— Cred că e mai bine dacă stau unde sunt.

— O să încerc să îmi țin mâinile departe de tine, spuse ea sec. Haide.

El se ridică stângaci, trecându-și o mână prin păr, chipu-i încă aprins la culoare în timp ce își croia drum către ea. August se lăsă pe marginea patului, aruncându-i o privire precaută, de parcă i-ar fi fost frică de ea, sau se gândea că ei i-ar putea fi frică de el. Dar Kate se întinse numai în partea cealaltă, iar când el se așeză în sfârșit lângă ea, ea se întoarse către el și el se întoarse

către ea. El își închise ochii, iar ea îi studie genele întunecate, golurile din obraji, liniile negre scurte din jurul încheieturii. Liniștea se așeză peste ei, iar ea voia să doarmă, însă de fiecare dată când închidea ochii vedea soldatul din celulă.

Apoi recunoscu ceva, o mărturie atât de șoptită, încât crezu – speră – că August nu avea să o audă, două cuvinte pe care jurase să nu le spună niciodată cu voce tare într-o lume plină de monștri.

— Mi-e frică.

August rămase cu Kate până când aceasta adormi.

Nu se întinse spre ea, nu îi luă mâna, nu avu încredere în el să o atingă din nou, nu după... Roși la gând. Dar dacă Kate nu ar fi observat lumina, dacă gura sa ar fi zăbovit mai mult pe a ei, dacă mâinile sale ar fi fost strânse pe piele în loc de material...

Miezul nopții veni, marcat numai de arsura unei noi linii pe pielea sa.

O sută optzeci și cinci de zile fără să cadă.

Semnele nu înseamnă nimic, îl dojeni Leo. *Ai renunțat deja.*

Dar fratele său se înșela. Chiar și când August crezuse că voia să renunțe, o parte din el rezistase, și avea semnele care să o dovedească.

O greutate ușoară ateriză pe pat. Allegro. Pisica îi aruncă lui August o privire precaută, dar nu fugi, ci doar se ghemui lângă picioarele sale, cu ochii verzi

dispărându-i după coadă, iar asta se simți ca o victorie la fel de mult ca ultima linie. August își închise ochii și lăsă tonul jos al torsului pisicii să se înfășoare peste el...

Staccatoul brusc al unei tuse îl zdruncină pe August, trezindu-l.

Nu își amintea când adormise, dar era aproape de zori, iar tusea veni din nou, sunetul ricoșându-i prin minte.

Henry.

August își ținu respirația și ascultă, pregătindu-se ca acea criză să se înrăutățească, dar din fericire se liniști, înlocuită de vocea joasă a lui Emily și de a lui Henry, cu respirația tăiată, dar acolo.

— E în regulă. Sunt în regulă.

— Iisuse, Henry, doar pentru că mă poți minți...

Își menținură vocile coborâte, dar șoaptele nu rezolvau nimic când August putea auzi bombănelile soldaților care se aflau cu patru etaje mai jos. Pe acelea le putea ignora; însă când venea vorba de Henry, de Emily, nu se putea abține să nu asculte.

— Trebuie să existe *ceva*.

— Am mai trecut prin asta, Em.

— Henry, te rog.

Emily Flynn fusese întotdeauna făcută din piatră, dar vocea ei, când rosti acel cuvânt, se sparse sub greutate.

— Dacă ai lăsa numai medicii...

— Ce-mi vor spune? Știu deja...

— Nu poți să o lași pur și simplu...

— Nu o fac.

Sunetul spațiului dispărând dintre trupuri, de mâini pe păr.

— Sunt încă aici.

Și acolo, în întuneric, August auzi următoarele cuvinte, chiar dacă nu fuseseră spuse tare niciodată. *Pentru moment.*

Nu adormi din nou, după aceea.

Încercă să se concentreze pe alte sunete din clădire – pe pași, țevile de apă, muzica îndepărtată a flautului lui Soro și undeva, sub toate, soldatul din celulă. Era atât de departe sub ei, încât trebuie să fi fost mintea lui care îi făcea feste. Însă nu conta.

August se furișă din pat, își luă vioara și se duse jos.

Se așteptă să găsească camera de vizionare goală, prizonierul singur, dar Ilsa era acolo, cu fața apăsată de plexiglas. În celula de dincolo, soldatul îngenunchea pe beton, bolborosind despre milă și smucindu-se în cătușele sale până când îi curse sânge pe piele.

Trebuia să existe ceva ce puteau face.

August se uită în jur. Subnivelul 3 era cel mai jos nivel din Complex, izolat prin oțel și beton de lumea de deasupra, de dedesubt și din toate lateralele. Era cel mai apropiat lucru de izolare fonică din clădire. O consolă stătea pe masă, un buton roșu marcând un microfon, iar când August îl apăsă, vocea soldatului se revărsă din celulă, umplând camera cu nebunie și angoasă.

Își puse cutia pe masă, iar Ilsa îl urmări, cu o întrebare în privire când scoase vioara. Leo crezuse întotdeauna că singurul lor scop era să purifice lumea de păcătoși. Că muzica era pur și simplu cel mai blând lucru de a face asta. Dar dacă existau și alte scopuri? Feluri de a ajuta în loc de a face rău?

Trase o gură adâncă de aer și începu să cânte.

Prima notă crestă aerul precum un cuțit. A doua fu înaltă și dulce, a treia joasă și sumbră. Coardele de oțel adăugau propriul lor zdrăngănit jos, întinse sub degetele sale în timp ce muzica răsuna prin încăperea de beton. De fiecare dată când o notă atingea pereții, se întorcea, deopotrivă mai mică și mai mare în timp ce se stingea sub noile note.

Nu făcuse niciodată asta, nu cântase niciodată pentru a *liniști* un suflet în loc de a-l secera.

Dar în celulă, soldatul se opri din zvârcolire. Se scufundă în genunchi, ca și cum ar fi fost ușurat, întunericul din el supus de cântec.

Și August continuă să cânte.

Aerul mirosea a sânge și frică.

Sloan îl inhală de pe treptele turnului, dar oriunde unde se uita vedea Malchai, numai Malchai, cu gurile roșii și mâinile goale. Goale. Goale.

— Sunt atât de dezamăgit, spuse el, vocea sa purtată prin noapte.

Nu îi aduseseră nimic. Nu fuseseră martori la nimic. Se jucaseră cu prada lor, o fluturară în fața fiecărui centimetru de viu care respiră în noaptea orașului și nu câștigaseră *nimic* din toate astea.

Până și Alice, ființa mică și însetată de sânge care era, se întorsese cu mâinile goale, etalând numai buze pătate și un ridicat nepăsător din umeri.

— Poate, spuse ea, urcând treptele, folosim momeala greșită.

Dar oamenii erau oameni. Corsaii se hrăneau cu carne și os, Malchaii cu sânge, Sunaii cu suflete, absolut fiecare parte conținută în corpul unui om. Ce altceva

putea folosi?

— Sloan!

Un grup de Malchai venea spre el.

— Ce e?

— Umbra, mârâi unul.

Își făcu speranțe.

— Ați găsit-o?

Dar Malchaii își scuturau deja capetele.

— Atunci *ce*? se răsti Sloan.

Malchaii se uitară unii la alții ca proștii, iar Sloan oftă.

— *Arătați-mi.*

Șerpui printre trupurile de pe podeaua stației.

Să îi numești morți ar fi fost o subestimare.

Poate că dacă ar fi avut arme, ar fi fost rapid. Dar din câte își putea da seama Sloan, prizonierii folosiseră orice putuseră găsi – scaune, batoane, mâinile goale.

Pe scurt, se sfâșiaseră unii pe alții în bucățele.

Și totuși, Sloan nu avea nicio îndoială că aceasta era făcătura *umbrei*.

O putea mirosi în aer, precum oțelul rece, slabă și ciudată și nelalocul ei.

Sloan făcuse o ofrandă și fusese refuzat. Renunțase la un oraș plin de pradă ușoară, iar, în schimb, creatura venise *aici*.

De ce?

Pantofii săi răsunară pe linoleum. Alice îl urma cu

câțiva pași în spate, zgâriind zidul cu unghiile, fluierând ușor. Ceilalți trei Malchai adulmecau aerul, iar când Sloan inspiră, realiză că lipsea ceva.

Frica.

Gustul care acoperea străzile, care se picta peste noapte, cea mai comună dintre trăsăturile umane – nu era aici. Stația era inundată cu alte lucruri – gusta furie, sete de sânge, dar nu frică.

Lumina artificială pâlpâia strident deasupra, încețoșându-i privirea lui Sloan. Apăsă pe cel mai apropiat întrerupător și lumea fu cufundată, din fericire, înapoi în griuri șterse. Ochii îi sclipiră, concentrați, desenând camera în culori agere.

Sânge stropit pe pereți.

Trupuri răsfirate pe podea.

Cocoșate în holuri.

Căzute din celule deschise.

Stația de pe strada Crawford era o relicvă a zilelor de dinainte de război, de dinainte de Fenomen, când V-City avea lucruri atât de cotidiene precum poliția, bărbați și femei înrolați să mențină pacea.

Harker folosise cele patru stații ale Orașului de Nord pentru celulele lor de detenție, iar Sloan transformase aceleași celule în țarcuri pentru unii dintre rezidenții cei mai violenți ai orașului. Bărbați și femei care nu aveau nicio dorință să lupte pentru semenii lor din Orașul de Sud *sau* să servească drept Colți. Singuratici cu propriul lor gust pentru sânge, pentru moarte,

pentru putere.

— Ce risipă, se gândi Alice, călcând peste o baltă roşie vastă. Nici măcar nu i-a *mâncat*.

Avea dreptate. Care era scopul pentru atâta moarte dacă nu să te hrăneşti? Asta, desigur, dacă nu cumva se hrănise cu ceva ce nu putea vedea. La urma urmei, Sunaii devorau *suflete*. Dacă actul nu ar fi ars ochii victimelor, nu ar fi existat nicio cale de a vedea ce fusese luat, ce dispăruse.

— Tu, spuse el, arătând către cel mai înalt Malchai. Arată-mi.

Malchaiul trase o unghie ascuţită peste o tabletă, scoţând la iveală filmarea. Patru ferestre: două cu coridoarele cu celule, una cu camera principală şi una cu uşile de la intrare.

Doi Colţi umblau pe coridoarele cu celule, în timp ce un al treilea se relaxa în camera principală.

Nimic neobişnuit. Sloan dădu cronologia mai în faţă, urmărind secundele, minutele trecând şi...

Luminile de pe filmare pâlpâiră dintr-odată şi se opriră.

Se aprinseră din nou o clipă mai târziu, pâlpâind şi slabe, iar în semiîntuneric Sloan văzu umbra. Stătea cu un pas sau doi în spatele Colţului, doar o dungă de negru pe ecran. Lumina însăşi părea să slăbească în jurul lui, o aură de întuneric trasându-i conturul. Camera se încetoşă de parcă încerca să prindă forma creaturii.

— Asta e? şopti Alice.

Sloan nu răspunse. Privi, așteptându-se ca omul din cameră să se sperie, să țipe, să lupte, dar, în schimb, Colțul înlemni, ca vrăjit. Umbra avansă, iar omul se ridică în picioare și păși *către* creatură. Pentru un lung moment, omul dispăru din vedere, înghițit de umbra de pe ecran. Când se retrase, bărbatul părea neschimbat în toate felurile în afară de unul.

Ochii săi.

Începețoșau camera, dungi de lumină care îi brăzdară fața când se întoarse, ridică un set de chei și se îndreptă către coridoarele cu celule. Apăru pe ecranul următor, un alt Colț mișcându-se spre el, iar Sloan privi, uimit, cum ambii bărbați încetiniră, oprindu-se abia timp de-o secundă – suficient cât să facă contact vizual –, iar în acea secundă ceva se întâmplă între ei, se răspândi de la unul la doi. Apoi se mișcau iar.

Unul se duse să găsească al treilea Colț, în timp ce celălalt descuie ușa primei celule.

Și începu să calce prizonierul în picioare.

Sau cel puțin încercă. Dar bărbatul era de două ori cât el, iar în câteva secunde Colțul zăcea pe podea, cu gâtul frânt, și prizonierul era pe hol, propriii săi ochi strălucind cu acea lumină monstruoasă.

Celelalte celule erau deschise acum.

Începu masacrul.

Și în tot acest timp umbra stătea, aproape împăcată, în centrul stației, iar în timp ce Sloan privea, creatura începu să se întărească, detaliile gravându-se pe suprafața

sa. Brațele i se țuguiară în degete lungi, subțiri, pieptul i se ridică și căzu, iar planul turtit al feței sale luă formă, obrajii scobindu-se și maxilarul devenind proeminent. Și când sângele îi stropi pieptul, nu trecu prin el, ca materia prin umbră, ci aterizâ și pătă, întâlnind o suprafață solidă.

Deci se hrănea *de fapt* cu prizonierii.

Nu cu trupurile sau sufletele lor, ci cu acțiunile lor, violența lor. Sloan fu dintr-odată fericit că Malchaii săi eșuaseră să omoare umbra. Un monstru care urnea oamenii unul împotriva altuia – ăsta era un animal de companie pe care merita să îl ai.

Pe ecran, umbra începu să se miște prin stație, degetele atingând mesele și pereții. Mângâie barele de fier și se feri ușor. Deci nu era invulnerabil.

Și orice câștigase din morțile oamenilor, efectele nu durară mult.

Până să ajungă la ușile din față, se subția iar, marginile devenind neclare. Până să traverseze pe al patrulea ecran și să pășească afară, pe stradă, se împăturise în ceață și dispăruse pur și simplu.

Sloan se holbă la ecran, care rămăsese cu imaginea staționară în ciuda secundelor care treceau. Niciun Malchai nu se ridică din cadavre. Niciun Corsai nu se desfăcu din umbre. Niciun Sunai nu tresări la viață.

Monștrii erau născuți din acte monstruoase. Dar iată acte monstruoase fără consecințele monstruoase. Singura consecință, de fapt, părea să fie creatura însăși,

violența hrănită înapoi în sursa sa, lăsând în urmă numai cadavre.

— Ce să facem? întrebă unul dintre Malchai.

Sloan ridică privirea.

— Lăsați Corsaii să aibă trupurile.

— Și cum rămâne cu umbra? întrebă Alice, desenând tipare într-o baltă de sânge lipicios. Nu o putem lăsa liberă.

— Nu, spuse Sloan. Nu putem.

Ochii ei roșii se mijiră. Alice avea un fel de a-i citi pe alții, de a-l citi *pe el*, care de obicei îl făcea să vrea să smulgă acei ochi. Dar de data aceasta, doar zâmbi.

Ea stă
în fața unei oglinzi
holbându-se
la propria ei
reflexie
și are
ochii argintii
și vorbește despre milă
cu un zâmbet
în timp ce sânge i se scurge
de pe degete
și trupurile
se îngrămădesc
la picioarele sale
și reflexia
întinde

o unghie
către sticlă
poc-poc-pocnind
        până se crapă.

Kate se trezi singură.

Soarele se ridicase, iar August dispăruse, doar fantoma unui spațiu, o adâncitură în partea cealaltă a patului.

O greutate ateriză pe pături, iar o pereche de ochi verzi privi peste umărul ei.

Allegro.

O privi nesigur, ca și cum nu ar fi știut ce să creadă despre ea.

— Nici eu nu știu, murmură Kate.

Știa că avusese un alt vis, dar dispăruse deja, și se forță să se ridice și să intre în baie și dădu drumul dușului cât de fierbinte îl putea suporta. Presiunea din capul ei era mai rea, asortată acum cu o menghină în jurul pieptului.

Aburul umplu camera mică în timp ce îngenunche și căută prin sertarele din baie până găsi ceva ce părea că ar fi putut domoli o migrenă. Luă trei pastile înainte să păsească sub jetul fierbinte.

Totul durea și trebui să își cânte pentru a-și preveni gândurile de la a se duce către lama de pe pervaz.

Când ieși, oglinda era aburită.

Kate păși cu grijă către ea și își trecu mâna peste sticlă. Își lăsă privirea să rătăcească numai o clipă, numai suficient cât să vadă felul în care se răspândise argintiul, înghițindu-i ochiul stâng și aruncând linii precum rădăcinile în dreptul.

Inima îi șovăi, panica alergând ca un tremur prin

pământul fragil, și trebui să se lupte să-și păstreze echilibrul, să rămână calmă.

— Ai control, își spuse, cuvintele precum greutăți în buzunarele ei, ancorând-o.

Ai control, se gândi când se îmbrăcă într-o uniformă de camuflaj. Hainele o făcură să se gândească la Echipa Douăzeci și Patru de jos, și aproape că se simți vinovată înainte să își amintească că fusese numai un șiretlic, o încercare eșuată de a câștiga libertate. În plus, nu credea că apropierea de arme sau oameni care îi testau răbdarea era o idee foarte bună acum.

Un alt motiv pentru a sta departe de Paznici și restul teritoriului Prosperity.

Dar asta nu o opri de la a le duce dorul.

Se scufundă într-un scaun de la masa din bucătărie, cu o cană de cafea într-o mână și tableta în cealaltă, și se găsi compunând un alt mesaj către Riley. Exista libertate în a scrie o scrisoare pe care nu o puteai trimite și îi spuse despre tatăl ei și mama ei și casa din Pustie, despre familia Flynn și August și pisica numită Allegro.

Scrise până când îi dispăru durerea de cap și mintea i se limpezi în sfârșit, apoi ieși din mesaj și se apucă de treabă, punând o capcană pentru Mâncătorul de Haos.

— Ce faci?

Arcușul sări pe coarde și August își deschise ochii. Ceasul de pe perete arăta 9:45 dimineața. Ilsa plecase, iar Soro stătea în pragul ușii, cu părul argintiu pieptănat pe

spate și confuzia colorându-i planurile ferme ale feței.

— Cânt, spuse el simplu.

Membrele îl dureau, iar dacă degetele i-ar fi putut crăpa și sângera, ar fi făcut-o cu ore întregi în urmă. În realitate, coardele de oțel erau fierbinți de la atâta utilizare, notele tremurătoare. Dacă ar fi fost făcute din orice altceva, s-ar fi rupt.

— De ce?

Acea întrebare – doar două cuvinte – cu atât de multe răspunsuri.

— Te întrebi vreodată de ce *muzica* aduce un suflet la suprafață? Ce face frumusețea să funcționeze la fel de bine ca durerea?

— Nu.

— Poate este un soi de milă, continuă el, dar poate că e mai mult de-atât.

Vioara era grea în încleștarea sa, dar nu se opri din cântat.

— Poate că însemnăm mai mult decât crimă.

— Te comporți straniu, spuse Soro. E din pricina păcătoasei?

— Numele ei este Kate.

Sunaiul ridică din umeri, de parcă informația era fără însemnătate, și își întoarse atenția către soldatul din celulă, încă îngenunchind în transa sa, uitându-se la lumina roșie și albă, precum uleiul și apa pe pielea sa.

— Cât de bizar.

— Nu este vinovat, spuse August.

— Nu este nici inocent, spuse Soro. Iar cântecul tău nu îl va salva.

Soro are dreptate, ricană Leo în mintea lui. *Cât de multe ore ai risipit?* Încleștarea lui August ezită.

Cu ce scop?

Mâinile începeau să îi tremure.

— Ești obosit, frate. Lasă-mă să ajut.

Soro se întoarse către ușă fără să își scoată flautul.

— Așteaptă, spuse August, dar Soro mărșălui în celulă și frânse gâtul soldatului.

August se opri din cântat, vioara alunecând dintre degete amorțite în timp ce soldatul se prăbușea la pământ, cu lumina dispărută de pe pielea sa.

August se încovoie pe perete.

— De ce? întrebă când se întoarse Soro. De ce ai făcut asta?

Iar celălalt Sunai se uită la el cu ceva ce semăna a milă.

— Pentru că, spuse, trebuie să ne concentrăm pe cei vii. El era deja mort.

Soro împinse o stație în mâna lui August.

— Haide, spuse, ținând ușa deschisă. Ne așteaptă slujba noastră.

Kate se holbă la tabletă și încercă să nu strige.

Nevoia de a rămâne calmă se războia cu ceasul care bătea în mintea ei și faptul că nu știa cum să prindă în cursă o umbră, cum să captureze un monstru când era

mereu cu un pas în urma lui.

Nu avea nicio idee, și cu cât își strofoca mai mult creierul, cu atât mai mult îi creștea furia, cu atât mai neajutorată se simțea, cu atât mai mult voia să își verse frustrarea pe ceva, orice. O lăsă simțindu-se fragilă, ceea ce o făcu mânioasă, ceea ce îi făcu pulsul să se ridice iar, umbra șoptindu-i în tot timpul acesta în craniu.

Ești un vânător.

Ești o ucigașă.

Rămâi fără timp.

Fă ceva.

Fă ceva.

FĂ CEVA.

Un sunet se smulse din gâtul lui Kate, iar ea își trecu mâna peste masă, dărâmând pe podea cana de cafea și tableta. Își puse capul între mâini, luă o gură adâncă de aer, apoi se ridică și strânse cioburile.

Existau răspunsuri – trebuia doar să le găsească.

Începu să umble prin fiecare fișier de pe serverul BIF.

Găsi înregistrări cu alimente, date de recensământ, un registru al deceselor recente, subfișiere marcate fie cu un M, fie cu un C (pentru Malchai sau Colț, dacă trebuia să ghicească). Exista un al treilea fișier, marcat de o altă literă – A. Nu avea cum să își dea seama ce însemna asta, dar decesele de acolo erau cele mai macabre.

Apoi, undeva între a treia și a patra sa cafea, ceva îi atrase atenția: o hartă a V-City, marcată cu X-uri în albastru și gri și negru, luna ștampilată sus.

X-urile, realiză ea, marcau câștigurile și pierderile de ambele părți ale Cusăturii.

Ieși din căutare până când găsi restul hărților, lună cu lună, până la moartea lui Callum și ascensiunea lui Sloan.

Kate se îndreptă în scaun. Imaginile erau la fel.

Sigur, X-urile se mutau înainte și înapoi, dar niciodată nu se abăteau de la cele câteva cvartale de fiecare parte a Cusăturii.

Și cu cât studia mai multe fișiere, cu atât devenea mai bizară imaginea.

BIF se purta de parcă avea control, de parcă câștiga, dar *nu o făcea*. Șase luni, și Brigada de Intervenție Flynn nu plănuise sau executase nici măcar un singur atac la scară mare. De ce nu?

Nu avea sens.

Kate se ridică și se duse să îl caute pe Flynn.

Desigur, realiză rapid că nu știa unde să îl găsească.

Centrul de comandă era primul loc logic în care să caute, și o scanare rapidă a butoanelor liftului arătă că un singur etaj – al treilea – necesita acces pe bază de cartelă. Pe care, desigur, Kate nu o avea.

Îngenunche în fața panoului, scoțând bricheta argintie din buzunarul din spate, și era la jumătatea îndepărtării plăcii de metal când porni liftul. Capul lui Kate se ridică brusc, dar, înainte să poată sări din lift, ușile se închiseră, 3-ul de pe panou se ilumină și liftul porni în jos.

Sloan urmări monstrul venind.

Îl urmări plecând.

Stătea pe canapeaua gri din apartament, cu picioarele lungi întinse pe măsuța de cafea de sticlă, și studia filmarea, privind cum, iar și iar, creatura se întrupa și cum, iar și iar, se destrăma, crescând și scăzând ca și cum ar fi fost o lună.

Trase o unghie ascuțită peste ecran, iar clipul începu din nou, o idee coagulându-se în mintea sa așa cum se coagulase umbra în stație.

Dar, spre deosebire de umbră, ideea lui Sloan se menținu fermă.

Alice își aruncă picioarele peste spătarul canapelei.

— Șapte din șapte, spuse ea, rulând o bucată de exploziv între degete. Depozitele ascunse sunt curățate. Și am lăsat un dar pentru băieții soldății, în cazul în care

vin să cerceteze.

Sări iar în picioare și Sloan se lăsă pe spate și își închise ochii...

Și observă o schimbare în cameră.

O tensiune nouă.

Cei doi ingineri erau încă la masa lor, dar bombăneau pe sub mustăți.

— ...nu...

— ...trebuie să...

— ...ne va omorî pe amândoi.

Sloan se ridică în picioare, însă Alice era deja acolo.

— Secretele, secretele nu sunt distractive, spuse ea, ciufulind părul bărbatului.

El se feri de atingerea ei, iar încleștarea ei se strânse, forțându-i capul pe spate.

— Ai ceva de spus?

Ochii bărbatului se mișcară nervos când se apropie Sloan.

— Păi? întrebă el. Ați găsit o soluție la dilema mea?

Bărbatul se încruntă la femeie, dar, după un moment, ea încuviință.

— Metroul, spuse ea.

Ochii lui Sloan se îngustară.

— Nu există metrou sub Complexul Flynn.

— Nu, spuse femeia, nu mai sunt.

Îi arătă un ecran cu rețeaua subterană.

— Aceasta este cea mai recentă hartă a sistemului de metrouri și...

— N-n-nu, se bâlbâi bărbatul, dar protestele sale se stinseră când Sloan își așeză unghiile pe gâtlejul bărbatului.

— Șuș, spuse el, atenția sa îndreptată către femeia inginer. Continuă.

Femeia trecu prin câteva pagini de pe un al doilea ecran.

— Am săpat prin dosarele vechi și am găsit asta: rețeaua originală.

Puse tabletele una lângă alta.

— Și aici, spuse ea, indicând un loc unde se intersectau tuneluri vechi, este Complexul.

Privirea lui Sloan se mută înainte și înapoi între cele două imagini. Într-una, Complexul părea impenetrabil. În cealaltă era dezvăluit defectul său fatal.

— Nu ar fi greu, continuă ea încet, de accesat sistemul vechi de metrouri din linia mai nouă – de exemplu, din tunelul care trece pe sub turnul acesta. Apoi, cu suficient explozibil, pagubele ar fi catastrofale.

Catastrofale.

Sloan zâmbi.

— Și dacă, spuse el, nu aș mai vrea să distrug Complexul? Dacă aș vrea doar să croiesc o cale înăuntru?

— Nu ăsta ne-a fost planul, mârâi Alice.

— Planurile se schimbă, spuse Sloan. Evoluează.

Ridică bărbia femeii.

— Deci?

— Nu ar fi greu, spuse ea. Doar explozii mai mici,

mai controlate. Însă chiar și detonările minore vor atrage atenția.

— Ei bine, spuse Sloan, întorcându-și privirea către inginerul bărbat. Sugerez să veniți și cu o diversiune.

Traversă apartamentul, deschise ușile camerei care fusese cândva a lui Callum, cu Alice pe urmele sale. Deschise dulapul și îngenunche, căutând în cutiile de pe podea.

— Schimbarea asta de planuri are de-a face cu intrusul nostru?

— Are, spuse Sloan, scoțând o ladă.

Alice se bosumflă.

— Credeam că îl vom omorî.

— De ce să omori un lucru care poate fi *folosit*?

— Cum plănuiești să *folosești* un lucru pe care nici măcar nu îl poți *prinde*?

Alice avea dreptate.

Sloan se înșelase, realiză acum, când pusese momeala în prima sa capcană, se înșelase oferind teamă când prada sa se hrănea cu mâncăruri mai puternice. Cu violență. Cu haos. Cu *potențial*.

Știa exact de ce fel de momeală avea nevoie.

Dar cum să închizi o umbră?

Ridică capacul de pe ladă. Împăturit în interior era un cearșaf de aur, o perdea țesută din cel mai prețios metal. Odată ca niciodată, Callum Harker dormise sub cearșaf ca protecție împotriva monștrilor.

Desigur, nu-l salvase în cele din urmă.

Dar scutul unui om era închisoarea unui monstru.

Alice se feri la vederea aurului, iar gustul din aer îi arse gâtul lui Sloan. Puse capacul la loc.

— Adună Colții.

Alice își înclină capul într-o parte.

— Câți?

— Pe *toți*.

Kate nu era complet sigură cum ajunsese acolo.

Centrul de comandă al Complexului zumzăia a freamăt, aerul din jurul ei bâzâind cu voci și pocnetul și bâzâitul constant al stațiilor, toate înceţoşându-se într-un soi de zgomot surd în urechea ei bună.

Îți strânse tableta în timp ce se strecura prin sala aglomerată, încercând să nu stea în drumul bărbaților și femeilor care se grăbeau din cameră în cameră, unii în haine simple și alții în uniformă. Un trio de soldați stătea în fața unui șir de console, transmițând ordine, și printr-o ușă de sticlă văzu o aură familiară de bucle roșii în fața unui șir masiv de ecrane.

Părul Ilsei se electriza la margini, prins în lumina unei duzine de înregistrări de supraveghere.

Kate ciocăni o dată, atât de ușor încât mai mult *simți* sunetul decât îl auzi, dar Ilsa se întoarse în scaun. Nu

rapid, ca speriată, ci calm, ca și cum ar fi știut exact pe cine avea să găsească.

Peste umărul Ilsei, camerele se roteau, trecând din imagine în imagine, zăbovind numai o secundă sau două pe fiecare unghi. În câteva clipe, Kate deveni ameţită, dar înainte să se uite în altă parte văzu o secvenţă de cadre luate din interiorul lifturilor și zâmbi.

— Mersi pentru că m-ai adus, spuse ea, iar Ilsa ridică ascultătoare din umeri.

Strălucirea din ecrane trasa un contur în jurul Ilsei, aruncând-o mai mult în umbră, dar steluţele de pe umerii și braţele sale dansau cu o lumină albăstruie.

O sută optzeci și cinci.

Același număr ca August – și Kate, deși ea nu purta aceleași semne. Toți trei uniți de acțiunile unei singure nopți.

Atenţia ei se mută de pe stele pe cicatricea de pe gâtul Ilsei. Aproape că putea să distingă forma ascuţită a unghiilor unui Malchai.

Sloan.

Furia fulgeră prin ea, rapidă și fierbinte, întâmpinată de dorinţa bruscă de a mărșălui peste Cusătură, de a găsi monstrul tatălui ei și de a-l sfâșia. Impulsul se revărsă peste ea ca nebunia, și pentru o secundă numai la asta se putu gândi, numai asta putu vedea...

Mâina Ilsei se așeză ca o greutate rece pe obrazul lui Kate. Nu văzuse Sunaiul ridicându-se sau traversând camera, și se minună că August putea părea atât de

solid, iar sora sa atât de imaterială.

Ce-l făcea asta pe Soro? se întrebă ea. *Cu totul altceva.*

Ochii Ilsei erau măriți de grijă, însă Kate se retrase.

— E în regulă, spuse ea, ușurată că încă putea spune acele cuvinte, ceea ce însemna că trebuiau să fie adevărate. Pentru moment.

Ilsa își înclină capul într-o parte și își trecu degetele prin aer, un gest clar menit să cuprindă întregul centru de comandă. Întrebarea fu tăcută, dar clară:

Ce căuta Kate?

— Henry Flynn, răspunse ea. E pe aici?

Capul Ilsei se aplecă o dată. Arătă spre hol, iar Kate era pe cale să plece când o surprinse pe Ilsa ochind tableta care era încă în mâna lui Kate, ochii săi palizi dintr-odată concentrați, atenți.

Ai văzut?

Kate începu să răspundă când auzi un cuvânt familiar venind de vizavi.

— *Alfa.*

Numele de cod al lui August.

Kate porni către sunet și descoperi o ușă întredeschisă, cu câțiva oameni adunați în jurul unui difuzor.

— *Am ajuns la intersecția dintre a Cincea și Taylor.*

Ceva se întoarse pe toate părțile în mintea lui Kate. De ce suna asta atât de familiar?

— *Nu sunt semne de probleme.*

Închise ochii, încercând să deseneze o hartă în mintea ei.

Era în Orașul de Nord, dar mai era ceva, ceva mai mult.

— O *să intrăm prin față.*

— Așteaptă, spuse ea, pășind în cameră.

Cinci fețe se întoarseră către ea, numai una dintre ele familiară. Henry Flynn se rezema de perete, ca și cum ar fi avut nevoie de sprijin. Ceilalți patru aveau numai un singur lucru în comun: dispreț.

— *Kate?* se auzi vocea lui August prin stație.

Ea se îndreptă spre masă.

— Nu intrați încă.

— Domnișoară Harker... zise Flynn obosit.

— Nu lăsa niciodată un Harker liber, Henry, spuse o femeie în vârstă.

Avea un zâmbet acerb și ochi lăptoși care priveau în zare, nevăzători.

— Ce faci la nivelul acesta? întrebă un soldat cu barba tunsă scurt.

— Și în camera Consiliului, adăugă un soldat la vârsta mijlocie, cu două cozi negre împletite.

Kate își scutură capul.

— Intersecția dintre a Cincea și Taylor – știu clădirea aceea. Ce e acolo?

— Chiar nu ar trebui să tragi cu urechea, spuse Flynn.

— Este un depozit, se oferi cel mai tânăr soldat. Informațiile noastre indică faptul că adăpostește provizii de cereale.

Dar nu era asta.

— Nu, spuse ea, amintindu-și. Este o stație de metrou.

Flynn se îndreptă puțin, crispându-se când o făcu.

— *A fost*, cu ceva timp în urmă. Harker a construit un depozit deasupra ei.

— Și tu îți duci echipa prin ușa din față? contestă Kate.

Ochii lui Flynn se măriră.

— Te gândești că e o capcană.

— Voi credeți că nu este? se contrazise ea.

— Nu există nicio dovadă... începu femeia soldat.

— Nu, August a spus că *nu sunt semne de probleme*. Bănuiesc că se referă la Colți sau la Malchai. Ceva cu puls.

Se uită la Flynn.

— Vrei să gândesc precum Sloan. Nu pot. Dar pot gândi ca *tatăl* meu și îți pot spune că nu ar lăsa niciodată provizii nepăzite.

Asta, în sfârșit, îi făcu să ezite.

— Ce sugerezi? întrebă Flynn.

Kate își mușcă buza.

— August, spuse ea după un moment, ai lumini la tine?

— *Da.*

— Bun, spuse ea. Atunci intră prin metrou.

O înjurătură înfundată veni dintr-o altă stație. Oricine ar fi fost, nu îl condamna. Locurile întunecate

erau teritoriul Corsailor. Paraziții umplură linia timp de jumătate de minut, urmați de un pleoscăit, mișcarea de picioare înaintând greu prin apa de adâncime mică, câteva cuvinte colorate și apoi sunetele silențioase de mâini pe bare și August spunând restului echipei sale să rămână în urmă. Întreaga cameră părea să își țină respirația la scârțâitul capacului metalic. Apoi iar paraziți, întrerupți numai de repiratii scurte și ascuțite.

— Alfa? solicită Flynn.

— *Suntem înăuntru*, spuse August. *Informațiile au fost corecte: e un depozit substanțial de cereale...*

Bărbatul cu barbă o fulgeră cu privirea pe Kate.

— *Dar tot locul este aranjat* să explodeze.

Kate simți un val trecător de triumf, dar avu decența să nu spună *v-am zis eu*, dată fiind natura precară a situației.

— Păi, spuse ea, bine că ați luat-o prin tunel.

O nouă înștiințare sosi prin stație.

— *Aici Tehnicianul Echipei Alfa, Ani. O pot dezactiva.*

— În regulă, Echipa Alfa, zise Flynn. Aveți grijă.

Paraziții din stație dispărură, înlocuiți de o liniște serioasă, iar Kate realiză că întreaga încăpere tăcuse, cu toți ochii întorși spre ea. Dacă se așteptau ca ea să plece, fură dezamăgiți. Își menținu poziția.

— Ai mai vrea să precizezi ceva? întrebă Flynn.

— Am studiat fișierele de pe drive-ul vostru.

— Cine ți-a dat acces la acea informație? întrebă soldatul cu barbă.

— Luptați de șase luni, continuă ea, dar par simple tatonări, nu o bătălie. Nu faceți niciun progres durabil; doar încercați să vă mențineți poziția.

— De ce naiba ascultăm o adolescentă?

— Ah, acum sunt doar o adolescentă? Credeam că sunt fiica inamicului vostru sau soldatul care tocmai v-a salvat echipa.

Își putea simți temperamentul înfierbântându-se.

— Sunt o greutate moartă sau un pericol pentru cauza voastră sau un avantaj cu informații? Hotărâți-vă.

Femeia oarbă râse scurt, fără umor.

— Domnișoară Karker..., avertiză Flynn.

— De ce nu ați atacat turnul?

— Nu avem destui oameni, spuse femeia soldat.

Kate pufni.

— BIF are zeci de mii.

— Mai puțin de o mie, contrazise tânărul, sunt suficient de abili încât să ajungă în Echipele de Noapte.

— Dacă am trimite chiar și jumătate, spuse soldatul cu barbă, pierderile pe care le-am putea susține...

— ...ar merita, contrazise femeia oarbă.

Deci asta era problema, se gândi Kate. Motivul pentru jumătățile de măsură, impasul, moartea lentă. Cum ar fi putut să se lupte cu Sloan? Erau prea ocupați să se certe între ei.

Se uită la Henry Flynn, care nu spusese nimic, numai ascultase.

— De ce și-ar risca viețile pentru Orașul de Nord?

întrebă femeia soldat.

— Asta nu are legătură cu Nordul și Sudul, se răsti Kate. E despre *Verity*. Vă jertfiți soldații, și Sloan vă lasă, pentru că poate. Nu îi pasă câte piese sacrifică în jocul acesta.

— Războiul nu este un joc, spuse soldatul cu barbă.

— Nu pentru *voi*, dar este pentru ei, și nu veți sfârși asta niciodată până nu îl veți sfârși pe *Sloan*, iar pentru a-l sfârși pe Sloan trebuie să vă asumați riscuri, trebuie să gândiți ca el, să jucați ca el...

Consiliul începu să vorbească deodată.

— Nu ne putem permite...

— ...un atac coordonat asupra turnului...

— ...vrei să spui o *misiune de sinucidere*...

— Nu puteți câștiga dacă nu sunteți dispuși să *luptați*.

Kate își lovi pumnul de masă și auzi sunetul de metal îngropându-se în lemn.

Consiliul se feri, iar ea plecă privirea și își văzu mâna înfășurată în jurul briceagului. Nu își amintea să fi scos bricheta, nu își amintea să fi scos cuțitul, dar iată-l, vârât în masă.

Consiliul se holbă la metalul strălucitor, iar Kate aproape că se întinse să elibereze lama. În schimb, se retrase. Punând spațiu între mâna ei și cuțit și oamenii din cameră.

— Kate, ești în... începu Flynn, dar ea plecase deja.

Kate trase un pumn în butonul liftului, își apăsă fruntea de oțelul rece, ascultă manivela joasă, lentă a mașinăriei și o luă pe scări, în schimb.

Ajunse în foaier și se strecură prin sala aglomerată, către cea mai apropiată ușă exterioară. Avea nevoie de aer. Întrebarea era cum să iasă. Scană soldații care se înghesuiau în foaier și îl văzu pe unul ascunzând un pachet de țigări în îndoitura mânecii sale. Asta ar trebui să meargă. Kate se grăbi chiar când el se întoarse către ea.

Coliziunea fu scurtă și exact suficient de tare încât să îi dezechilibreze pe amândoi. Până când se îndreptă el, țigările erau deja în buzunarul ei. Bombăni ceva pe sub mustăți, dar ea nu aștepta să o audă.

Kate era la trei metri de ușa Complexului când păși în calea ei un paznic.

— Nu ai liber să pleci.

Ea îi arătă pachetul de țigări. El nu se mișcă.

— Haide.

Arătă înspre ea, încercând să-și ascundă insistența din voce.

— Fără echipament, fără arme. Nu mă duc departe.

— Nu-i problema mea.

Se văzu apucând cuțitul de la coapsa lui, își imagină linia clară pe care ar fi făcut-o pe gâtul lui. Chiar se dădu cu un pas în față, micșorând distanța dintre ei când...

— Las-o să plece, murmură un alt paznic. Nu merită.

Primul se încruntă, dar împinse ușa într-o parte și, pur și simplu, fără sânge sau cadavre, Kate fu liberă.

Un fior îi trecu pe șira spinării când ușa Complexului se trânti în spatele ei. Era un lucru neliniștitor, să fii de partea greșită a unei uși încuiate, chiar și cu ultimele bucăți ale luminii zilei agățându-se de cer și cu banda de raze UV fortificate începând să sclipească sub picioarele ei, însă Kate își umplu plămânii cu aerul rece și făcu câțiva pași pe râul de lumină.

Încă ai *control*.

Se uită în jos la pachetul de țigări. Trecuseră luni bune de când fumase ultima oară – aproape că se așteptase ca dorința să reapară odată cu orașul, de parcă întoarcerea la această viață veche ar fi însemnat și întoarcerea la sinele său vechi. Dar nici măcar nu poftea.

Pachetul atârna de degetele ei când făcu un pas și apoi altul, și altul, punând distanță între ea și Complex. Dincolo de banda de lumină, amurgul se strecura

precum ceața, iar ea aproape că putea simți Mâncătorul de Haos trezindu-se în umbre.

Kate își întinse brațele.

Vino să mă prinzi.

Colții se adunară în pivnița turnului.

Aceeași pivniță în care Callum Harker ținuse cândva întâlnirile, unde un bărbat cu o bombă artizanală omorâse douăzeci și nouă de oameni și adusese primul Sunai pe lume, unde podeaua și moartea încă bântuia pereții, iar Corsaii șopteau înfometați din cele mai întunecate colțuri.

Sloan stătea pe platformă, urmărindu-i împingându-se ca să își facă spațiu – mai bine de o sută de bărbați și de femei de prin Orașul de Nord, uniți numai de acele zgârzi de oțel din jurul gâturilor lor.

Fuseseră dintotdeauna o adunătură violentă. Genul de oameni care găseau puterea luând-o de la alții, care își tolerau propria supunere numai pentru că îi plasa mai presus de restul prăzii și care credeau, la un anumit nivel, că erau mai buni decât semenii lor, mai puternici decât vreun altul și atât-de-nerăbdători să demonstreze acea putere.

Bravadă. Acesta era cuvântul.

Aerul palpita cu freamăt nervos.

Se adunaseră de mai puțin de o oră și deja erau unii la beregata altora. Pozând, aruncând cu insulte, corpurile lor înfășurate în energie și ochii lor strălucind de

la băutură.

Sloan studiase suficienți oameni încât să știe felul în care mințile lor se șubrezeau și temperamentul li se aprindea sub efectele sale. Lichiorul fusese un cadou de bun-venit, o răsplată, dovada că fuseseră *aleși*.

Își drese glasul și ceru liniște.

— V-am chemat pentru că v-ați dovedit demni de atenția mea.

Formulă cu grijă cuvintele.

— V-am chemat pentru că sunteți printre cei mai feroce, cei mai puternici și cei mai însetați de sânge oameni în slujba mea.

Râsete, joase și sumbre, susurară prin mulțime. Privirea lui Sloan pluti spre cușca învelită în aur care atârna deasupra, forma sa prea întunecată pentru ochii umani.

— V-am chemat aici, spuse el, pentru că știu că sunteți dispuși, dar nu știu dacă sunteți capabili.

— Haide, Sloan. Sunt doar *oameni*.

Alice se furișă în față din umbrele din spatele lui, vocea sa plină de dispreț.

— Chiar posedă vreun om puterea de a se ridica deasupra mediocrității sale? De a deveni monstruos? De a deveni *mai mult*?

Chipul ei era o mască perfectă de desconsiderare.

Zgărzile zornăiră și vocile se ridicară, pivnița o revoltă de foame și zgomot, de oameni beți căutând harță.

Unde ești? se întrebă Sloan în timp ce Alice continua

să batjocorească Colții.

— Sunteți la fel cu toții, spuse ea. Carne. Sânge. Suflet. Niciun om nu se va doveni vreodată egalul *meu*.

— Dați-ne o șansă! veni o voce din mulțime.

— Vă vom arăta noi! strigă altul.

Sloan păși până la marginea platformei.

— Cine se crede demn?

Mâinile se ridicară și corpurile se înghiontiră și întreaga mulțime clocoti, setea de sânge atât de groasă încât o puteai gusta.

Un zâmbet lent îi apăru lui Sloan pe buze.

— Cine o va dovedi?

— Hei, *tu*.

Vocea veni din spatele ei, ursuză și masculină.

Brațele lui Kate căzură pe lângă ea când se întoarse și recunoscu soldatul din foaier, cel căruia îi șutise țigările. Nu era singur. O fată bondoacă și un tânăr îndesat erau cu numai un pas în urma lui.

— Ce naiba crezi că faci? întrebă el. Ai de gând să-mi dai chestiile înapoi?

Kate se uită la pachetul de țigări din mână și începu să-și ceară scuze, apoi se opri. Avea o idee. Era, indiscutabil, o idee foarte proastă. Dar Kate rămânea fără timp în propria ei minte și dacă nu avea să vâneze Mâncătorul de Haos, atunci poate putea să îl *momească*.

Să îl facă să vină la *ea*.

Ce spusese Emily Flynn?

Unii îți vor vedea prezența drept o insultă.

Alții ar putea-o lua drept o provocare.

Putea practic simți violența transpirând prin porii celor din BIF.

Avea să fie de ajuns?

Putea să se abțină de la a-i răni?

— Știu cine ești, mârâi primul soldat. Harker.

Scuipă numele, de parcă ar fi fost o înjurătură.

Venea încă spre ea și putea simți decizia calmă răspândindu-se în mintea ei, dorul de a se lupta, de a răni, de a omorî. Măcar lăsase briceagul înfipt în masă. Asta avea să le dea o șansă de a învinge.

Știa că era o idee proastă.

Dar era singura pe care o avea.

— Îți vrei țigările?

Kate strivi țigările în mână.

— Aport, spuse ea, aruncând pachetul în întuneric.

Și, pur și simplu, soldatul *se năpusti*, dar nu după țigări, ci după ea, și se prăvăliră pe bandă.

Kate se rostogoli, aterizând pe el, dar, înainte să poată obține vreun avantaj, un braț se înfășură în jurul gâtului ei și o smuci de pe el.

— Nu meriți să porți insigna aia, mârâi femeia.

Kate aruncă o privire la BIF-ul cusut pe mânecă.

— A venit cu hainele, spuse ea, lăsându-și genunchiul în jos și rostogolind soldatul peste umăr.

Dar în momentul în care fu liberă, cineva o lovi în laterală, și căzu tare, umbra clocotind în ea.

Nu, se gândi ea, forțând-o înapoi chiar în timp ce se îndrepta. Se luptă să își mențină respirația egală, pulsul stabil, în vreme ce se holba dincolo de soldați, în umbrele orașului.

Unde ești?

Kate își linse o picătură de sânge de pe buză în timp ce soldații o încercuiau.

— Va trebui să vă străduiți mai mult.

— O să vă arăt eu, strigă un Colț, forțându-și drumul către scenă.

Încercă să urce, dar Alice își înfipse pantoful în fața lui, iar el se rostogoli pe spate, cu sânge țâșnindu-i din nas.

Gustul de cupru pătă aerul și Sloan își simți propria foame trezindu-se în timp ce râsul murmură prin aglomerație, jos și crud.

— Nu am spus start! zise Alice. Dacă vreți să jucați, există reguli. Când spun start, aduceți-mi o bucată din...

Flutură o unghie ascuțită înainte și înapoi prin aer înainte să arate spre un bărbat:

— *El.*

Ochii Colțului se măriră. Avea umerii lați și era acoperit de cerneală, dar în acel moment Sloan văzu bravada șovăind, dispărând.

Alice chiar se pricepea la oameni.

Ea aruncă un zâmbet crud.

— Cea mai mare bucată câștigă!

Energia neconcentrată a mulțimii se mută, restrângându-se la un punct.

— Gata?

— Așteaptă, imploră omul, dar era prea târziu.

— *Start.*

Colții se întoarseră și, într-un singur val, galopară către el. Primul strigăt îi părăsi gâtul exact când luminile de deasupra pâlpâiră și se stinseră.

Kate se prăbuși în mâini și genunchi pe banda de lumină, privirea începețoșându-i-se în alb.

— Nu mai ești așa de arogantă acum, nu?

Durerea o menținea ancorată, chiar în timp ce monstrul din mintea ei îi spunea să *riposteze*.

Fă-mă, se gândi ea, forțându-se să se ridice în picioare.

Nu erau cei mai buni luptători, cei trei, dar îi lua lui Kate jumătate de putere numai să țină la distanță întunericul, să prevină acel calm oribil, minunat de la a se furișa prin mintea ei, să își oprească mâinile de la a scoate cuțitul unui soldat și...

Lovi cu un cot în spate și în sus, o mișcare murdară, dar BIF erau antrenați să se lupte cu Colții, care luptau murdar, de asemenea, și deodată brațul ei fu prins la spate.

Kate se luptă pentru echilibru și, pentru o secundă, când se încăierară, zări banda de lumină și Complexul

și o umbră rezemându-se de zid.

Nu Mâncătorul de Haos, ci *Soro*, lustruindu-și flautul.

Soro, privind de parcă erau un sport, apoi mâna lui Kate fu răsucită cu brutalitate și smucită înapoi către locul unde banda de lumină se întâlnea cu întunericul care se răspândea.

— Opriți-vă.

Cuvântul ieși ca o șoaptă. O rugă. Refuzase să strige, refuzase să țipe, dar putea vedea umbrele mișcându-se dincolo de siguranța luminii Complexului, strălucirea indicatoare a ochilor și dinților Corsailor, și panica se undui prin ea când o forțară către margine.

— Care-i problema? ricană soldatul. Credeam că familia Harker nu se teme de întuneric.

Îș strânse ochii și încercă să acceseze oricare fir îi lega mintea de a monstrului, de parcă ar fi putut să îl *convoace* la ea.

— Asta este partea în care implori, spuse soldatul când bocancii lui Kate patinară peste ultimii metri din banda de lumină, iar ea simți cum începe să alunece.

Viziunea i se îngustă și inima îi încetini. Impulsul era acolo, atât de simplu, atât de limpede.

— Taylor, avertiză al doilea soldat.

— Destul, strigă al treilea.

Dar gura lui Taylor era aproape, respirația sa fierbinte pe pielea ei.

— Imploră, mârâi el, așa cum a făcut-o unchiul meu

când tatăl tău...

Kate își înfipse bocancul înapoi în genunchiul său și auzi crăpatul satisfăcător al osului chiar înainte ca el să strige, iar în acel moment de durere încleștarea lui slăbi, iar ea era în spatele lui, forțându-l în genunchi, cu fața la câțiva centimetri de întuneric.

Ar fi fost atât de ușor să îl arunce înainte, peste linia de lumină, în acel loc unde așteptau monștrii reali.

— Stați acolo, avertiză ea când ceilalți doi soldați porniră către ea.

Kate își plecă fruntea.

— Asta este partea, spuse ea, în care implori *tu*.

Viziunea îi aluneca, ba atentă, ba neatentă, de parcă era într-un vis, iar soldatul începu să scâncească încet, și totul din ea voia doar să se elibereze. Însă Mâncătorul de Haos nu venise – era încă acolo, încă liber.

Kate trase soldatul înapoi în siguranța luminii.

Pentru o clipă, pivnița turnului se întunecă.

Un întuneric așa cum Sloan nu mai văzuse vreodată. Adevărat întuneric – o absență totală, nenaturală a luminii –, apoi, la fel de repede, luminile reveniră, instabile și cu o nuanță prea palide.

Colții se uitară derutați în jur.

Și acolo, în mijlocul lor, stătea umbra.

Încețoșa aerul, cum o făcuse și în filmare. Nu avea față, nu avea gură, nimic în afară de o pereche de ochi argintii, rotunzi ca oglinzile. Priveliștea îl lăsă înfrigurat

pe Sloan. Și înfometat. De parcă nu mai mâncase de câteva nopți.

Câțiva Colți observară umbra, întorcându-se împotriva ei cu pumnii ridicați și ochii injectați, numai ca să se oprească, să înlemnească. Ceva se transmise între ei, o pâlpâire de mișcare, sclipirea de argintiu, și fu ca și cum te-ai fi uitat la piesele de domino căzând. Colții se întoarseră cu spatele la umbră și unul către altul...

Și începu uciderea.

Sloan stătea pe scenă, fascinat de frenezie, de felul în care Colții începură să se sfâșie unul pe altul, deplasându-se cu un amestec ciudat de stringență și calm, dar ceea ce îl șocă cel mai mult fu liniștea. Ar fi trebuit să fie strigăte, rugăminți, ceva care să răsune prin camera de beton, însă oamenii se masacrau unul pe altul într-o liniște atât de perfectă, în timp ce umbra începu să plutească prin mulțime, devenind mai solidă cu fiecare pas.

Alice era vizavi de scenă, cu un cablu în mână, iar când creatura ajunse în centrul podelei, îi dădu drumul.

Cușca căzu șuierător, vălul auriu umflându-se înainte să aterizeze cu un trosnet deasupra umbrei. Trosnetul fu mult mai zgomotos decât uciderea, și totuși oamenii nu șovăiră în masacrul lor, nici măcar când Sloan sări de pe scenă și își croi drum către celula învăluită.

Cearșaful alunecase în cădere, o felie de întuneric vizibilă prin gaura din aur, iar când Sloan aruncă o privire înăuntru, se așteptă pe jumătate să fie goală cușca, umbra dispărută. Dar iat-o acolo, o formă neagră solidă

în centrul unei cuști, iar când se opri în dreptul ei, ochii argintii ai umbrei se ridicară până când Sloan se văzu reflectat în ei.

— Bună, animăluțul meu.

Soldatul era pe jos, ținându-și genunchiul.

Ceilalți doi se grăbiră lângă el când Kate păși în jurul siluetei care suspina și porni înapoi către Complex.

Era la jumătatea drumului când se întâmplă.

Între un pas și următorul, privirea i se dublă și lumea se scufundă, iar ea cădea. Nu *pe jos* – era încă în picioare, încă pe banda de lumină, dar era și în altă parte, undeva rece și întunecat, umed și din beton...

...simțurile umplându-se
cu gustul acru
de sânge și cenușă
o cușcă aurie
care arde
precum fumul
și acolo
dincolo de cușcă
o pereche de ochi roșii
plutesc în întuneric
un schelet
într-un costum negru
și lumea
se îngustează
până în punctul
unei singure siluete
numele ivindu-se
precum fumul...
Sloan.

Sloan studie umbra în timp ce restul Colților se încăierau și se strangulau și se luptau printre trupurile de pe podea. O mișcare se stârni la periferia vederii sale când un bărbat acoperit de sânge porni către scări, mișcările sale stabile, intenționate.

— Nimeni nu pleacă, ordonă Sloan, cuvintele îndreptate nu către Colți, ci către Alice, care rânji înainte să se lanseze ca într-o ceață, frângând gâtul unui om înainte să sfâșie inima altuia.

Putea fi eficientă când i se dădea sarcina potrivită.

Sloan își întoarse atenția înapoi către creatura din cușcă.

Filmarea nu îi făcuse dreptate.

Îi arătase lui Sloan aspectul umbrei, da, dezvăluise felul în care influența sa se răspândea de la victimă la victimă, violența ca o boală, contagioasă. Dar pe tablete creatura fusese numai o umbră, plată și inexpresivă.

Acum, stând în prezența sa, Sloan se simți gol, rece. Pielea îl ustura și dinții îl dureau și ceva atât de simplu și de primal ca *frica* începu să se ridice în el, până când se întâlni cu ceva mai puternic.

Victoria.

Aici era un lucru al întunericului, precum Corsaii; un vânător singuratic, ca un Malchai; o creatură care îi zbârlea limitele lui Sloan ca un Sunai; dar nu era niciunul dintre acele lucruri. Era o armă, un lucru de distrugere absolută.

Și acum îi aparținea lui.

VERSUL 4
UN MONSTRU DEZLĂNȚUIT

1

Kate nu își amintea să fi căzut, dar era în mâini și genunchi, cu sânge curgându-i din nas pe lumina albă orbitoare a benzii de sub ea. Undeva, dincolo de țiuitul din mintea ei, auzi sunetul de pași, iuți și egali, și știu că trebuia să se ridice, dar durerea îi sfâșia craniul, iar gândurile îi zornăiau prin minte, zguduite de schimbarea bruscă a cine, a ce, a unde.

Sloan.

Sloan avea Mâncătorul de Haos.

Privirea i se dublă din nou, și pentru o clipă trecătoare Malchaiul fu acolo, plutind în fața ei pe bandă, pielea sa pământie întinsă peste oase întunecate și ochii săi roșii uitându-se direct la ea, *prin* ea –, dar Kate se forță să se ridice în picioare când el dispăru, înlocuit de ochi gri reci și păr argintiu scurt.

Soro.

Kate se împletici pe spate, sau încercă să o facă, dar Sunaiul o prinse de guler.

— Ce s-a întâmplat adineaori?

Capul lui Kate se învârtea încă, dar reuși să găsească

un adevăr.

— Soldații tăi au sărit pe mine.

Soro nu voia să audă asta. Încleștarea i se strânse, trăgând-o pe Kate mai aproape.

— Te-am văzut căzând. *Ce s-a întâmplat?*

Kate se luptă cu atracția întrebării lui Soro, dar adevărul alunecă printre dinții săi încleștați.

— Mâncătorul de Haos, spuse ea. Sloan îl are.

Expresia Sunaiului se întunecă.

— De unde știi?

Cuvintele se revărsară.

— Am văzut-o.

Cealaltă mână a lui Soro apucă părul lui Kate și îi forță capul în sus. Bretonul îi căzu într-o parte, dezvăluind argintiul din ochii ei.

Soro sâsâi.

— Nu e ceea ce crezi, spuse Kate, dar Soro nu asculta.

Încleștarea dispăru, iar ea încercă să se smucească, dar mâna Sunaiului pe gulerul ei era de piatră.

Soro apăsă pe stație.

— Aici Omega pentru Flynn.

— Ascultă-mă... începu Kate.

— Fă liniște.

— Sloan are Mâncătorul...

Pumnul lui Soro se înfipse în coastele lui Kate. Ea se încovoie, trăgându-și răsuflarea, în timp ce lumină roșie îi dansa pe piele. Un genunchi cedă sub ea și înainte să se poată ridica din nou, o bucată de material fu legată

strâns peste ochii ei, cufundând totul în beznă.

Alice se ridică în picioare, scuipând sânge pe podea.

— Au un gust ciudat, spuse cu o grimasă, dar asta nu o opri din a-i masacra pe restul Colților, pătându-și hainele și membrele în roșu.

Sloan își puse o pereche de mănuși.

Moartea era proaspătă în aer, cadavrele calde încă, dar umbra din cușcă își pierdea deja *substanța*. În curând avea să fie iar fum, suficient de subțire încât să alunece prin gaura din perdeaua de aur, iar Sloan nu putea lăsa asta să se întâmple.

Se întinse și apucă învelișul.

Chiar și prin mănuși, aurul *ardea* – pielea începu să îi facă bășici și sângele începu și el să îi fiarbă când trase cearșaful strâns peste cușca monstrului.

Se retrase, cu mâinile pârlite, când umbra de dincolo de înveliș începu în sfârșit să se zbârlească și să clocotească.

Alice privi spre cușcă, apoi se uită într-o parte, iar Sloan realiză cu un strop de încântare că îi era *teamă*.

Se întoarse să plece, dar el o prinse de umăr, cu încleștarea fermă când o întoarse înapoi către cușcă.

— Ce crezi despre noul meu animal de companie?

— Cred, spuse ea, că ar fi trebuit să îl omori.

Unghiile sale se înfipseră în pielea ei.

— Suntem gata pentru diseară?

Alice se smuci din strânsoarea lui.

— Tu stai aici și joacă-te cu noul tău *animal de companie*, ricană ea. Lasă pe seama mea seara asta.

August se întoarse înapoi în Complex chiar după lăsarea întunericului.

Exista o energie în clădire în acea noapte – exista mereu o energie, cu atât de mulți oameni –, dar ritmul obișnuit se schimbase, se desincronizase și pentru prima oară senzația nu îl urmări înăuntru – pentru că era deja acolo. În șoapte, auzi numele lui Kate.

Se duse direct la centrul de comandă în căutarea ei, însă imediat ce ieși din lift știu că ceva era greșit.

Emily îl aștepta.

— August...

Și când întrebă de Kate, o umbră îi traversă chipul lui Em.

— Ce e?

— Vino cu mine.

— Ce s-a întâmplat?

— A avut loc un incident.

Mintea îi trecu printr-o duzină de scenarii posibile, dar în loc să se frământe cu vreunul, se întoarse și mărșălui către camera de supraveghere.

— August, spuse Em în spatele lui. A fost infectată.

Și el aproape că spuse *știu*, dar se abținu.

— Ilsa, strigă el. Arată-mi unde e Kate.

Dar sora sa aștepta deja, cu genunchii ridicați în fața unui zid de ecrane. Îi aruncă o privire, însă el nu se opri

să o citească, uitându-se direct peste ea la ecrane – unsprezece din douăsprezece se roteau, dar acolo, în centrul rețelei, o singură cameră își menținea cadrul.

Primul lucru pe care îl văzu, singurul lucru pe care îl văzu fu Kate.

Kate, în genunchi în centrul celulei, cu mâinile încătușate de podea și o bucată de negru peste ochi. Exact ca soldatul.

Degetele Ilsei se strânseră pe mâneca lui într-o scuză tăcută.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, când ceea ce voia de fapt să spună fu *cum au aflat?*

Ilsa apăsă pe taste, iar Henry și Soro apărură pe un al doilea ecran – camera de observație.

O altă apăsare și sunetul pătrunse în cameră.

— ...pierdem vremea, spunea Kate. V-am spus, Sloan are Mâncătorul de Haos.

Inima lui August tresări, dar nimeni altcineva nu păru să reacționeze la vești. Soro stătea în liniște, cu brațele încrucișate, în timp ce Henry se plimba prin camera de observație.

— Și tu știi asta, spuse el, pentru că ai *văzut-o.*

August crezu că auzi o pauză în respirația bărbatului, dar ar fi putut fi paraziții.

— Și ai văzut-o pentru că ai fost infectată.

Kate își scutura capul.

— Încă am control.

— Ai atacat un soldat BIF, spuse Soro.

— El m-a atacat *pe mine*, se răsti Kate.

— Ne-ai spus ce face monstrul acesta, spuse Henry. Că infectează mințile umane. Și ai adus infecția aceasta în casa mea, în rândurile mele.

— Nu, protestă Kate.

— Ai pus acest întreg Complex în pericol...

— *Nu.*

Dar vocea lui Henry era rece.

— Știi măcar ce este, această legătură dintre voi? Cât de departe ajunge? Dacă tu poți vedea prin ochii monstrului, ce-l oprește pe el să vadă prin ai tăi?

Kate își deschise gura, dar nu spuse nimic. August auzise destul. Se întoarse către ușă, dar Emily îl blocă.

— Știai? întrebă ea.

El înghiți.

— Voia să ajute.

Fața lui Emily se înăspri.

— August...

— Este cea mai bună șansă a noastră să vânăm lucrul ăsta.

Pe ecran, Henry începu să tușească. Soro făcu un pas către el, dar el îi făcu semn Sunaiului să îi dea pace.

— Spune-mi iar, îi spuse lui Kate, ce ai văzut...

Dar fu întrerupt de o sirenă bruscă, zgomotoasă.

Sunetul îi sfâșie capul lui August în timp ce peretele de ecrane se întunecă, iar luminile din jurul lor pâlpâiră și, o secundă mai târziu, toată energia electrică din Complex se opri.

11

Capul lui Kate se ridică brusc.

Chiar şi cu o ureche proastă şi legată la ochi, ştiu că ceva era *foarte* în neregulă.

Alarmele bubuiră prin camera de beton, ricoşând de pe fiecare zid. Vocea lui Henry era acolo, undeva sub tot zgomotul, şi la fel era şi a lui Soro, dar formele cuvintelor lor erau pierdute.

Apoi dispărură, iar Kate era singură în celulă, dureros de conştientă de faptul că era încă legată de podea. Îşi aplecă fruntea către mâini şi trase în jos materialul de pe ochi. Nimeni nu îi ordonă să se oprească. Acela fu primul semn al necazului. Al doilea fu că lumea de dincolo de material era la fel de neagră.

Timp de zece secunde lungi nu există nimic în afară de sirene şi întuneric, apoi, la fel de brusc cum începuseră alarmele, se opriră, lăsând numai spaţiu întunecat şi ţiuieli în minte.

Un generator de urgenţă porni, iluminând celula cu o lumină albăstruie slabă.

—Hei, strigă către inserţia din plastic din zid, dar

nu răspunse nimeni.

Kate încercă să rămână calmă când își aplecă fruntea, degetele alunecând în jurul lui până la ceafă. Strecurase două agrafe în gulerul uniformei sale. Prima bucată de metal se eliberă în mâna ei și începu să lucreze la cătușe.

Pământul se zgudui, un tremur trecând prin beton. Lumina tremură din nou, iar agrafa îi alunecă dintre degete, patinând unde nu o putea ajunge. Kate înjură feroce și eliberă a doua agrafă, își forță mâinile să încetinească, se forță să respire.

După câteva secunde, cătușele se desfăcură, iar Kate țâșni de pe jos, dar ușa celulei era încuiată. Din afară. Nici măcar nu era un mâner, numai un panou prins în oțel.

Se întoarse, căutând o altă cale de ieșire, ceea ce era ridicol dat fiind faptul că încăperea era din șase plăci de beton și o bucată de plastic incasabil. Nu avea arme, nu avea decât o pereche de agrafe și hainele de pe spinarea ei. Bocancii ei. Aveau metal în tălpi, poate cu suficientă forță ar fi putut...

Energia se stinse a treia oară, iar încuietoarea din ușă țăcăni. Kate se aruncă în ea, oțelul deschizându-se înainte ca generatoarele să revină. Scăpase.

Holul de dincolo era gol, iluminat de aceeași strălucire albăstruie, iar pământul tremură din nou sub picioarele ei, ca replicile slabe de după un cutremur, în timp ce Kate galopa în sus pe scări.

Era prea mult zgomot.

Sirenele răsunau prin mintea lui August chiar și după ce fuseseră stinse, iar centrul de comandă era un zid de voci vorbind peste bâzâitul generatoarelor și vocilor din stații în timp ce soseau rapoarte și erau date ordine.

Cineva atacase transformatoarele.

Turnurile de metal care trimiteau energie în Complex și barăcile înconjurătoare, turnurile de metal localizate la *sud* de clădirile BIF, departe de Cusătură. În șase luni, Malchaii nu se aventuraseră niciodată atât de departe, nu dăduseră o lovitură aranjată...

Până acum.

— Echipele unu-opt să se prezinte la cvartalul energetic, ordonă Phillip.

— ...nouă-doisprezece să se prezinte la Cusătură, spuse Marcon.

— ...treisprezece-douăzeci luați banda UV fortificată, adăugă Shia.

— ...douăzeci și unu-treizeci evacuați barăcile, instructă Bennet.

August se mișca deja către scări, dând deja ordine propriei sale echipe. Aveau un plan pentru asta. Aveau un plan pentru aproape *orice*. Dar planurile și realitățile erau lucruri diferite. Planurile era ferme, limpezi – o chestiune de hârtie și antrenament –, iar realitățile, învățase August, erau întotdeauna, întotdeauna, întotdeauna încurcate.

Soro apăru, sprijinindu-l pe Henry, care era alb ca varul și încă tușea. De data aceasta nu părea să se poată opri. Tusea deveni un icnit, apoi un spasm, apoi Henry se chinuia să își tragă răsuflarea – apoi Emily era acolo, strigând după un medic, iar Soro îl lua deoparte pe August.

— Avem treabă de făcut, frate.

Și August știa că avea dreptate.

— Voi fi în regulă, gâfâi Henry. *Plecați.*

Așa că August plecă, năvălind pe scări cu Soro în urma sa. Vocea lui Leo era un pârâu în spatele minții sale, un curent lin și stabil de ordine, iar August își permise să se sprijine pe eficiența gândirii fratelui său. Ajunse la parter și pentru o clipă se gândi să se ducă jos în loc de afară, dar Kate era mai în siguranță într-o cameră încuiată decât aici, fie că ea avea sau nu să fie de acord.

Harris, Jackson și Ani erau deja în formație lângă ușile principale.

— Echipa Alfa.

Ei îl salutară, Harris rânjind de parcă erau pe drum către o petrecere. Harris era mereu fericit când venea vorba de o luptă. Ani părea sobră, dar determinată. Jackson arăta de parcă fusese prins în mijlocul unui duș, cu părul său ud lins pe spate.

Un rând de jeepuri așteptau pornite pe bandă, cu farurile lor puternice aprinse. Rețeaua era la numai două cvartale distanță, dar cu energia fiind derivată

spre facilitățile principale, aveau să fie două cvartale de beznă solidă.

— Să mergem.

Kate urcă câte două scări deodată, încercând să își șteargă ultimele urme de sânge uscat de pe față când ajunse la Subnivelul 1.

Depozitul de arme era un exercițiu de haos organizat. În lumina slabă, soldații se agitau, îmbrăcându-se în timp ce liderii echipelor dădeau ordine și subordonați vorbeau unii pe lângă și pe sub alții.

— ...un atac asupra rețelei centrale...

— Transformatoarele unu-patru au căzut...

Deci țintiseră energia. Întunericul era un lucru periculos într-un loc ca Verity, ceea ce făcea energia cea mai importantă resursă, singurul lucru care ținea monștrii la distanță. Sloan ridica miza. Aducea lupta la ei.

— Primul val este pe drum...

— ...un soi de explozibil....

Asta simțise?

— ...rapoarte privind Malchai la locul incidentului...

Mintea lui Kate se învârti în timp ce se alătura curentului de soldați.

Era încă îmbrăcată ca cineva din BIF, iar lumina slabă a generatoarelor de urgență arunca aceeași strălucire ștearsă asupra tuturor, ștergând detaliile și reducând soldații la umbre în costume BIF.

Coridorul era căptușit cu veste blindate și – nu

căști, exact, mai degrabă echipament de box modificat, cu viziere care protejau ochii și jumătatea de jos a feței expusă. O făcură să se gândească la Paznici, la încercările lui Liam de a proiecta un costum adecvat, ceva care avea să o protejeze.

Se întindea către o vestă când realiză – asta era șansa ei. Putea profita de haos, să se îmbrace și să dispară.

Știau despre boală, acum, iar când avea să se sfârșească asta, probabil aveau să o arunce direct înapoi în celula aceea. Ar trebui să fugă. Dar se gândi la Ilsa, descuind ușa. La August, aproape sigur pe drum spre rețea.

Putea pleca.

Sau putea rămâne și lupta.

Să le arate că nu era un monstru.

Cineva îi vârî un pistol în mâini, iar sângele îi cântă, privirea îngustându-se când degetul mare îi alunecă peste siguranță. Degetul îi pluti către trăgaci.

Kate scoase rezerva și puse arma și muniția separat în toc.

Tânjea după țepușele sale de fier, dar se mulțumi cu un baton acoperit de fier, o pereche de cuțite și o lanternă UV cu frecvență înaltă și urmări curentul de soldați BIF până în foaier, punându-și casca în timp ce mergea. Lovi vizorul, care îi căzu peste ochi, și urmă soldații afară, dincolo de uși și pe întinderea aridă care fusese, cu câteva ore înainte, o linie strălucitoare de lumină.

Jeepurile se îndepărtau către locul atacului – marcat pe cerul negru de fum gri și pâlpâirea focului. Turnul

tatălui ei se întrezărea în direcția opusă, un far de umbră.

Sloan, șopti întunericul din mintea ei.

Avea Mâncătorul de Haos, iar dorința de a merge după el, după amândoi, cântă prin ea precum nebunia. Dar exact asta era. Nebunie. Pentru că știa că nu îi putea omorî pe amândoi, nu singură.

Kate porni către ultimul dintre jeepuri.

Caravana smulgea o fâșie de lumină prin străzile întunecate când își croia drumul către rețeaua de transformatoare, cu Jackson la volan.

August nu avea vioara la el – nu când erau implicați atât de mulți soldați – și absența se simțea greșită. Luă un baton din trusa de unelte, numai ca să aibă ceva de ținut în mână, chiar dacă suprafața sa îi făcea pielea să usture și stomacul să se întoarcă.

Jackson înjură când luară colțul și structura centrală de energie a BIF apăru în fața ochilor lor.

Era în flăcări.

O explozie distrusese o bucată mare din transformatoare, rămășițele sâsâind și scânteind în întuneric.

Soldații BIF însărcinați să păzească stația zăceau împrăștiați la baza celei mai apropiate clădiri de sprijin, corpurile lor – ce rămăsese din ele – răsucite, frânte, Corsaii roind deja în jurul rămășițelor. August sări din jeep înainte să se oprească, iar Soro sălță din următorul cu grație inumată, cu flautul-cuțit scos și pregătit.

— Dați drumul la lumini! ordonă August.

Vehiculele se mișcară în cerc, întorcându-și farurile puternice către dărâmături, iar Corsaii se împrăștiară, în timp ce tehnicienii se grăbiră să izoleze și resecvențializeze puterea rămasă.

Câteva cabluri sâsâiră și patinară pe pământ, iar una dintre clădirile de sprijin părea pe cale să se prăbușească.

Și apoi o făcu.

Distruse un alt transformator când se sfărâmă și, la un cvartal distanță, un șir de clădiri se întunecă.

Kate sări din jeep și găsi o lume în flăcări, aerul electric și întregul cvartal cufundat în haos. BIF clar era obișnuită să poarte bătălii mici – și la fel și ea –, dar orice se întâmpla la centrala electrică nu era o luptă. Era un set de piese de domino care erau dărâmate.

Însă primul gând al lui Kate nu fu legat de energie – era vorba de numărul celor din BIF care stăteau pe drum.

Suntem expuși, se gândi ea. Își întinse gâtul, scanând acoperișurile, și zări o pereche de ochi roșii arzători chiar înainte ca o explozie să se detoneze, nu în transformatoare, ci pe *stradă*.

Pământul se cutremură violent, iar în apropiere trotuarul se crăpă și cedă, aruncând un grup de soldați în întuneric. Strigătele se ridicară în timp ce o altă explozie se detonă.

Și alta.

Și alta.

Peste tot în jurul ei, drumul se sfărâma.

Kate fugi să se adăpostească, scoțându-și bastonul în timp ce pământul tremura și se frângea sub bocancii ei. Ajunse cu spatele la un zid la timp cât să vadă o altă secțiune a străzii prăbușindu-se, înghițind încă doi soldați.

Nu era nimic la întâmplare la explozii. Veneau din tunelurile de dedesubt.

— Dați-vă de pe pământ! strigă ea, vocea ei pierdută în învălmășeală înainte să își amintească de stația prinsă de vesta ei.

Lovi butonul și strigă în microfon.

O parte dintre soldați se îndreptară, dar prea mulți se strecurau încă printre dărâmături, încercând să ajute răniții. *Idioți.*

Noaptea se umplea cu fum și praf și resturi, iar Kate urcă pe câteva trepte ale unei scări de incendiu și își mijii ochii prin ceață, căutându-l pe August. În schimb văzu o claie de păr argintiu mișcându-se prin învălmășeală. Soro.

O explozie masivă clătină noaptea și Sunaiul se împletici, acoperindu-și urechile, când pământul din apropiere se crăpă, bucăți gonind pe stradă către acesta. Soro nu le putea vedea, dar Kate putea.

Strigă către Sunai, iar capul lui Soro se ridică, ochii mijindu-se.

— *Mișcă-te!* țipă Kate, cu o clipă înainte ca drumul de sub Sunai să cedeze. Soro se mișcă la timp, sărind din cale.

Kate urcă încă o treaptă, scanând haosul. Îl văzu pe August mai jos pe stradă, acoperit de praf și susținând un BIF rănit.

Iar în același moment, el se uită în sus și o văzu pe ea, ridicând o mână exact înainte ca pământul să îi explodeze la picioare.

III

Lumea deveni albă.

Într-o secundă, August stătea pe stradă, iar în următoarea era înghiţit – nu putea vedea, nu putea auzi, nu putea simţi nimic altceva decât forţa exploziei.

Aşa se simte, se întrebă el, *să fii desfăcut?*

Dar apoi lovi pământul.

Ateriză puternic, căzătura scoţându-i aerul din plămâni. Capul îi ţiuia de la explozie, auzul îi era înghiţit de zgomotul alb ridicat.

Lumea era întunecată în jurul lui, dar măcar întunericul părea să fie un lucru superficial, undeva în faţa ochilor lui, în loc de în spatele lor. Departe deasupra era o gaură şi, dincolo de ea, noaptea afumată, ceaţa îndepărtată a farurilor. Judecând după tavanul boltit, ecoul lung şi barele de metal din spatele său, aterizase într-un tunel de metrou.

Rănitul din BIF zăcea în apropiere, corpul său răsucit nefiresc deasupra molozului. Când încercă să se mişte, August realiză că poate nu era rănit sau frânt, dar era *blocat*, cu un picior prins sub beton şi armături.

Încet, țiuitul ca de tinichea din urechile sale se potoli și putu să distingă un alt fel de sunet. Freamătul constant al apei.

Panica se undui prin el până când realiză că nu se apropia. Metroul era construit peste un râu. Când se mișcă, bucăți de moloz se rostogoliră prin găurile din podea și căzură o distanță mare până în apa de dedesubt.

August își puse toată greutatea în încercarea de a se elibera din dărâmături, dar nimic nu cedă.

Corsaii din umbre chicotiră.

sunaisunaiblocatsunai

August se uită în jur după ceva, orice, pe care să îl folosească pe post de pârghie, și, când scană tunelul, două puncte roșii arzătoare, precum capetele țigărilor, dansau în întuneric.

— Alice.

— Bună, August.

Avea ceva în mână. O telecomandă.

Împinse un obiect cu piciorul și se rostogoli către el, oprindu-se lângă o bucată mare de beton de lângă piciorul său. Arăta ca o minge strâmbă, un pachet zgrunțuros legat tot cu bandă.

Îi luă prea mult să realizeze ce era.

Alice se cocoță pe cea mai îndepărtată bucată de moloz și învârti detonatorul între degete.

— Cât timp își poate ține un Sunai respirația?

— August!

Vocea lui Kate răsună prin tunel.

Era deasupra lui, ghemuită la marginea găurii, legând un cablu de o bucată de armătură metalică.

Nu, se gândi August. *Fugi.*

Dar era prea târziu.

Alice ridică privirea.

Ochii săi roșii sclipiră, mari, iar Kate se holbă înapoi șocată, iar August încercă să spună ceva – orice – exact când Malchaiul apăsă pe telecomandă.

Explozia se detonă, iar pământul ceda, și el cădea din nou, încă încurcat în beton și oțel, jumătate din podeaua metroului prăbușindu-se cu el.

Și de data aceasta, pământul nu îl prinse.

Cât timp își poate ține un Sunai respirația?

Lovi suprafața apei și continuă să se ducă în jos.

Kate se holbă la Malchai și pentru o clipă ciudată, derutantă, nu înțelese – nu putu să o facă – ceea ce vedea. Era ca o reflexie, distorsionată de fum și umbră. Apoi înțelese.

Se holba la o fantomă, o umbră, un monstru făcut după propriul său chip.

Și aceasta se uită la ea și zâmbi înainte de explozie.

Suflul cutremură tunelul, iar Kate aproape că își pierdu echilibrul, în timp ce August se prăbuși în râu.

— Soro! strigă ea, apucând cablul și sărind în întuneric. Coarda îi arse palmele când coborî prea repede și lovi puternic pământul, rostogolindu-se cu o lanternă UV de densitate înaltă într-o mână și pistolul în cealaltă.

Umbrele sâsâiră în jurul ei, respinse de farul de lumină și de ornamentele de metal de pe echipamentul ei.

O secundă mai târziu, Soro ateriză într-o ghemuire grațioasă la câțiva metri mai încolo, fără frânghie, nimic altceva în afară de un metru optzeci și doi de membre lungi și incapacitatea de a se sparge la impact.

Tot ceea ce spuse Kate fu *August*, dar Soro se mișca deja, legând un cablu de cureaua sa în timp ce plonjă prin gaura zimțată din podeaua metroului și în apa umbroasă de dedesubt.

Kate își roti lanterna UV de densitate înaltă împrejur, retezând norii de praf și umbrele mai adânci, dar nu era niciun semn de Malchai. Puse lumina pe pământ și scoase rezerva pistolului din curea exact când se mișcă ceva în spatele ei – auzi mișcarea pietrelor în partea ei bună, rostogolirea molozului printre șipci, și se învârti.

Malchaiul stătea acolo, la limita luminii, o versiune de coșmar a lui Kate însăși, forma corectă și detaliile complet greșite.

Ochi roșii în loc de albaștri.

Păr alb în loc de blond.

Monstrul era mai slab decât Kate, sfrijită așa cum erau toți Malchaii, dar *arăta* ca ea, distorsionată, un ecou, exact cum Sloan fusese un ecou al lui Harker, el și nu el, niciunul și ambii și undeva între ei.

Simțise tatăl ei același dezgust, uitându-se la Sloan?

Sau văzuse numai dovada propriei sale puteri?

Monstrul își țugui buzele – buzele *ei* – iar când vorbi,

vocea ei avu un ecou al intonației melodice a lui Sloan, dar și o nuanță de hotărâre.

— Bună, Kate.

Soro scoase un braț ud din gaură, iar Malchaiul aruncă o privire în laterală. Kate nu ezită. Vârî rezerva în pistol, îl ridică și trase. Se simțea bine, se simțea corect, șocul reculului, bubuitura satisfăcătoare când trase trei runde rapide către pieptul Malchaiului.

Bum bum bum.

Kate fusese întodeauna rapidă.

Dar umbra ei era mai rapidă, ferindu-se din drum înainte ca primul glonț să răsune prin tunel. Malchaiul se învârti cu acea grație oribilă, monstruoasă și înfipse un bocanc în pieptul lui Kate. Ea se lovi de podeaua metroului, cu tot aerul ieșindu-i din plămâni.

Armura absorbi majoritatea loviturii, dar fu totuși fără suflare și gâfâind când se împletici în picioare.

Malchaiul dispăruse deja, înghițit de întunericul impenetrabil al tunelului, numai o dâră de râset în urma sa. Totul în Kate spunea *fugi* – nu *de acolo*, ci *după*. Făcu un pas, doi, înainte ca Soro să se tragă din groapă, ridicându-l pe August pe podeaua metroului.

El tuși și icni, cu pieptul ridicându-se.

Kate se duse lângă el.

— August...

— Va fi în regulă, spuse Soro, dându-și părul pe spate.

— Ușor de zis... pentru tine..., gâfâi el, scuipând apă

sălcie pe podea.

Și când Kate îngenunche lângă el, când îl ajută să se ridice în picioare, când urcară înapoi din tunel, privirea sa fugi din nou și din nou și din nou în întunericul care îi înghițise umbra, dorindu-și să se fi dus după ea.

IIII

August stătea pe podeaua holului, urechile încă țiuindu-i de la explozie.

Se dusese direct în infirmeria Complexului, așteptându-se să îl găsească pe Henry pe unul dintre paturi. În schimb, îl găsise pe liderul lor în picioare, îngrijindu-se de răniți de parcă nu se prăbușise el însuși mai devreme.

— E mai puternic decât pare, spusese Em, dar August putea auzi paraziții din pieptul tatălui său, ticăitul timpului alunecând, ritmul său instabil ca un ceas defect.

Dar Henry nu vru să se uite la el, iar mâinile sale erau acoperite cu sângele unui soldat, așa că August ieși, se sprijini de zidul de afară și se lăsă să alunece până când stătea pe podea.

Din păr îi curgea apă și de fiecare dată când respira simțea rămășițele râului în plămânii săi.

Cât timp își poate ține un Sunai respirația?

Fusese un moment sub suprafață, înainte ca Soro să ajungă la el, când vocea lui Leo galopase în prim-planul

minții sale și îi spuse să *cadă*, să dezlănțuie acel sine întunecat, cel care dormea în pielea sa, și să se elibereze.

Și el nu o făcuse.

August pe care îl știam eu mai degrabă ar fi murit.

Fă durerea să merite.

Nu renunța.

Corpul său țipase, presiunea transformându-se în durere în plămânii săi. Auzise că înecatul nu era un fel rău de a muri, că la un moment dat chiar devenea pașnic, dar nu fusese pașnic pentru el, probabil pentru că el nu putea muri. Nu așa.

Ar fi cedat, dacă nu ar fi venit Soro?

Luminile își reveniră, ceața albastră de urgență înlocuită cu un alb stabil, iar August auzi un aplaudat nervos traversând clădirea.

Tehnicienii limitaseră stricăciunile centralei electrice și redirecționaseră ce electricitate putuseră înapoi în Complex, dar pentru a face asta trebuiseră să taie alimentarea majorității structurilor BIF. Dincolo de ușile de la intrare, șanțul de lumină strălucea cu jumătate de putere. Dincolo de asta, noaptea era periculos de întunecată.

Prea întunecată pentru a evalua stricăciunile.

Prea întunecată pentru a strânge morții.

Trebuiau să aștepte până în zori și să spere că mai aveau să rămână trupuri pe care să le incinereze. Între timp, oamenii se tot perindau prin Complex, populația din câteva cvartale înghesuită într-o mână de clădiri.

Foaierul era plin, la fel și sala de antrenament, și fiecare apartament – chiar și căminul familiei Flynn – era împărțit între echipele lui Soro și August –, așa că el rămase acolo, pe podeaua din afara infirmeriei, și își dădu părul umed din față când un set familiar de pași veni către el pe hol.

Toată lumea era făcută din sunete – August îl învățase pe al ei în prima zi în care se întâlniseră.

Kate se scurse pe zidul opus.

Nu spusese nimic de când părăsiseră tunelul. Praf și moloz îi brăzdau uniforma de camuflaj. Nu arăta bine – pielea ei avea broboane de transpirație, iar argintiul îi traversa ambii ochi.

— Tot aștept să mă aresteze iar cineva, spuse ea. Toată lumea pare să fie ocupată.

Nu exista pic de umor în cuvinte. Tonul ei era rece, privirea ei lipsită de expresie, iar August ghici de ce.

Alice.

August se ridică în picioare.

— Vino cu mine, spuse, întinzându-se către mâna ei.

Ea îl lăsă să o conducă, dar nu exista nicio blândețe în expresia ei, nicio căldură.

— Unde mergem?

— Undeva privat.

Ea ridică o sprânceană, de parcă un astfel de loc nu mai exista. Era coadă la lifturi, așa că o luară pe scări, urcând etaj după etaj în liniște. Nu o liniște confortabilă, ci genul care devenea mai rece cu fiecare pas. August

nu știa ce să spună, iar dacă Kate știa, nu plănuia să o spună, nu încă.

Când ajunseră la ultimul etaj, nu o conduse în apartament, ci pe scările ascunse către porțiunea dreaptă de pe acoperișul Complexului.

Luni de zile își imaginase că îi arată această priveliște. În mintea sa, Kate stătea lângă el, umăr la umăr pe piatra încălzită de soare, și priveau orașul. În mintea sa, războiul se terminase, și nu existau Nord și Sud, monstru și om, ființă numai Verity și o pătură de stele strălucind prin întuneric.

În mintea sa, nu se întâmpla așa.

În momentul în care fură singuri, se sparse digul.

Kate se întoarse către el.

— Știai?

Ar fi putut evita întrebarea. La urma urmei, nu fusese explicită, dar știa exact ce întreba ea.

— Știai?

August lăsă adevărul să urce la suprafață.

— Da. La aproximativ o săptămână după ce a preluat Sloan controlul. Conduceam o misiune de salvare...

— Tot timpul ăsta, șopti ea, ai știut că era aici și nu mi-ai spus.

Ochii săi țâșniră către umbra lui Kate, forma subțire care tresărea ca o coadă în spatele ei.

— Toate acțiunile au consecințe. La un anumit nivel, trebuie să fi știut că era...

— Nu.

Își scutură capul.

— Știu ce înseamnă, dar credeam – speram – că orice ar fi fost – era undeva *acolo*, bântuind Pustia. Nu trebuia să fie *aici*.

— Ei bine, este, spuse August. S-a întors. Cu Sloan.

Kate își înfășură mâinile în jurul coastelor.

— Ea... *arată* ca mine, August. *Chestia* aia...

— Alice nu e *deloc* ca tine.

Capul lui Kate se ridică brusc.

— Alice?

— Așa își spune.

Ceva cedă în Kate. O putu *simți*. Ea înghiți, iar el nu își putu da seama dacă se lupta cu greața sau cu lacrimile.

— Desigur.

Se uită la cer într-un fel care spunea că pur și simplu nu se putea uita la *el*.

— Tatăl meu mi-a spus că Malchaii își iau numele de la umbrele noastre. Fantomele noastre. Ce ne bântuie cel mai tare. Sloan fusese mâna lui dreaptă – nu prima sa crimă, dar prima care și-a lăsat amprenta.

— Și Alice?

Kate își închise ochii.

— Alice a fost mama mea. Am tras trăgaciul în casa aceea, am împușcat acel străin, dar Alice Harker a fost prima mea crimă. Eu sunt motivul pentru care am fugit. Eu sunt motivul pentru care Callum și-a trimis monstrul după noi. Eu sunt motivul pentru care ea e moartă.

Două lacrimi se scurseră pe fața lui Kate, dar înainte ca August să se poată întinde către ea, ea le freca.

— Eu sunt motivul pentru care monstrul acela este aici.

August înghiți. Nu putea minți, dar adevărul era crud. Făcu un pas grijuliu către Kate, iar când ea nu se retrase, își înfășură mâinile în jurul ei. Nu se lăsă moale pe el, ci se ținu strâns.

— O vom opri, spuse August.

— E umbra *mea*, spuse Kate, împingându-și fața în gulerul lui.

Iar când vorbi din nou, cuvintele fură atât de șoptite că un om nu le-ar fi auzit niciodată.

— O *s-o opresc eu însămi*.

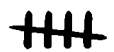

Sloan își scoase mănușile și își examină mâinile, suprafața bășicoasă și supurantă a palmelor sale.

— Sacrificiul, se uită el gânditor către cușca acoperită. Callum obișnuia să spună că sacrificul este o piatră de temelie a succesului. Desigur, Callum prefera să îi sacrifice pe *alții*...

Se opri când o auzi pe Alice venind.

Asta în sine era straniu – de obicei avea o abilitate remarcabilă de a apărea și de a dispărea fără avertisment, dar în seara aceasta pașii ei răsunau prin pivniță. Veniră nu de pe scări, ci din tunelul de metrou din partea cealaltă. În timpul domniei lui Harker, Malchaii fuseseră obligați să vină și să plece pe acolo, ca să nu sperie locatarii umani din clădire.

În lunile de la ascensiunea lui Sloan și până la cel mai nou proiect al său, tunelul devenise tărâmul Corsailor, și numai al Corsailor. Dar iat-o aici, prăfuită de cenușă.

— Cum a fost mica noastră diversiune? întrebă el. Am auzit exploziile de...

— E aici, îl întrerupse Alice.

— Cine?

— Kate Harker, spuse ea, cu ochii strălucindu-i puternic. E *aici*.

Cuvintele trimiseră un fior perfect pe spinarea lui Sloan. Nu frică, o nu, ci ceva dulce. Gustul de sânge proaspăt vărsându-se pe limba sa, aroma de ură și gândul vieții stingându-se în acei ochi albaștri. Ochii lui Callum în fața fiicei sale. Ochi pe care niciun surogat, niciun sacrificiu nu i-ar putea înlocui.

— Ai văzut-o?

— Arată ca mine, dar greșită, toată pufoasă și umană, și este cu *Sunaiul*. Când a ajuns aici? Știai?

Alice nu își putea reține încântarea. Începu să se foiască.

— Am vrut să îi rup gâtul chiar atunci și acolo, dar nu ar fi fost nimic de savurat, și m-a prins pe nepregătite, însă data viitoare...

— Nu o vei omorî, spuse Sloan.

Ochii lui Alice se măriră.

— Dar e *a mea*.

— A fost a mea mai întâi.

— Poți avea pe cine vrei tu...

— Știu.

Alice scoase un mârâit jos, unghiile ei crestând spre gâtul lui Sloan, dar tăiară numai aerul înainte ca degetele lui să se înfășoare în jurul gâtului ei subțire. Durerea izbucni în palmele sale ruinate, iar Alice își arătă dinții și își înfipse unghiile în brațul său, dar el nu îi dădu drumul.

Era evident că Alice *uitase*. Uitase ce era ea, ce era *el*, uitase că ea nu era un prădător pentru el, ci pradă.

Picături de sânge negru îi alunecară pe gât, unde o înțepară unghiile lui. El îi ridică trupul subțire în aer.

— Ascultă-mă, spuse el mieros, și ascultă-mă bine. Nu suntem egali, noi doi. Nu suntem familie. Nu suntem sânge. Ești o javră. O umbră. Puterea ta este un ecou slab al puterii mele. Continui să exiști pentru că îți permit eu. Dar balanța bunăvoinței mele este delicată și, dacă o înclini chiar și ușor, îți voi smulge colții cu mâinile goale, unul câte unul, și te voi lăsa să mori de foame. Înțelegi?

Alice scoase un sunet sălbatic jos înainte să răspundă.

— Da...

O văzu începând să formeze cuvântul *Tată* și își strânse încleștarea.

Apoi îi dădu drumul, iar Alice se prăbuși în genunchi, respirând greu. Când își duse mâna la gât, Sloan fu încântat să vadă că îi tremura.

El îngenunche în fața ei.

— Hai, hai, gânguri el, punându-și la loc mănușile, nu te bosumfla. Katherine îmi aparține, dar dacă ești folositoare, o voi împărți.

Încet, Alice ridică privirea, ochii săi roșii arzând și vocea sa răgușită.

— Ce vrei să fac?

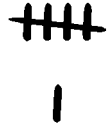

1

— Cum te simți?

Kate își îndepărtă capul de umărul lui August. Știa din tonul său – atât de precaut, atât de grijuliu – că nu mai vorbea despre Alice.

— Încă sunt eu, spuse ea, pentru că asta era cât de aproape de adevăr putea ajunge.

— Dacă Sloan are Mâncătorul de Haos...

— Îl *are*...

— ...atunci știm unde să îl găsim. Vom asambla o echipă și...

Stația lui August porni într-o avalanșă scurtă de paraziți. Kate se retrase când se auzi vocea lui Henry pe linie.

Mi-ar fi de folos niște mâini sigure aici.

Kate făcu un pas către marginea acoperișului. Cu luni în urmă, orașul strălucise cu lumină. Acum se întindea în diverse grade de umbră, punctat de bucăți de beznă completă.

— Sunt pe drum, spuse August în stație, pornind către ușa acoperișului.

— Credeam că urăști sângele, spuse Kate.

— O fac, spuse August. Dar viața nu poate fi mereu plăcută.

Ezită lângă ușă, evident așteptând ca ea să urmeze, dar Kate nu putea suporta Complexul claustrofobic. Nu încă.

— Dacă e în regulă, o să mai stau puțin aici sus.

August păru nesigur, iar ea își flutură mâna către întinderea vastă de nimic.

— Unde aș putea să mă duc? tachină ea. În plus...

Zâmbi fără chef și obosită.

— ...e mai puțin probabil ca Soro să mă găsească aici.

Și e mai puțin probabil să rănesc pe cineva.

August se înduplecă.

— Bine, spuse el. Doar... nu te apropia prea tare de margine.

Ușa se închise, iar Kate era singură, și nu realiză că se destrăma până când nu începu să se deșire.

Se prăbuși într-un ghem pe acoperiș și își înfășură brațele în jurul genunchilor, imaginea monstrului – a lui *Alice* – o fantomă în spatele ochilor ei. Raportul de victime, crimele sale oribile marcate toate cu un A.

Ce făcuse?

Petrecuse ultimele șase luni încercând să salveze un alt oraș în timp ce al ei ardea, șase luni vânând monștri în timp ce al ei vâna aici.

Ceva piui în buzunarul echipamentului ei.

Kate își ridică capul cu greu. Înșfăcase vesta de pe zidul de la subnivel și nu avusese deloc șansa să verifice buzunarele. Dibuind prin ea, scoase o tabletă cât palma, ediția standard pentru toți din BIF. Cineva trebuie să și-o fi lăsat în echipament și...

Gândurile lui Kate se destrămară când văzu mesajul de pe ecran.

Era intitulat *KOH*, genul de acronim pe care nu l-ai ști decât dacă îți aparținea ție.

Katherine Olivia Harker.

Și când apăsă pe ecran, văzu că mesajul nu fusese trimis anume pe tableta aceasta. Fusese trimis către toate. O difuzare generală în rețeaua BIF.

Mesajul avea numai un rând.

Îți e frică de propria ta umbră?

A.

Kate uită să respire.

Era înapoi în tunel, urmărindu-și umbra evadând în întuneric și dorindu-și să o urmeze, iar de data aceasta nu era niciun Soro, niciun August, nimic care să o distragă, și era deja în picioare, îndreptându-se către ușă, scări, jos, afară. Nevoia ardea prin venele ei precum febra, și, chiar și fără prezența fără de voce din craniul ei grăbind-o, știa că Alice era făcătura ei, monstrul ei.

Și era treaba ei să o omoare.

Înainte ca ea să mai omoare pe altcineva.

Reieși că Henry nu voia ca August să asiste la operații.

Voia să *cânte*.

— Celor răniți, îi explică el, făcând un gest către infirmerie și soldații din BIF care fuseseră prinși în exploziile de la centrala energetică, două duzini de bărbați și femei întinși pe paturi. Sedativele erau pe sfârșite în Complex. Rănile deveniseră destul de rare în BIF – când venea vorba de misiuni, majoritatea fie scăpau nevătămați, fie nu scăpau deloc.

— Camera nu e izolată fonic, spuse August.

— Atunci cântă încet, ripostă tatăl său. Merită câțiva trecători amețiți, dacă îi ajută cu durerea.

August își aduse vioara. Henry ieși, iar August închise ușa în spatele său și își trase un scaun, cu arcușul ezitând peste coarde.

Se gândi la soldatul din celulă.

Soro frângându-i gâtul bărbatului.

Leo spunând că era o irosire.

Și ușurarea revărsându-se peste soldat, lupta stingându-se în membrele sale.

Poate că însemnăm mai mult decât crimă.

Începu să cânte, încet, iar în câteva secunde sunetele durerii înăbușite se stinseră. Tensiunea din membrele pacienților se destinse, respirația lor se liniști, iar sufletele lor începură să iasă la suprafață, umplând infirmeria cu lumină ștearsă, dar constantă.

August expiră, propriul său corp relaxându-se odată

cu muzica, și pentru prima oară în patru ani, cântecul însuși se simți ca un soi de hrană, umplându-l ca lumina, ca viața, ca un suflet și... tabletele începură să piuie. Porniră toate deodată, peste tot în Complex, iar August șovăi, pierzând melodia. O difuzare? Către toată brigada de intervenție?

Puse instrumentul deoparte, scoțându-și propriul dispozitiv din buzunar.

Citi mesajul o dată, apoi din nou și din nou, pe urmă era în picioare, vioara abandonată când fugi spre acoperiș.

Ușile se trântiră în lături, dezvăluind un acoperiș gol, un cer deschis.

Și fără Kate.

August se întoarse în apartament, încercând să stea calm, spunându-și că nu ar face asta, nu ar păși direct într-o capcană, nu singură, Kate era mai deșteaptă de-atât...

Dar auzise și cuvintele pe care le șoptise în gulerul său și văzuse argintiul dansându-i în ochi, un demon sucindu-i gândurile către violență.

Harris și Ani jucau cărți pe canapea, cu Allegro între ei.

Ani ridică privirea.

— Nu știam că ai o pisică.

Jackon făcea cafea, cu tableta în mână.

— Hei, August, ai idee ce înseamnă asta?

El nu răspunse.

Dormitorul era gol.

Baia era goală.

Harris era în picioare acum.

— Ce se întâmplă?

O voi omorî eu însămi.

Nu ar fi trebuit să o lase singură.

— E Kate, nu? spuse Ani, trăgându-și bocancii în picioare. Îmi dau seama după fața ta.

Jackson îi bară calea, cu cafeaua în mână. August era mai înalt, dar Jackson era cu mult mai lat.

— Dă-te din drumul meu, ordonă August.

— Unde mergem, căpitane?

— *Voi* nu mergeți nicăieri, spuse August.

Ani țâțâi.

— Fără misiuni solo.

— Nu v-aș cere niciodată...

— Nu trebuie, spuse Harris, închizând fermoarul vestei sale. Mergi tu, mergem și noi.

August își scutură capul.

— Nici măcar nu vă pasă de ea.

— Nu, spuse Ani, băgând o lamă în toc. Dar ție da. Și asta e o premieră.

Jackson bău ultima gura de cafea.

— Unde se îndreaptă?

— Spre turn, spuse August.

— Șansele să o prindem înainte să ajungă la Cusătură?

— Depinde dacă e pe jos...

Ani vorbea în stație.

— Echipa Alfa aici; avem nevoie de un jeep.

Pur și simplu intraseră în formație. De parcă asta era oricare altă misiune.

— Mulțumesc.

— Nu ne mulțumi, șefule. Nu până nu o aducem înapoi.

Kate era multe lucruri, dar nu era proastă.

Știa că era o capcană. Normal că știa. Dar după cum vedea ea lucrurile, fie avea să o aștepte Alice, fie Sloan, și oricum, avea o datorie de plătit.

Nu se uită în urmă, nu își putea permite să se îndoiască.

Cusătura se ridică în fața ei, iar linia de lumină care îi trasa spinarea trebuie să fi fost legată de un transformator diferit, pentru că era încă aprinsă, soldații patrulând pe ea. Kate își asigură casca și urcă pe scară, amintindu-și iar și iar că era una dintre ei – sau, mai degrabă, încă îmbrăcată după atacul de la centrala electrică, *arăta* ca una dintre ei.

Se ridică peste margine și păși pe spinarea Cusăturii, mulțumită că nu îi fusese niciodată frică de înălțime. Orașul de Nord se întindea sub ea – din această poziție putea vedea artera principală, direct către Harker Hall.

— Ce faci aici? întrebă un soldat BIF cu ținuta unui lider de echipă.

Kate nu ezită. Pauzele dădeau o minciună de gol.

— Să schimb garda, domnule.

Soldatul întinse o mână ca și cum ar fi vrut să o scuture, dar când o luă Kate, o trase aproape.

— Unitățile de eliberare au ajuns acum zece minute, spuse el, strivindu-i degetele. Încearcă din nou.

Kate expiră exasperată. Chiar nu avea timp pentru asta. Cu o mână încă țintuită în încleștarea soldatului din BIF, își scoase pistolul cu cealaltă, îndreptându-l spre pieptul lui.

— O să trec peste zidul ăsta, spuse ea încet. Într-un fel sau altul.

Întunericul cânta prin ea: greutatea oțelului în mâna ei, șocul de pe fața lui, ușurarea amețitoare de a avea control. Ar fi atât de ușor – dar ținu siguranța pusă și degetul departe de trăgaci, iar vederea armei – sau poate dispoziția ei de a o folosi – fu suficientă pentru a face bărbatul să îi dea drumul.

Kate făcu un pas către cea mai aproapiată scară.

— O voi raporta, spuse el, în secunda în care ai plecat.

— N-ai decât, spuse Kate, trecându-și piciorul peste buză.

Dacă August nu știa, avea să afle în curând.

Jeepul aștepta la marginea benzii de lumină.

La fel și Soro.

Sunaiul stătea între August și vehiculul pornit.

Uneori, când Leo fusese într-o stare justițiară,

energia năduşea practic de pe el, precum căldura. Şi Ilsa părea să îşi creeze propriul nor de fiecare dată când gândurile ei începeau să o ia razna, şi îi spusese lui August de mai multe ori că atunci când era trist o putea simţi în aerul din jurul lui, ca un front rece.

Dacă era adevărat – că un Sunai putea altera spaţiul din jurul său –, atunci aerul din jurul lui Soro era o furtună. August făcu un semn echipei sale să rămână pe loc şi porni în faţă, peste şanţ.

— Te duci după ea, spuse Soro.

Nu era o întrebare.

— Mă duc.

Soro nu se mişcă, iar August trebuia să o facă. Kate se îndepărta cu fiecare secundă.

— Dacă intenţionezi să mă opreşti...

Ochii gri ai lui Soro se înăspriră.

— Ai risca aceste vieţi, şi pe a ta, pentru o păcătoasă.

— Nu, spuse August. Le-aş risca pentru o prietenă.

Sunaiul suspină şi mărşălui spre el, iar August se pregăti pentru o luptă, dar aceasta nu veni. Soro continuă să meargă, înapoi către Complex.

— Atunci ar trebui să pleci, spuse. Înainte să fie prea târziu.

11

Jeepul patină, oprindu-se la baza Cusăturii.

Vestea sosise prin stații cu un minut înainte – o tânără soldat traversase sub amenințarea armei.

Jackson dădu flash-uri, dar poarta nu se deschise, iar August și Harris coborâră când un membru al BIF porni către ei.

— Accesul este interzis, domnule. Nu traversează nimeni...

— Dar ați *lăsat* deja pe cineva să treacă.

— A scos un pistol...

— Numai de atât e nevoie? întrebă Harris, scoțându-și arma de la șold.

August îi prinse încheietura. Undeva în apropiere, cauciucuri patinară pe asfalt. Un alt vehicul se îndrepta către ei.

— Trebuie să trecem, îi spuse soldatului. *Acum.*

Membrul BIF își scutură capul.

— Am ordine stricte.

— Iar eu sunt August Flynn.

— Cu respect, spuse el, ordinele mele vin de sus.

Lumini sclipiră pe marginea Cusăturii când al doilea jeep se opri rotindu-se, iar Henry ieși din el. Îi spusese Soro, sau văzuse el însuși mesajul?

— Henry, trebuie să...

— Domnule, spuse soldatul în același timp. Tocmai...

— Deschide poarta, ordonă Henry.

De data aceasta, soldatul nu ezită. Radiotelegrafie ordinul și poarta începu să se deschidă anevoios. August se întoarse către tatăl său.

— Ne lași să plecăm?

— Nu, spuse Henry, mișcându-se către jeepul lui August. Vin cu voi.

— Să-mi fie cu iertare, domnule, spuse Harris, dar nu cred că este o idee bună.

Henry râse, blând și fără sunet, când deschise ușa.

— Păi atunci e bine că am un rang mai mare.

— Ne descurcăm de aici, insistă Ani.

Dar August doar se holbă la tatăl său, la paloarea sa bolnăvicioasă, la silueta sa prea slabă. Nu avea niciun sens. Henry nu era deloc în formă să lupte.

— De ce?

Henry își puse o mână pe umărul său.

— Sunt un bărbat, nu o mișcare, spuse el. Dar dacă o mișcare este ceea ce e necesar pentru a sfârși acest război, atunci îmi voi juca rolul. Acum...

Mâna sa se strânse, apoi dispăru.

— ...haideți să mergem să o găsim pe domnișoara Harker.

Orașul de Nord se întunecase.

Acesta fu primul gând al lui Kate când străbătea străzile, cu lanterna UV de densitate înaltă într-o mână și pistolul în cealaltă. Corsaii murmurau din umbre, arătând dinți și gheare.

harkerharkereoharker

Echipamentul BIF avea urme de metal, dar exista o diferență între a *descuraja* monștrii și a-i *opri*, iar ea încercă să rămână în lumină, puțină câtă era.

Turnul tatălui ei se ridica în fața ei.

Sau, mai degrabă, o umbră masivă se ivi în locul său.

Pașii lui Kate încetiniră. Se opri sub un singur felinar cu lumină slabă, becul său pâlpâitor fiind singurul lucru care sătea între ea și o zonă în beznă.

Aceasta se întindea într-un cerc fără lumină preț de două cvartale în jurul bazei clădirii Harker Hall, o inversare întunecată a șanțului care înconjura Complexul. Părea un lucru fizic, acea întunecime, ceva mai mult decât aerul și noaptea.

Un zid de întuneric.

Și, gravată în acel zid, o pereche de ochi roșii.

Malchaiul păși afară din umbre, iar Kate nu își văzu propria umbră, ci pe a tatălui ei.

Sloan.

Îl văzuse în vise, în amintiri, însă păleau în comparație cu adevărul. În viziunile ei, fusese redus la o siluetă într-un costum negru. Redus la colți și sânge și maliți-ozitate. Dar acum stătea în fața ei, carne gri trasă strâns peste oase întunecate, degete terminându-se în vârfuri argintii. Frica o izbi pe Kate în piept, iar Sloan zâmbi de parcă putea *auzi* gândul trădător care fierbea în pulsul ei.

Când vorbi, vocea sa îi zgârie pielea precum un cuțit. Metal pe piele.

— Katherine.

Sunetul numelui ei pe buzele lui, dulce și batjocoritor, fu gheață pe spinarea ei.

— Sloan, spuse ea, chinuindu-se să-și mențină tonul sec. Ce surpriză.

El își întinse mâinile.

— Nu credeai că aș lăsa-o pe Alice să te țină pentru ea. Nu când noi avem o așa *istorie*.

Degetele ei se strânseră pe pistol. Noaptea foșni în jurul ei, punctată cu roșu când umbrele se iviră din întuneric. Malchai. Nu unul sau doi, ci șase, formând un cerc lejer în jurul lor.

— Nu-i tocmai o luptă corectă.

Sloan plescăi din limbă.

— Ce loc are corectul într-o lume ca a noastră? *Corectul* este un steag alb. Un cuvânt pentru lași.

Făcu un semn către hainele ei.

— Ai schimbat taberele. Tatăl tău ar fi dezamăgit.

— Tatăl meu este mort.

Își ținu capul sus. Voia să se uite în ochii lui Sloan când avea să îl omoare. Să își vâre cuțitul sub pielea sa și sus, în inima sa, căldura delicioasă.

Mâncătorul de Haos șopti prin ea, tânjind după sângele lui Sloan; frica ei înlocuită de ură, rece și fermă; dar ea ținu monstrul la distanță. Nu încă, nu încă. Nu avea să fie cale de întors. Avea să îi dea drumul, dacă trebuia. Când trebuia.

Dar avea să fie în condițiile stabilite de ea.

— Te-ai schimbat, observă Sloan.

Buzele sale se despărțiră, dezvăluind dinți ascuțiți.

— Dar încă îți pot gusta...

— Culcat, câine, mârâi ea, trăgând cu pistolul.

Dar Sloan se mișcă precum lumina, precum fumul, precum nimicul, și, până să iasă glonțul, era în spatele ei, cu o mână în jurul umerilor ei, trăgând-o înspre el.

Respirația lui era ca gheața pe gâtul ei.

— Am așteptat asta.

— Așteaptă în continuare, mârâi ea, înfigându-și cotul înapoi și în sus în tâmpla lui. Sloan era rapid, dar Kate învățase să se lupte murdar. El se retrase un singur pas, dar fu suficient pentru ca ea să se elibereze și să pună doi pași, trei, între ei.

Sloan râse: un sunet oribil, prea ascuțit.

— Ești chiar mai încăpățânată decât îmi aminteam.

Ceilalți Malchai se foiră și se urniră – setea de sânge apăsătoare în aer –, dar era evident că Sloan le spusese că aceasta era prada *lui*. Cât aveau să asculte? Tatăl ei

încercase să țină Malchaii în lesă – nu se sfârșise bine.

Kate scoase un cuțit când Sloan o atacă iar.

Tăie, așteptându-se ca el să se retragă sau cel puțin să se ferească. Nu o făcu. În schimb, Malchaiul schimbă puțin direcția în stânga și lăsă cuțitul să se înfigă direct în brațul său, înaintând, micșorând distanța dintre ei. Sânge negru ieși la suprafață, pătând mâneca costumului lui Sloan, dar nimic – nici surpriză, nici durere – nu se înregistră pe fața lui. Kate nici măcar nu avu timp să tragă cuțitul înapoi, să se retragă. El sacrificase un pion, iar acum pătrunsese în apărarea ei.

Mâna lui se înfășură în jurul gâtului ei, pantoful lui îi prinse călcâiul și căzură pe jos, și, pentru o secundă teribilă, când lovi trotuarul, fură înapoi pe pietrișul din afara casei din Pustie, Sloan împingându-i corpul în pietrele sparte, cu degetele strânse în jurul gâtului ei.

Își forță mintea să rămână înapoi în prezent.

Sloan era deasupra ei, mânerul cuțitului prins între ei astfel încât ea să nu poată elibera lama. Pistolul era încă în cealaltă mână a ei, dar când încercă să îl ridice, cealaltă mână a lui se înfășură în jurul lui, forțându-i încheietura înapoi pe trotuar.

Se năpusti asupra ei. Nu mirosea a moarte. Nu o făcuse niciodată. Nu, mirosea a violență. A piele și sânge și durere.

Dinții săi ascuțiți străluciră când îi înfipse în brațul ei, iar un strigăt se smulse din gâtul lui Kate.

Întunericul începu să se împăturească în jurul

minții sale, monstrul ridicându-se, dar Sloan se retrase înapoi dintr-odată. Gura sa era pictată cu sângele ei, dar el nu zâmbea.

Mâna sa îi scormoni prin păr, forțându-i capul pe spate, nu ca să îi dezvăluiască gâtul, realiză ea, ci ca să îi vadă *ochii*.

Un mârâit de furie îi scăpă dintre buze.

— Ce ai făcut? mârâi el, chiar înainte ca o pereche de faruri puternice să pătrundă prin întuneric.

Sloan era pe jumătate ridicat în picioare când un foc de armă frânse aerul, iar un cartuș cu alice îl lovi în piept.

Jeepul se opri scârțâind, Harris și pistolul său încă atârnând pe fereastră.

Sloan se împletici pe spate, iar ceilalți monștri galopară prin întuneric într-o frenezie de unghii și dinți.

August ieșise deja din jeep, scoțând un cuțit, în timp ce Harris se aruncă în încăierare. Ani detonă o serie de grenade cu lumină, un efect de discobol orbitor care lăsă Malchaii amețiți și le dădură timp lui Jackson și Henry să ajungă la Kate, care era deja în picioare. Sânge i se scurgea de pe degete, dar avea un cuțit umplut de sânge într-o mână și un pistol în cealaltă.

Sloan era, de asemenea, în picioare – cartușul îl lovise în piept, sfâșiind prin costum și piele, dar era clar că nu ajunsese la inima sa. Ochii săi roșii îl găsiră pe August, iar August se năpusti către el, numai ca să îi fie

tăiată calea de alți doi Malchai. Nu se opri – tăie gâtul unuia și își înfipse lama sub coastele celuilalt. Vocea lui Leo se undui prin mintea lui.

Ăsta este scopul tău. Și nu se simte bine?

Se întoarse, căutându-l pe Sloan, când Harris scoase un strigăt gâtuit. Un Malchai avea colții în umărul său, dar apoi Ani era acolo, băgându-i un cuțit în gât. Căzu, iar Harris urlă și călcă în picioare pieptul Malchaiului până când se crăpă, se așchie, cedă.

— Cred că e mort, strigă Jackson, ștergându-și o dâră de sânge de pe obraz. Toți sunt morți.

August se întoarse, căutând.

Kate își prinse mâna, în timp ce Ani punea presiune pe umărul lui Harris, iar August realiză, cu o groază scârbită, că niciunul dintre corpurile de pe pământ nu îi aparținea lui Sloan.

Malchaiul dispăruse.

Și la fel și Henry Flynn.

— Dispărut? Cum adică *dispărut*?

Emily Flynn nu era genul care să strige. În puținele dăți în care o văzuse August nervoasă – cu adevărat nervoasă –, vocea ei își pierduse tot volumul, toată căldura. Devenea rece și tăcută. Restul Consiliului BIF nu era nici pe aproape la fel de stăpânit, întrebările lor ricoșând prin centrul de comandă.

Ilsa stătea în pragul ușii, cu o privire distantă în ochi, iar August își dorea să aibă încă voce, chiar dacă știa că dacă ar fi încercat să vorbească acum, ce ar fi ieșit ar fi fost numai mirare, rătăcire, pierdere.

Soro își avea vocea, dar stătea în tăcere lângă zid, expresia sa egală în toate felurile în afară de unul. Ochii săi.

Ochii lui Soro, de culoarea pietrei, puneau o întrebare tăcută.

A meritat?

Emily ridică o mână, cerând liniște când se aplecă

peste masă și îi întâlni privirea lui August.

— Explică-mi.

El deschise gura, dar Kate fu cea care vorbi. Se smulse de lângă medicul care îi bandaja mâna.

— E vina mea.

— Te cred, spuse Em. Dar asta nu îmi răspunde la întrebare.

— A insistat, spuse August.

Vin cu voi.

Marcon își scutură capul.

— De ce ar face asta?

— De ce l-ai *lăsa*? adăugă Emily, cu atenția îndreptată încă spre August.

De ce o *făcuse*?

Pentru că Henry Flynn era liderul BIF?

Pentru că credea în ceva mai presus de el?

Pentru că August credea că avea un plan?

— Pentru că e pe moarte.

August auzi cuvintele ieșindu-i pe gură. Camera amuți. Fața lui Emily se întunecă.

Henry nu spusese niciodată cuvintele, nu lui August, iar August nu întrebase niciodată. Nu trebuise, nu voise, nu în lunile în care îl văzuse pe Henry slăbind, în care îi ascultase tusea, și nu în momentele după ce traversaseră Cusătura. Exista un loc ciudat, între a ști și a nu ști. Un loc unde lucrurile puteau trăi în spatele minții tale fără să îți îngreuneze inima.

— Asta nu explică... începu Paris.

— Nu o face? contestă Kate. Poate că voia ca moartea sa să însemne ceva?

— Nu ai niciun drept să vorbești, spuse Marcon.

— Dacă nu ai fi plecat, adăugă Shia, Henry nu ar fi...

— Dacă nu aș fi plecat, spuse Kate, Henry Flynn ar fi găsit o altă scuză să fie ucis.

Aerul deveni fragil, iar August îi simți pe Ilsa și Soro încordându-se.

— Nu știm că e mort, spuse Emily cu fermitate.

— Ce le spunem celor din brigada de intervenție? întrebă Marcon.

— *Nu* le putem spune, afirmă Shia.

— *Trebuie* să o faceți, spuseră Kate și Bennett în același timp.

Emily se îndreptă.

— Henry ar vrea ca ei să știe.

Ilsa bocăni în prag. August și Soro priviră către ea – nimeni altcineva nu păru să audă. Se uită cum sora sa scoase o tabletă, degetele dansând pe ecran.

— Ultimul lucru de care avem nevoie, spuse Marcon, este o revoltă.

— De fapt, spuse Kate, cred că exact de asta aveți nevoie.

Degetele Ilsei făcură o înflorătură și fiecare ecran din cameră se trezi la viață, arătând filmări, nu ale orașului de afară, ci ale însuși Complexului, sala-de-antrenament-transformată-în-baracă, foaierul, cantina – cameră după cameră umplută cu oameni, toți vorbind.

Sunetul se revărsă în cameră, o cacofonie de voci de cadeți și căpitani, soldați și echipe de noapte vorbeau mai tare și peste și în jurul unul altuia.

— Îl au pe Comandantul Flynn.

— Nu putem sta pur și simplu aici.

— Ar trebui să fim acolo.

— Ce așteptăm?

— Ei bine, spuse Kate, se pare că știu deja.

August își aminti ultimele cuvinte ale lui Henry.

— Este un bărbat, nu o mișcare, spuse el, oglindindu-și tatăl. Dar dacă o mișcare e ceea ce trebuie pentru a încheia acest război...

Emily îi întâlni privirea peste masă.

— Dacă... Henry... este în viață, spuse ea încet, atunci vom lupta pentru a-l recupera.

Marcon își încrucișă brațele.

— Și dacă nu este?

Sloan își smulgea cioburile de metal din piele cu o pensetă, punând așchiile într-o farfurie una câte una, fiecare acoperită în sânge negru vâscos.

Costumul său era distrus, cămașa sa aruncată deoparte, pieptul său gol un dezastru de carne sfâșiată. Cioburile erau de argint, iar pielea sa sfârâia când le scotea, dar senzația era superficială și trecătoare, și nu atât de diferită de plăcere. Își spuse să se bucure de ea, chiar dacă mâna îi tremura când lucra.

Cei doi ingineri zăceau prăbușiți peste masă, cu

gâturile sfâșiate.

Nu avusese timp să savureze crimele, dar masa îl ajutase cu rana, îl ajutase să spele gustul rânced al sângelui lui Kate din gura lui.

În partea cealaltă a camerei, capul lui Henry atârna în față, o panglică subțire de sânge trasând o linie de la tâmpla bărbatului la bărbia sa înainte să se scurgă pe podea. Sloan și-l imaginase întotdeauna pe Henry Flynn drept partea cealaltă a monedei, forța egală, dar opusă a lui Callum Harker.

Se înșelase.

De aproape, Flynn nu era altceva decât un om prea slab, cu tâmple grizonante și o piele palidă. Mirosea – *bolnăvicios*. Atât de dezamăgitor. Totuși, Sloan nu se putea opri din a se minuna de norocul acesta, să îi pice în poală liderul BIF. O pierduse pe Katherine și câștigase un idol – chiar dacă unul fals.

Sloan se îndreptă, ștergându-și ultimele rămășițe de sânge de pe umăr.

— De ce nu este mort? întrebă Alice, năvălind înăuntru, și ce ți s-a întâmplat?

Privirea ei se îndreptă către ingineri.

— I-ai omorât fără mine.

Sloan își puse o cămașă neagră curată.

— Ar trebui să îl păzești pe animăluțul nostru.

— Unde e Kate? întrebă ea. Ai promis...

— Kate se va întoarce la noi, spuse Sloan. Și când o va face, adăugă el, o poți *avea* tu.

Alice radie când auzi asta.

— Ai evacuat Malchaii? întrebă Sloan.

— Pe majoritatea, spuse ea, sărind pe tejghea.

Coborî privirea spre castronul cu șrapnel și strâmbă din nas.

— Sunt câțiva în foaier, dar dormeau duși. Nu am vrut să îi trezesc.

Atenția ei se îndreptă către Flynn.

— Apropo de...

Sloan se întoarse la timp pentru a vedea pleoapele lui Flynn clipind și deschizându-se. Acesta încercă să se miște, dar Sloan îl legase cu sârmă de scaun. Privi cum Flynn se zbătu, se crispă și apoi înlemni, realizând unde era.

— Trebuie să recunosc, spuse Sloan, încheindu-și nasturii cămășii. Mă așteptasem la mai mult.

Flynn tuși, un zornăit profund în pieptul său.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc.

— Nu te-ai luptat prea mult, cugetă el. Cineva *aproape* că ar putea crede că *voiai* să sfârșești în poziția asta. Speri să raliezi trupele?

Bărbatul ridică privirea când auzi asta și Sloan văzu că avea dreptate.

— A fost un pariu pe cinste, domnule Flynn.

— Spre deosebire de tine, spuse el, cu o pauză în voce, îmi pasă de mai mult... decât propria mea viață. Brigada de intervenție... va aduce în sfârșit... lupta aici... la mine... la tine.

Sloan se întinse și întoarse scaunul lui Flynn către fereastră. Erau încă două ore până în zori, iar noaptea era cel mai întunecată. Arătă spre farul de lumină care era Complexul BIF și își lăsă capul în jos pentru a șopti în urechea bărbatului.

— Exact pe asta, spuse el, mă bazez.

Flynn se încordă.

Alice, acum cu picioarele încrucișate pe tejghea, chicoti doar.

— E timpul să ne arătăm cărțile și să vedem cine are mâna mai bună.

Flynn își scutură capul.

— Kate știa că o vei privi ca pe un joc.

Ochii lui Alice se înseninară la menționarea creatoarei ei, dar Sloan ridică o mână.

— Crezi în destin, Henry? Callum nu credea. Nici eu. Și totuși, iată-te aici.

Alice începu să se joace cu un cerc de metal. Era o zgardă, genul purtat de Colți. Sloan îl smulse din mâinile ei.

— Fă-te folositoare, îi spuse, fluturându-și degetele către o cameră de pe un trepied.

Alice oftă și sări de pe tejghea. Sloan se întoarse lângă Henry și puse zgarda în jurul gâtului bărbatului, savurând fiorul vizibil care trecu prin Henry la contactul cu metalul. Sloan roti la loc scaunul și își examină făcătura. Lipsea ceva. Luă o rolă de bandă adezivă.

— Când l-am cunoscut prima oară pe Leo, m-a

întrebat dacă cred în Dumnezeu.

Banda adezivă scoase un sunet de spintecare când desprinse o fâșie.

— Cred că se aștetpa să spun nu, dar dacă *noi* nu suntem dovada unei puteri superioare, ce este?

Rupse bucata cu dinții.

— Îmi place să cred că suntem pur și simplu ceea ce voi, oamenii, ați semănat și secerat. Ne meritați. Eu și Leo eram de acord în privința asta.

Privirea lui Henry se înăspri.

— Ți-a înfipt o bară de metal în spate.

Sloan își flutură mâna a indiferență.

— I-aș fi făcut același lucru. Actele monstruoase, pe ele le pot respecta. Pe lângă asta, a *ratat*.

Henry se uită la el cu foc în privire. Deci mai *era* o scânteie rămasă.

— Dacă ai de gândă să mă omori...

— Ah, nu plănuiesc să fac asta, oricât de mult mi-ar plăcea.

Sloan se aplecă.

— Mort, ești un martir.

Apăsă banda peste gura lui Henry.

— În viață, ești pur și simplu *momeală*.

Cu toții erau idioți, se gândi Kate.

Henry Flynn le dăduse celor din BIF o cauză, un motiv să lupte.

Și Consiliul își punea singur bețe în roate.

— Nu *contează* dacă este în viață, spuse ea, o observație care îi câștigă ochii mirați ai lui August și privirea rece a lui Soro și o grămadă de ochi acuzatori de la restul camerei.

Ea insistă.

— Timp de șase luni ați fost împărțiți în Nord și Sud, noi și ei. Tot vorbiți de siguranță, de apărare; dar acești oameni, soldații voștri, *vor* să lupte și acum au ceva – pe cineva – pentru care să lupte. Așa că, pentru numele lui Dumnezeu, nu o *irosiți* prin...

Exact atunci, ecranele din cameră pârâiră și se întunecară. Toată lumea se uită la Ilsa, dar Ilsa se holba la propria sa tabletă într-un fel care făcea clar faptul că nu era făcătura ei.

Și apoi semnalul se întoarse. Dar în loc să transmită din camerele diferite din Complex, absolut fiecare ecran arăta aceeași imagine.

Henry Flynn.

Însângerat, abia conștient, dar în viață.

Filmarea nu avea sunet, și chiar dacă ar fi avut, gura sa era acoperită cu bandă adezivă, iar în jurul gâtului avea un soi de mecanism din oțel. Îi luă o secundă să proceseze firele, cronometrul mic care ticăia în jos.

59:57

59:56

59:55

59:54

Și camera explodă pur și simplu în mișcare. Scaunele

fură împinse în spate și oamenii se ridicară. Semnalul era transmis în întreaga rețea, pe fiecare ecran și fiecare tabletă, nu numai în centrul de comandă, ci în tot Complexul.

Era un dar. Un punct fără întoarcere. Cei din BIF, deja căutând o luptă, tocmai își primiseră ținta – turnul – și chiar dacă membrii consiliului ar fi *vrut* să o dezbată, nu ar mai fi putut opri soldații acum.

59:42

59:41

59:40

Ilsa își întinse mâinile peste cel mai mare ecran, cu degetele răsfirate peste fața gri a lui Henry Flynn, în timp ce August și Emily și Soro vorbeau în stațiile lor, dând ordine prin rânduri.

— ...adunați echipele unu-treizeci și șase...

— ...permitem autorizarea pentru arme...

— ...procedura de încuiere a...

Dar Kate se holba încă la filmare, nu la Flynn, ci la camera din jurul lui. Recunoscu ferestrele de la podea până la tavan din spatele său, scaunul de care era legat, fierul și sticla și lemnul, toate acele suprafețe reci și margini ascuțite care marcau gusturile tatălui ei.

Apartamentul.

58:28

58:27

58:26

— Știu unde este.

Timp de șase luni, August urmărise BIF destrămându-se încet.

Acum, într-o singură respirație, părea să se unească.

Era ca o simfonie, se gândi el. Fiecare instrument în armonie.

Echipă după echipă de cadeți BIF se aliniară prin Complex, însărcinate cu păzirea structurii și a celor zece mii de civili care se adăposteau acum în interior, în timp ce Echipele de Noapte se pregăteau să atace turnul. Îl văzu pe Colin printre ei, iar băiatul îi oferi un zâmbet și un mic salut lui August când trecu pe lângă el, cu vioara în mână.

Kate se duse lângă August, privirea ei fermă, fața ei inexpresivă. Se obișnuise să îi vadă expresiile schimbătoare, stările variate, și era descurajant să își aducă aminte cât de bună era la a le ascunde.

Ar fi putut să o convingă să rămână în urmă?

Nu.

Asta era la fel de mult lupta ei ca a lui.

Poate chiar mai mult.

Aproape ajunsese la uși când Ilsa îi prinse încheietura și îl trase înapoi.

— Ce este? întrebă el, iar ea își aruncă brațele în jurul gâtului său, strânsoarea ei atât de puternică încât îl făcu să tresară.

Nu pleca, păreau a spune brațele ei. Sau poate, pur și simplu, *vino înapoi*.

Și el se întrebă dacă ea știuse tot timpul că *aceasta* era direcția în care se îndreptau.

Dacă asta văzuse în orașul pe care îl făcuse pe tejgheaua din bucătărie, cel redus la grăunți de zahăr care aveau gust de cenușă.

August se retrase, sau Ilsa îl împinse, nu era sigur, știa doar că greutatea brațelor ei dispăruse.

Miezul Echipei de Noapte se adunase pe grila de lumină, mai bine de trei sute de soldați înarmați și pregătiți pentru război, iar August își trase cutia viorii peste umăr în timp ce se îndrepta spre jeepul din fața convoiului. Harris, Jackson și Ani erau deja înăuntru; Em era la volan.

Un bandaj punctat cu sânge strălucea sub gulerul lui Harris, dar el avea ochii mari și căuta o luptă. Le făcu loc, iar August era pe jumătate în jeep când Soro veni dinspre un alt vehicul și întinse o geantă. Nu lui, ci lui Kate.

Când ea ezită, clar suspicioasă, Soro trânti geanta la picioarele ei și plecă spre propria sa echipă. Aterizâ

cu un zăngănit metalic, iar Kate îngenunche și scoase o pereche de țepușe de fier.

— Nu era nevoie, strigă ea după Sunai înainte să urce în jeep.

August își puse vioara în poală și Kate se așeză lângă el, învârtind o țepușă între degete, iar când porni jeepul, August privi înapoi către Complex și își văzu sora stând în dreptul ușilor de la intrare, cu o mână apăsată pe fereastră, dar era prea departe pentru a-i citi fața.

Sloan se apropie de învelișul de aur.

Umbra din cușcă devenea neliniștită. Tăcerea i se transformase dintr-o mână într-un pumn, dintr-un pumn într-o greutate de plumb, indignarea sa ca un val de frig în pivniță.

haoshaoshaoshaos șopteau Corsaii din colțurile lor.

Camionul era pornit în apropiere. Un Malchai deschise ușa din spate și coborî o rampă, iar Sloan privi cum alți patru luară prăjine de lemn și le băgară sub cușca acoperită și ridicară. Monstrul dinăuntru nu cântărea nimic, dar cușca era de oțel, iar Malchaii se chinuiau sub greutatea sa.

— Aveți grijă la aur, sfătui Sloan, ajustându-și mănușile.

Cearșaful se mișcă, aproape atingând pielea unui Malchai, iar el mârâi, aproape scăpând capătul său, dar Sloan fu acolo să îl prindă. I-ar fi smuls gâtul monstrului, dar aveau un program de respectat.

În cele din urmă, cușca fu încărcată în camion, iar Sloan urcă lângă ea, apropierea de aur arzându-i plămânii. Putea simți umbra de sub înveliș, ca o durere de dinți, o sete în gât, și știu că îi era foame.

— În curând, animăluțul meu.

39:08

39:07

39:06

Convoiul goni prin noapte, vocea lui Emily Flynn fiind purtată în mașină și prin stații în același timp.

— Fiecărei echipe i s-a desemnat un etaj pe care să îl verifice. Vă veți mișca sistematic prin turn. Malchaii trebuie eliminați la vedere. Colții trebuie incapacitați. După cum ați fost informați, există un alt tip de monstru undeva în clădire, unul cu abilitatea de a altera mințile. Dacă îl întâlniți, trebuie să închideți ochii. Dacă vreun membru al echipei voastre este afectat, trebuie să îl incapacitați...

Ajunseră la Cusătură.

Porțile erau deschise.

Nu se opriră.

Timpul se scurgea în mintea lui Kate în timp ce jeepul se îndrepta către zidul de întuneric de la baza turnului. Brațul îi pulsa de la rana zimțată pe care o făcuseră mai devreme dinții lui Sloan, dar se agăța de durere ca de un pripon, sângele prelingându-se prin bandaj, un memento că era încă om.

Jeepurile ajunseră la zona în beznă și se cufundară în ea, farurile lor puternice împrăștiind creaturile în întuneric. August se aplecă și îi vorbi în urechea bună.

— Ce e în neregulă?

Nimic. Ceva. Totul.

Nu era sigură.

Fusese, până când îl văzuse pe Henry Flynn în acea filmare, legat ca un premiu, ca un *cadou*. Era un dar, exact așa o privea – ceea ce era problema.

Era o tachinare? Era o capcană? Ce îi aștepta în acel turn? Sloan? Alice? Mâncătorul de Haos? Jucau cu toții după regulile lui Sloan? Aveau de ales?

Era prea simplu. Prea evident. Prea ușor.

Rata ceva – cu toții ratau ceva – și era chiar acolo, la un strop de claritate, la o întrezărire de vedere.

— Kate? insistă August.

— Dacă ne înșelăm? murmură încet, pentru ca numai el să audă. Dacă e o greșeală?

Fruntea lui August se încruntă.

— Asta a vrut Henry, spuse el. Ce avem nevoie. Un motiv să atacăm.

Și avea dreptate.

Totul mergea conform planului.

Și *exact* de aceea nu avea încredere în asta.

Jeepurile se opriră la baza turnului.

August se chinui să audă în timp ce opreau motoarele, dar erau prea mulți soldați, prea mulți paraziți.

Menținură luminile deschise, blocând întunericul și Corsaii care se mișcau înfometați în el. Ghearele zgâriau lateralele jeepurilor unde nu reușea lumina să ajungă, un scârțâit ascuțit de unghii pe metal.

Echipele de Noapte se strânseră la baza scărilor. Majoritatea aveau pistoale, dar Kate strânse o țepușă de fier, iar August își scosese arcușul precum o sabie, iar Soro își ținea flautul-cuțit într-o încleștare de luptător. Urcară scările turnului de parcă fiecare dintre cele șase trepte ar fi putut fi măsluită, dar nu se întâmplă nimic. Niciun fir nu se declanșă. Nicio explozie bruscă.

August și Soro preluară conducerea, pășind împreună către ușile de la intrare. Spațiul de dincolo de ele era întunecat, iar August își întinse mâinile pe sticlă, ascultând după ticăitul unei bombe, zornăitul și sâsâitul Corsailor așteptând să fie eliberați – dar tot ce auzi fură inimile rapide al celor din BIF din spatele lui și o respirație blândă, aproape imperceptibilă, undeva înăuntru. Încuviință către Soro, iar împreună deschiseră ușile turnului.

Grenade de lumină se rostogoliră pe podeaua foaierului, ricoșeul metalului pe piatră urmat o secundă mai târziu de valuri de alb orbitor, în timp ce soldații BIF se revărsau înăuntru, cu armele ridicate. O duzină de Malchai se ridicară brusc, sâsâind surprinși înainte să se năpustească asupra celor mai apropiați soldați, cu dinții dezveliți.

August se întoarse și tăie gâtul unui monstru, în

timp ce Kate își înfipse țepușa în pieptul altuia, iar Harris scoase un sunet încântat când seceră un al treilea. Soro lichidă încă doi, croind o cale, și traversară în fugă foaierul până la șirul de lifturi din partea cealaltă. Emily ajunse prima acolo, chemând cabina în timp ce ceilalți ajunseră la uși și se întoarseră la loc pentru a înfrunta ce venea după ei.

Dar nu veni nimic.

Duzina de Malchai erau morți, iar celelalte Echipe de Noapte se răsfirau, îndreptându-se către alte etaje.

Prea ușor, se gândi August când ușile se deschiseră în spatele lor.

— Prea ușor, șopti Kate când păși înăuntru.

Apăsă butonul către apartament cu familiaritatea cuiva care se întorcea acasă. Păru să o realizeze și ea, mâna ei rămânând în aer.

— Nu cobi, sâsâi Ani în timp ce urca liftul.

— Mda, spuse Jackson. Putem cădea în orice secundă către morțile noastre.

Toți tăcură atunci, singurele sunete din cutia de oțel bătăile inimilor lor și murmurul abia auzibil al lui Emily care marca timpul.

Lui August nu îi fusese niciodată teamă de moarte, când se gândea la asta. Îl deranja, desigur, ideea de a fi desfăcut, dar propria sa moarte era un concept pe care nu îl putea înțelege, oricât ar fi încercat.

Dar *pierderea* – acesta era un lucru care îl speria.

Pierderea celor la care ținea.

Pierderea sinelui.

Absența lăsată de ambele.

Leo ar fi disprețuit un asemenea lucru. Soro nu ar înțelege rostul, iar Ilsa nu fusese niciodată una care să stăruie asupra inevitabilului. Dar pentru August, acea frică era umbra din viața sa, monstrul cu care se putea lupta, dar pe care nu îl putea omorî niciodată, motivul pentru care își dorise atât de tare să *nu* simtă.

Și când stătea acolo, înconjurat de familia sa, echipa sa, prietenii săi, frica puse stăpânire, pentru că Ilsa era singură și Henry murea și atât de mult din ceea ce iubea putea încăpea într-o cutie de metal.

Și totul putea fi pierdut.

Kate îl strânse o singură dată de mână înainte ca liftul să se oprească și ușile să se deschidă.

Apartamentul se întindea în fața lor, liniștit și întunecat, și primul lucru pe care îl auzi August fu sunetul de respirație înfundată. Se grăbi înainte fără să gândească, pe coridor și în sufragerie, și iată-l.

Henry.

Legat de scaun, ameţit și palid, dar viu.

Numerele roșii pâlpâiau pe zgarda de la gâtul său.

24:52

24:51

24:50

— Ani, ordonă Emily, dar tehnicianul era deja acolo, lângă Henry, și la fel și Jackson, verificându-i semnele vitale, în timp ce Harris și Soro se mișcau prin apartament.

Em îngenunche în fața soțului ei.

— Sunt aici, spuse ea. Suntem aici. Ești absolut nebun și te voi omorî după ce te salvăm, dar suntem aici.

Henry încercă să vorbească, dar gura sa era închisă

cu banda adezivă, iar când Em se întinse să o smulgă, Ani o opri.

— Nu atingeți nimic, avertiză ea, nu până nu dezamorsez asta.

Capul lui Henry se bălăngăni în față când pârâi stația de la gulerul lui August.

— *Al doilea etaj: nu am găsit nimic.*

— Sunt două trupuri moarte aici, spuse Kate. Ambii oameni.

Harris reapăru.

— Camerele sunt goale.

— Nu mai e nimeni aici, spuse Soro.

Nu avea sens.

— *Al treilea etaj: gol*, spuse o altă voce prin stație.

August se încruntă. Unde erau Malchaii? Unde erau *Colții*? Unde erau toți monștrii? Văzu aceleași întrebări scrise pe fața lui Kate când aceasta scoase o tabletă de sub unul dintre cadavre.

— Nu are niciun sens, spuse Ani, trăgând de dispozitiv.

—Așteaptă... începu Em, dar Ani îndepărta deja zgarda de la gâtul lui Henry, desfăcând bucățile cu o forță pe care nu ar trebui să o folosească nimeni când manevrează o bombă armată.

Dar apoi August realiză că asta era ideea.

Nu era armată.

Nu era o bombă. Doar o zgardă, precum cele purtate de Colți, plus câteva bucăți de fire colorate, un

cronometru.

— Ce naiba? spuse Harris.

— *Al patrulea etaj: nimic aici.*

Cu zgarda scoasă, Ani desfăcu ușor banda de la gura lui Henry. Era răgușit, cu respirația greoaie, dar cuvintele sale răsunară în apartament.

— E o... capcană.

Toată lumea se încordă în timp ce vocile continuară prin stație.

Al cincilea etaj: nu am găsit absolut nimic.

— Dacă este o capcană, spuse Em, atunci de ce nu am fost atacați?

— Pentru că, spuse Kate, ridicând tableta, nu noi suntem ținta.

Prin dunga de sânge de pe ecran, August văzu o hartă a orașului, o clădire prea familiară desenată peste o rețea. Complexul.

Kate se mișca deja înapoi către lift.

— Trebuie să plecăm. Acum.

Soro dădea un șir de ordine prin stație, în timp ce Jackson și Ani îl ridicară în picioare pe Henry. Picioarele sale aproape că cedară, aerul șuierându-i în piept. Pielea sa era gri.

— Rămâi cu mine, spuse Em.

Kate chemă liftul, iar August se gândi la Ilsa, stând în dreptul ușilor Complexului, la Colin în foaier, la zeci de mii de oameni inocenți înghesuiți într-o clădire menită pentru o mie cinci sute.

Liftul țiui, dar când se deschiseră ușile nu era gol.

Alice stătea în balta de lumină, aruncând un zâmbet ascuțit.

— Plecați undeva?

Camionul se zdruncina și huruia pe terenul neuniform în timp ce se grăbea prin tunelurile de sub oraș, farurile sale gemene de lumină croind o cale prin bezna solidă. Corsaii sâsâiră, dar Sloan avea să se revanșeze față de ei. La urma urmei, în curând aveau să fie o mulțime de cadavre.

În cele din urmă, se ivi gaura.

Alice își făcuse bine treaba – un crater mare fusese deschis între noul tunel și cel vechi, dărâmăturile curățate pentru a face un soi de drum. Camionul se furișă prin el și ieși într-o stație abandonată de metrou. Un set larg de scări fusese cândva o fundătură într-o secțiune a tavanului care marca unde fusese închis metroul, unde se construise deasupra, dar o explozie o deschisese și pe asta.

Malchaii descărcară cușca din camion în timp ce Sloan își croi drumul pe scări și păși în spațiul de deasupra și își desfăcu brațele în triumf.

Sătea în interiorul Complexului.

Era un coridor simplu de beton, *S3* vopsit pe ziduri, cu un set de uși de oțel deschise ducând către încăperi ca niște celule. Aveau să fie perfecte, se gândi el, pentru Sunai, Soro în asta și August în aceea. Avea să fie destul

de simplu să îi flămânzească până se întunecau.

Malchaii ridicară cuşca învelită pe coridor şi mâinile acoperite de mănuşi ale lui Sloan se odihniră deasupra cearşafului de aur. Pielea îl ustură de durere, dar şi cu o aşteptare delicioasă. Era ca momentul de dinainte de o vânătoare, acele secunde preţioase după ce era eliberată prada, când lăsa tensiunea să se ridice în interior lui, îşi lăsa simţurile să se ascută, şi totul devenea precis, devenea clar.

— Îi poţi simţi, deasupra? murmură el. Sunt ofranda mea pentru tine.

Sloan îşi înfăşură degetele în cearşaful de aur, savurând căldura arzătoare când îl trase. Se imagină ca fiind un magician făcând un truc, numai că în loc să spere că golise cuşca, el spera că era încă plină.

Şi era.

Ochi argintii atârnau într-un nor de umbră, întâlnindu-i privirea chiar înainte ca o alarmă să înceapă să trâmbiţeze.

Sloan ridică privirea şi văzu singurul ochi roşu al unei camere de supraveghere şi zâmbi, pentru că alarmele sunaseră prea, *prea* târziu.

Cuşca era goală.

Umbra dispăruse.

Lumina din jurul lui pâlpâi, slăbi şi, secunde mai târziu, de undeva de deasupra, Sloan fu răsplătit cu sunetul ţipetelor.

Găsește
moarte
așteptând
în zece mii
de inimi care bat
zece mii
de corpuri neliniștite
acordate ca
instrumentele
pregătite
pentru cântat
și împreună
vor
face
o atât de
minunată
muzică.

Alice ieşi din lift.

Stomacul lui Kate se întoarse la vederea ei. Malchaiul era îmbrăcat în hainele vechi ale lui Kate, mânecile pătate cu sânge uscat. Îşi prinsese chiar părul alb într-o coadă de cal, ochii săi roşii strălucind sub un breton palid.

August îşi ridica deja vioara, iar flautul lui Soro era la jumătatea drumului către gura sa, dar înainte ca oricare dintre ei să cânte, Alice îşi desfăcu mâna, dezvăluind un detonator.

— Opa, spuse ea. Se poate să fiţi rapizi, dar eu voi fi mai rapidă.

Soro se uită urât, iar August îşi încleştă dinţii când coborî o fracţiune instrumentul. Putea fi o cacealma, se gândi Kate, dar sclipirea din ochii roşii ai lui Alice îi spuse că nu era.

— Plecați așa curând? Abia ați ajuns aici.

Cuvintele ar fi putut fi menite pentru toată lumea, dar Kate știa că erau îndreptate către ea.

Și înțelese.

Asta nu avea legătură cu Nordul și Sudul, sau războiul dintre Sloan și Flynn.

Asta era între *ele*.

— Alice, începu August, dar Kate îl întrerupse.

— Dacă rămân, întrebă ea Malchaiul, îi vei lăsa să plece?

Zâmbetul lui Alice se mări.

— Nici măcar nu voi încerca să îi opresc.

Păși într-o parte și gesticulă spre lift.

— Libertatea, toată a voastră, pentru prețul mic, mic al unei singure păcătoase.

— Nu, mârâi August, dar Kate își ținu ochii pe Alice.

— Mă descurc, spuse ea. Ia-l pe Henry și întoarce-te la Complex. Au nevoie de tine.

— Plecăm împreună.

Ea îi aruncă o privire și văzu durere în ochii săi, și frică, iar asta îi dădu speranță. Nu pentru ea, nu pentru ei, nu pentru nimic sau nimeni în afară de el. Că nu renunțase. Că era încă acolo.

— August, spuse ea. Oamenii vor muri dacă nu pleci.

— Ah, spuse Alice veselă, îmi imaginez că mor deja.

Ca la un semnal, paraziții veniră în grabă prin stație,

urmați de un semnal de alarmă, nu de la Echipele de Noapte, ci din Complex.

— *Ajutor... ajutor... suntem atacați...*

— Tic-tac, medită Alice.

Flynn încercă să se îndrepte, să vorbească, dar nu ieși nimic, aerul șuierându-i prin plămâni când se luptă să respire.

— Vai, dragă, spuse Alice. Nu sună prea bine.

— *Plecați*, se răsti Kate.

Soro fu primul care se mișcă, aruncându-i o privire de necitit când păși în lift, urmat de Jackson și Ani care îl ajutau pe Flynn, Emily acoperindu-i în cazul în care se răzgândea Malchaiul. August fu ultimul care plecă, maxilarul său încleștat, iar Kate se forță să se uite la el. Chiar reuși un zâmbet amar, dintr-odată recunoscătoare că o speranță nu se socotea drept minciună.

— Ne vedem acolo, spuse ea, înainte ca ușile să se închidă.

Jeepul goni prin noapte.

Semnalele de alarmă tot veneau, umplând canalele cu rapoarte panicate care se frângeau în mijlocul propoziției, despre o umbră, și soldați din BIF care o luau razna. August știa ce însemna – Mâncătorul de Haos era în Complex.

Soro acceleră în timp ce vocile din stație lăsară loc paraziților, sau împușcăturilor; și pe bancheta din spate Henry zăcea întins, iar Em spunea „rămâi cu mine" din

nou și din nou, în timp ce Jackson îi monitoriza pulsul lui Henry, iar August își puse capul în mâini și își închise ochii și o văzu pe Kate, și privirea de pe fața ei când o lăsase în urmă, și își spuse că nu avusese de ales – dar era o minciună. Întotdeauna avea de ales. Nu era avantajul de a fi în viață că puteai alege?

— Kate a ales.

Cuvintele veniseră de la Soro, privirea de pe fața sa îi spuse că vorbise cu voce tare.

— A ales să rămână și să lupte. Acum, spuse Sunaiul, ce vom face *noi*?

August se îndreptă, pentru că Soro avea dreptate. Kate lupta. Henry lupta. Era rândul lor. Încleștarea sa se strânse pe vioară. Nu știa cum să oprească Mâncătorul de Haos, dar știa cum să îi facă pe cei din BIF să nu se omoare unul pe altul.

Trebuiau doar să ajungă înăuntru.

— Când ajungem înapoi la Complex, spuse el, noi doi vom intra prin spate. Echipele de Noapte vor rămâne afară.

— Pe dracu', bombăni Harris de pe bancheta din spate.

— E un ordin, spuse August. Complexul este acum o zonă în carantină. Transmite-o prin stații – *nimeni* nu trece de banda de lumină. Folosiți jeepurile pentru a face o barieră și opriți *orice* iese. Eu și Soro ne vom ocupa de restul.

Sloan nu se putu abține.

Voia să se bucure de priveliște. Alarmele se opriseră, dar lumina continuă să pâlpâie și să scadă când urcă scările, sunetele masacrului apropiindu-se cu fiecare pas. Un trup se prăbuși pe scări, cu uniforma sfâșiată ca de unghii.

Oamenii pot fi cu adevărat monstruoși, cugetă el, pășind peste cadavru.

Când ajunse la nivelul principal al Complexului, fu lovit de aroma dulce a sângelui proaspăt. Păta podeaua palidă a foaierului și mângâia pereții, se ridica din trupuri; și peste tot unde se uita, viii erau unii la beregata altora.

Un bărbat înfipse o lamă în măruntaiele altuia, o femeie își înfășură mâinile în jurul gâtului unui băiat tânăr, iar Sloan se mișca printre ei ca o fantomă, neobservat, ochii lor încețoșați argintiu de influența monstrului.

Umbra însăși stătea în centrul foaierului, devenind solidă în timp ce se hrănea cu atât de multă violență, iar Sunaii, singura speranță a celor din BIF, erau dincolo de Cusătură, atacând un turn gol. Până să ajungă aici, se va fi sfârșit. Până să...

Fluieratul oțelului cântă prin aer, iar Sloan se întoarse la timp pentru a se feri de o lamă care crestă în sus, tăindu-i cămașa și zgâriind pielea de dedesubt.

Se trezi holbându-se la o fantomă.

O fantomă cu un nor de bucle roșii și o cicatrice

zdrențuită pe gât.

— *Ilsa.*

Jeepul ocoli Complexul și se opri patinând, cu restul convoiului îndeaproape în urma sa. August și Soro săriră din vehicul pe banda de lumină, iar primul lucru pe care îl văzu August fură trupurile presărate pe banda de lumină.

O ușă din spate stătea crăpată, ținută deschisă de cadavrul unui soldat care era evident că încercase să scape și eșuase, un model de gloanțe împestrițându-i spatele. Nu aveau timp să se îngrijească de morți. August își închise ochii o clipă când păși peste cadavru, iar degetele lui Soro se încleștară pe flautul-cuțit când îl urmă.

Înăuntru, Complexul era în haos. Lumina pâlpâia, iar în strălucirea instabilă, cadavrele erau împrăștiate pe coridor, majoritatea în uniforme de camuflaj verde cu gri.

Pe alocuri, un corp respira.

Pe alocuri, o voce gemea.

Dar era atât de multă nemișcare, prea multă nemișcare pentru atât de multe trupuri.

Un soldat din BIF era prăbușit pe jos, cu spatele rezemat de ușile către sala de antrenament, și pieptul lui August tresări când recunoscu ochii calzi, căprui într-o față luminoasă. Colin sângera, nu își putea da seama de unde, dar când păși mai aproape, capul băiatului se ridică, și chiar zâmbi.

— Sunt în siguranță, spuse el. Am închis ușile înainte...

Tuși.

— ...înainte ca el să vadă... înainte ca ei să vadă...

Se opri, ochii închizându-se, iar August se duse să îi verifice pulsul, dar mâna lui Soro era deja pe umărul lui, cerându-i să se ridice. Trebuiau să se miște în continuare. Fiecare secundă însemna o viață, și se îndreptă exact când o voce se auzi din foaier.

O voce care care îi aminti de febră și oțel rece și cădere.

Dar nu fu numai vocea lui Sloan. Fu singurul cuvânt pe care îl spuse.

— Ilsa.

August se întoarse către Soro.

— Du-te în centrul de comandă, spuse el, apasă pe interfon și începe să cânți.

Înțelegerea se aprinse în ochii Sunaiului, și porni către scări în timp ce August fugi către foaier, și sora sa, și Sloan.

— Mi-ai dat sânge pe haine, spuse Kate în timp ce privea camera, încercând să croiască o cale în minte.

Malchaiul se uită în jos, la tricoul său.

— Hmm, oare cine o fi fost.

Zâmbi, arătând dinții.

— Știi ce mă tot întreb?

Kate trișă cu un pas într-o parte, aproape de canapea.

— De ce părul tău nu arată la fel de bine ca al meu?

Ochii roșii ai lui Alice se mijiră.

— Cum se va simți să îți iau viața.

Malchaiul se ghemui, punând detonatorul în picioare pe podea.

— E o frumusețe în asta, nu crezi? Un soi de poezie. Ce se întâmplă când efectul omoară cauza?

Se îndreptă.

— Am petrecut ultimele șase luni privindu-l pe

Sloan ucigându-te. Întrebându-mă dacă mi-ar plăcea măcar pe jumătate. Cred că da.

Încleștarea lui Kate se strânse pe țepușă, în timp ce umbra din mintea ei tânjea să fie lăsată înăuntru, să fie lăsată *afară*.

— Ai terminat?

Alice se bosumflă.

— Nu ești genul care să vorbească, nu? În regulă, atunci.

Și sări – atât de repede încât păru să se încețoșeze, să dispară, dar și Kate se mișca deja, dându-se într-o parte. Își ridică un picior pe canapea și se împinse de pe ea, înfigându-și țepușa în forma încețoșată de sub ea...

O secundă prea târziu.

Arma zgârie podeaua, iar Kate se rostogoli și se ridică, întorcându-se la timp pentru a bloca pantoful lui Alice când acesta i se înfipse în piept. Durerea îi explodă în brat când o atinse lovitura, iar țepușa patină pe podea.

Kate gâfâi și scoase a doua țepușă în timp ce încercă să sară din drumul Malchaiului, dar Alice era deja acolo. Unghiile îi zgâriară fața lui Kate, linii fine de sânge ivindu-se pe obrazul ei.

Alice zâmbi la roșul de pe degetele ei.

— Nu poți crede sincer că te poți măsura cu mine, spuse ea, scuturându-se de sânge. Sunt tu, dar mai bună, Kate. Nu ai nicio șansă.

Kate își mută încleștarea pe țepușă.

— Probabil că ai dreptate.

Își trecu mâna prin păr, dându-și bretonul din față, crăpăturile argintii complet la vedere. Ochii lui Alice sclipiră cu suspiciune și surpriză, și fu rândul lui Kate să zâmbească.

— Deci e un lucru bun, spuse ea, că nu mai sunt întru totul eu însămi.

Încă din acel moment din Prosperity își dorise să lupte, să rănească, să omoare, și rezistase, și rezistase, și rezistase, fugise de umbră, știind că era doar o chestiune de timp până când avea să o prindă.

Iar acum, în sfârșit, putea să nu mai fugă.

Tot ce trebuia să facă era să lase întunericul în ea.

Tot ce trebuia să facă era să lase monstrul să iasă.

Și o făcu.

În sfârșit, Kate își permise să nu mai lupte. Rezistența ei se sfărâmă, iar lumea deveni tăcută când o cuprinse umbra.

Nu exista frică aici.

Nu exista nimic în afară de această cameră.

Acest moment.

Fierul care îi cânta în mâini.

Ochii lui Alice se mijiră, de parcă ar fi putut *vedea* schimbarea din Kate.

— Ce ești? mârâi ea.

Iar Kate râse.

— Nu sunt sigură, spuse ea. Haide să aflăm.

August ajunse în foaier la timp cât să îl vadă pe Sloan trântind-o pe Ilsa de peretele îndepărtat, un cuțit căzând dintre degetele ei. Părul îi era încurcat de transpirație, gulerul cămășii sale rupt, dezvăluind o fâșie de stele pe umărul ei.

Sloan lovi cuțitul cu piciorul și aplecă aproape de ea.

— Ce-ai zis? sâsâi el. Nu te pot auzi.

— Sloan! strigă August, iar monstrul oftă și o lăsă pe Ilsa să cadă la pământ.

— August, fredonă Malchaiul. A trecut atâta vreme.

Ultima oară când îl înfruntase pe Sloan, August fusese lihnit, febril – îndreptându-se către a fi muritor. Atârnat într-un depozit și bătut până aproape de transformare.

Dar se schimbase.

Încă se schimba.

Sloan arătă cu mâna spre haos.

— Mi-ai întâlnit animalul de companie?

Complexul era un câmp de luptă. Soldații se luptau pe podeaua umplută de sânge, blocați în vraja lor violentă.

Grăbește-te, Soro, se gândi el.

Mulți dintre soldați erau încă în viață, dar se omorau unul pe altul, iar acolo, în centrul foaierului, nemișcat precum centrul unei furtuni, stătea Mâncătorul de Haos, cu capul dat pe spate și brațele deschise, ca pentru a-i primi pe toți.

În timp ce privea, August îl simți din nou, acel spațiu

gol oribil, ca foamea, în pieptul său. Își forță privirea înapoi către Sloan.

— Încă te agăți de carcasa aia umană, văd.

Sloan plescăi din limbă.

— Leo m-ar fi înfruntat în forma sa adevărată, monstru-la-monstru, unu-la-unu.

— Eu nu sunt Leo, spuse August. Iar asta nu e unu-la-unu.

Ilsa era în picioare, iar aerul din jurul ei devenise rece ca gheața. Își văzuse sora pierdută, și bună, și visătoare, dar nu o văzuse niciodată furioasă.

Până acum.

Cuțitul era înapoi în mâna ei, iar arcușul de oțel era în a lui. Sloan trebuie să fi simțit balanța înclinându-se, deoarece făcu un singur pas înapoi, dar fu blocat de corpul unui cadet răpus, iar în acea clipă de dezechilibru August și Ilsa loviră.

Sloan trebui să aleagă. Și îl alese pe August. Dar când Malchaiul dădu la o parte arcușul, Ilsa se mișcă în spatele său cu grația unei dansatoare și își trecu cuțitul peste spatele genunchilor săi. Malchaiul mârâi și se împletici, un picior amenințând să se îndoaie, dar August îl prinse de guler.

Sloan zgârie spre ochii lui August și sări în spate, dar Ilsa era acolo. Îi lovi cu șutul celălalt picior, iar genunchii lui loviră podeaua. Își aduse cuțitul la gâtul lui Sloan în timp ce August își recuperă arcușul căzut.

Malchaiul își dezveli dinții.

— Spune-mi, August, unde e Kate?

Asta îl prinse pe August cu garda jos.

— Sigur nu ai *lăsat-o* cu Alice.

— Taci.

Sloan râse.

— Nu are nicio șansă.

Surpriza îi pâlpâi Ilsei pe față, iar încleștarea ei trebuie să fi slăbit, pentru că Sloan sări în picioare într-o ultimă încercare disperată de eliberare. Cuțitul Ilsei tăie o linie superficială pe gâtul lui, dar era liber – și apoi nu mai fu. August păși în calea Malchaiului.

— Te înșeli, se răsti August, înfigând arcușul de oțel drept în inima lui Sloan.

Malchaiul se clătină pe picioare, dar, spre deosebire de Leo, August nu ratase. Sloan se sfărâmă, ochii săi roșii mărindu-se pentru un moment înainte ca lumina lor să se stingă.

Stă
în centrul
unui soare
arzând
mai puternic
și mai puternic
cu fiecare
viață furată.

Kate plonjă spre blocul de cuțite.

Degetele sale atinseră în treacăt cel mai apropiat mâner înainte ca Alice să arunce toată chestia de pe tejghea. Cuțitele se eliberară, patinând pe podeaua din bucătărie, iar Kate se rostogoli, apucând unul în timp ce Alice apuca un altul.

— Cum se simte, întrebă Alice, învârtind lama, să știi că sunt aici numai din cauza ta?

Cuțitul lunecă prin aer și Kate abia se feri de el, lama înfigându-se într-unul dintre dulapuri. Încercă să își vâre propriul cuțit între coastele lui Alice, dar Malchaiul avea blocul de cuțite în mână acum și prinse vârful lamei în lemn, smulgându-l din încleștarea lui Kate înainte să o lovească în coaste cu blocul în sine.

Durerea i se răspândi în piept, acolo și apoi dispărută, o explozie de lumină înghițită rapid de umbră. Ridică un satâr, cu sângele cântându-i.

— Să știi că toți acei oameni pe care i-am omorât – și am omorât mulți oameni, adăugă Alice, cu o fericire maniacală – sunt morți din cauza *ta*?

Cuvintele erau menite să rănească...

— Că tot ceea ce fac, am ocazia să fac din cauza ta?

...dar Kate nu simți nimic.

— O poți simți, o împunse Alice, când îi omor?

Nimic în afară de greutatea rece a armelor din mâinile ei.

— Trimite un fior prin tine?

— *Taci* vreodată din gură? spuse Kate, fentând cu

cuțitul înainte să înfigă țepușa în mâna lui Alice, țintuind-o de tejgheaua bucătăriei.

Ea scoase un mârâit de durere, dar, chiar în timp ce Kate se mișcă să îi taie gâtul Malchaiului, Alice se eliberă.

Se ciocniră, iar și iar.

Se desprinseră, iar și iar.

Până când sângele puncta podeaua, roșu și negru.

Se scurgea de pe mâini și maxilare ca transpirația.

Alice râse.

Și Kate mârâi.

Și se ciocniră iar.

fiecare strigăt
ca o ață
ca un mușchi
adunându-l
până când
în sfârșit...

August scoase arcușul și lăsă trupul lui Sloan – ce rămăsese din el – să se prăbușească la podea, exact când Ilsa inhală brusc. Era cel mai apropiat lucru de un sunet pe care îl făcuse de luni întregi, iar August se întoarse, urmărindu-i privirea.

Mâncătorul de Haos era încă acolo, dar nu mai era o umbră cu ochii argintii.

Era o creatură din carne și os. August putea auzi plămâni umplându-se cu aer și ceva ca o inimă, bătând în golul pieptului său, în vreme ce o gură își trasa drumul pe fața sa, iar buzele se despărțeau într-un zâmbet, și zâmbetul se despărțea pentru a dezvălui o voce și...

Sunt
Real.

Vocea sa goni prin August ca o furtună, forțându-și calea prin capul său, pieptul său.

Alimentă cărbunele care îi ardea în miez, întunericul care aștepta să fie eliberat, iar August se prinse de inimă când izbucni, răbojul de pe pielea sa strălucind roșu.

Se luptă

și pierdu

și începu să cadă...

către sinele acela mai întunecat...

departe de corpul său...

departe de...

Muzica se scurse prin difuzoare.

În sfârșit, notele stabile ale cântecului lui Soro se revărsară în foaier.

Trecură peste August ca un balsam, stingând focul înainte să se întețească și să se răspândească. Se chinui să se ridice în mâini și genunchi și o văzu pe Ilsa împăturită pe podea în apropiere, cu lumina stingându-se din stelele ei pe măsură ce îi scădea febra și, în fiecare parte, lupta se opri.

Muzica nu putea învia morții, dar fiecare suflet viu se calmă, învăluit în vraja Sunaiului.

Armele alunecară dintre degete și mâinile căzură de pe piele și atacurile se dizolvară în tablouri înainte să se prăbușească în întregime.

Și, peste tot în jur, lumina se ridică la suprafața pielii, mai întâi albă, apoi brăzdată cu roșu, strălucirea

purpurie sângerând prin marginile sufletelor lor, pătându-i pe absolut toți.

Totul înlemni.

Cu excepția Mâncătorului de Haos.

Acesta tremură și tresări, chinuindu-se să își mențină forma, încercând să deschidă o gură care se dizolva și reapărea și se dizolva iar, sigilându-i vocea. Dar pe măsură ce se lupta cu muzica, începea să *câștige*. Marginile sale se întăriră, iar linia gurii sale deveni fermă, și știu că nu avea prea mult timp.

Aerul din jurul monstrului se crăpă și frânse, linii întunecate aruncate precum cioburile, ceva ca un suflet, dar rece și gol.

August se ridică în picioare, forțându-se să înainteze.

Secerase sufletul unui Malchai și aproape că îl omorâse.

Secerase sufletul fratelui său, și încă se lupta în el.

Și când degetele sale atinseră cel mai apropiat ciob, se întrebă ce ar rămâne din...

Ceva se repezi pe lângă el, rapid ca aerul.

Un nor de bucle și un grup de stele.

Apoi dispărură, înghițite de fum când Ilsa se transformă, între un pas și următorul, aerul mocnind în jurul coarnelor și aripilor înflăcărate. O lumină albastră, ca însuși centrul unei flăcări, străluci prin pielea Ilsei când își aruncă brațele în jurul Mâncătorului de Haos, iar cameră *explodă* în argintiu și umbră, două forțe ciocnindu-se într-un fel care cutremură lumea.

August se împiedică, acoperindu-și ochii.

Când se uită din nou, Mâncătorul de Haos dispăruse.

Ilsa stătea singură în centrul podelei foaierului.

Sora noastră are două laturi, spusese Leo. *Acestea nu se întâlnesc niciodată.*

August își imaginase întotdeauna forma adevărată a Ilsei ca opusă față de cea umană a sa, crudă acolo unde ea era blândă, dar când se holbă în ochii negri ai Sunaiului, tot ce văzu fu sora sa.

Și în timp ce privea, fumul se retrase și aripile sale arseră, coarnele revenite la bucle roșii.

Dar pielea sa, care ar fi trebuit să fie fină și fără de stele, se crăpa. Linii întunecate precum fisuri adânci porniră din mâinile ei și se răspândiră, în sus pe brațe și peste umerii săi și pe fața sa.

Ilsa ridică privirea către August, iar el văzu tristețea din ochii surorii sale chiar înainte ca ea să se frângă și să se spulbere pe podea.

Kate se împletici, privirea sa înceţoşându-se dintr-odată, iar când se limpezi din nou, lumea era ştearsă, agerimea pierdută. Membrele îi tremurau şi corpul o durea, iar umbra din mintea ei *dispăruse*.

Şi Alice o atacă.

Malchaiul o prinse pe Kate de gât şi o trânti de ferestrele de la podea la tavan. Sticla se crăpă sub spinarea ei, aşchiile răspândindu-se periculos.

— Care-i problema? tachină Alice. Îţi pierzi avântul?

În loc să încerce să se elibereze, Kate o prinse de guler şi răsuci tare, dezechilibrând Malchaiul.

Îi cumpără doar o clipă – numai suficient cât să respire şi să pună ce rămăsese din măsuţa de cafea între ele. O grămadă de sticlă spulberată şi lemn rupt. Alice păşi peste ele cu grijă exagerată, iar Kate se retrase un pas, apoi încă unul.

Fugea.

Și Alice o știa.

Mintea i se învârti când încercă să pună cap la cap un plan cu ultimele sale puteri.

Un cuțit, plin de sânge, zăcea pe tejghea.

Alice țâțâi.

— Plictisitor.

Dar Kate se aruncă după el.

Aproape reuși.

Degetele sale atinseră în trecere metalul înainte ca Alice să îi prindă piciorul, unghiile înfigându-se adânc în gamba ei. Kate gemu de durere, un sunet animalic care păru să îi alimenteze setea de sânge Malchaiului în timp ce o târa pe podea. Kate se întoarse, rostogolindu-se pe spate și lovind-o pe Alice în față cu bocancul. Malchaiul se feri, mai mult de surpriză decât de durere, iar Kate sări în picioare. Încercă să ignore sângele care îi curgea în ochi, încercă să ignore durerea care se intensifica, încercă să ignore totul în afară de ochii roșii ai lui Alice strălucind în lumina slabă.

Își flexă degetele, prea conștientă de faptul că mâinile sale erau goale. O țepușă de fier lucea pe podea, la jumătatea drumul dintre ele, iar Alice rânji, provocând-o să încerce să ajungă prima acolo.

Kate știa că nu avea cum – era prea lentă fără monstrul din mintea ei, și pierdea sânge, pierdea putere, *pierdea...*

— Mă dau bătută, spuse ea. Ai câștigat.

Cuvintele o luară prin surpridere pe Alice, și exact de asta avea nevoie Kate. Plonjă după armă. Alice se mișcă o secundă mai târziu, dar mâna lui Kate se înfășurase deja în jurul țepușei și se întoarse, întâlnind monstrul când monstrul o întâlni pe ea.

Kate înfipse țepușa în inima lui Alice.

Iar Alice își înfipse mâna în pieptul lui Kate.

August se prăbuşi în genunchi pe podea.

Nu mai rămăsese nimic din Ilsa, nimic în afară de o grămăjoară albă de cenuşă într-o lume de roşu, şi se auzi spunându-i numele iar şi iar până când cuvântul îşi pierdu înţelesul, până când vocea sa şovăi şi se frânse. Se întinse şi îşi trecu degetele prin cenuşă.

Apoi îşi duse cu forţa mâna spre staţie, forţă cuvintele să îi iasă din gâtlej, îşi forţă corpul în picioare în timp ce muzica se opri din cântat şi Soro apăru, cu ochii întunecaţi mărindu-se la vederea atât de multor suflete pătate. Şi câteva momente mai târziu, Echipele de Noapte se revărsară înăuntru şi viii se întoarseră la ei înşişi, iar Complexul fu cufundat în şoc, şi mâhnire, şi zgomot.

August începu să se retragă și simți ceva crăpându-se sub călcâiul său. O tabletă abandonată. Îngenunche ca să o recupereze, și văzu că transmitea încă din apartament. Ecranul era întunecat, iar cadrul gol. Nu era niciun semn de Alice. Niciun semn de Kate.

Niciun semn de viață.

Tableta îi căzu dintre degete.

Fugi.

Ușile liftului se deschiseră și August fugi în apartamentul familiei Harker.

Era un dezastru de mobilă dărâmată și sticlă spartă, arme strălucind și o fereastră care arăta ca o pânză violentă de crăpături. Sângele acoperea aproape fiecare suprafață, o parte din el roșu și o parte din el negru, și o grămadă de cenușă umedă era adunată pe podea, iar el abia observă ceva din asta, pentru că tot ce văzu fu Kate.

Kate, stând în întuneric la tejgheaua din bucătărie, cu o mână în poală și cealaltă odihnindu-se pe blat, cu degetele înfășurate în jurul țepușei sale de fier.

Ridică privirea când intră August, iar argintul îi dispăruse din ochi, înlocuit de acel albastru solid, făcut chiar mai albastru de sângele de pe fața ei.

— Am câștigat? întrebă ea.

Un sunet îi scăpă din gât, jumătate râset, jumătate plânset, pentru că nu știa cum să răspundă. Părea atât de greșit să o numești câștig când atât de mulți erau morți, când Ilsa era cenușă, iar Henry murea, și Complexul era

inundat de roșu. Dar Mâncătorul de Haos dispăruse, iar Sloan era mort, așa că spuse „Da".

Kate scoase o respirație tremurătoare și își închise ochii.

— Bun.

Lăsă țepușa să se rostogolească dintre degetele ei, iar el se încruntă la vederea palmei sale, acoperită cu roșu de sânge. Se scurgea pe podeaua de sub taburetul ei.

— Ai nevoie de un medic.

Dar Kate îi aruncă doar un zâmbet obosit.

— Sunt mai dură decât par, spuse ea. Vreau doar să merg...

Se împinse în picioare, umbra durerii traversându-i fața când porni către el.

Nu ajunse.

August era deja acolo când picioarele ei cedară, iar el o prinse, scufundându-se cu ea la podea, și chiar și în lumina slabă putu vedea sângele care îi făcuse cămașa fleașcă, așa cum o făcuse când fuseseră prinși în vagonul de metrou, când luminile se aprinseseră și lumea trecuse de la alb și negru la roșu brutal.

— Rămâi cu mine, spuse el.

Fuseseră cuvintele ei cândva – spuse când el fusese bolnav, când el fusese în flăcări, când ea îi luase mâna arzătoare și îl trăsese în picioare, iar el se ridicase, și el rezistase – așa că și ea *trebuia* să o facă acum.

— Rămâi cu mine, Kate.

— Rămân ele cu tine? murmură ea, iar August nu

știu ce voia să spună, pentru că nu putea vedea decât, nu se putea gândi decât la sânge.

Era atât de mult.

Îi îmbibase hainele dintr-o gaură zimțată, prea întunecată, din cămașa ei, dar când August își apăsă mâinile pe rană, Kate tremură, lumină roșie ridicându-se pe pielea sa.

— *Nu.*

Încercă să se retragă, dar Kate îi prinse mâna, ținând-o în loc.

— Kate, te rog, lasă-mă...

— Sufletele pe care le iei.

Degetele ei se strânseră pe ale lui.

— Rămân?

Și știa ce întreba, și știa de ce, dar nu știa cum să răspundă.

— Nu știu, Kate.

Se gândi la Leo, la vocea fratelui său în mintea lui, se gândi la toate celelalte voci pe care nu le auzea niciodată.

— Nu știu.

— Uneori... spuse ea printre dinții încleștați, mi-aș dori să poți minți.

— Îmi pare rău.

Lacrimi se scurgeau pe fața lui.

— Mie nu.

Kate își apăsă mâna pe a lui, iar el își plecă fruntea, încercând să pună presiune pe rană chiar în timp ce

lumina roșie devenea mai strălucitoare.

Nu o voia – nu voia decât să o dea înapoi, să o țină întreagă așa cum îl ținuse ea pe el. Dar nu putea. Nu știa cum. Își închise ochii când lumina sufletului lui Kate se scurse prin el, puternică și strălucitoare.

— Nu știu, șopti el. Nu știu dacă sufletele rămân cu mine. Dar sper că o fac.

Nu primi niciun răspuns.

August își deschise ochii.

— Kate?

Dar camera era întunecată și tăcută, iar ea se dusese.

Elegie

Îl găsi pe Allegro râcâind ușa Ilsei cu lăbuța.

Trecuseră trei zile, iar pisica tot nu părea să realizeze că fata cu stelele dispăruse.

August îngenunche.

— Știu.

Se întinse prudent să mângâie pisica.

— Și mie mi-e dor de ea.

Allegro se uită la el cu ochi verzi triști, înainte să i se urce în brațe și să se ghemuiască sub bărbia sa. Era clar că fusese iertat.

Duse pisica în propria sa cameră și îl puse pe pat lângă tableta lui Kate. Restul lucrurilor ei – țepușele de fier, bricheta argintie – zăceau într-o geantă de sub pat, dar tableta era cea la care se tot întorcea el.

Nu fusese blocată, iar când aprinsese prima oară ecranul, găsise o căsuță plină cu mesaje netrimise. Note pe jumătate formate către oameni pe care August nu îi cunoscuse niciodată, oameni pe care Kate nu avea să îi mai vadă niciodată.

Kate – numele răsună prin el ca o singură coardă ciupită. Nu exista nicio voce în mintea lui, nicio cale de a ști dacă ea era cu el. Nu avea de unde ști, dar putea crede.

August se așeză pe marginea patului, cu tableta în

mâini, derulând prin mesage până când îl găsi pe cel de la Ilsa, cel în care scria numai AUGUST.

Pieptul îl durea.

Îi era dor de amândouă, în feluri diferite, se minună chiar în ciuda durerii de felul în care oamenii diferiți lăsau găuri atât de diferite.

Cineva ciocăni, iar August ridică privirea și îl văzu pe Henry stând acolo, cu o mână rezemată de prag. Se mișca de parcă ar fi fost făcut din sticlă, așteptându-se să se frângă la fiecare pas. Dar nu se frânsese încă.

— E timpul, spuse Henry.

August încuviință, și se ridică în picioare.

Membrii BIF se reunire la baza Cusăturii, cu banderole negre încercuindu-le mânecile.

O comemorare a morților.

Stăteau în dreptul porții principale, Henry sprijinindu-se de Emily, Consiliul lângă ei – Henry spusese că era important ca BIF să vadă chipurile viitorului, precum și pe cele ale trecutului.

August stătea lângă Henry, iar Soro lângă el, absența Ilsei marcată de un spațiu între ei. Vioara lui August îi atârna dintre degete – voia să cânte pentru trupurile de pe zid, pentru cei morți și pentru cei pierduți, pentru Ilsa și pentru Kate și pentru toată lumea furată de actele monstruoase; dar avea să aștepte până după apusul soarelui, până după stingerea focului, iar dacă cei vii voiau să asculte, să se piardă pentru o clipă în

muzică, erau bineveniți.

Dar pentru moment, nimeni nu vorbi, niciun discurs nu fu ținut, și era în regulă. Jelirea era în sine un soi de muzică – sunetul atât de multor inimi, atât de multor respirații, atât de multor oameni stând uniți.

Mulțimea se întindea de la Cusătură la Complex, o mare de fețe îndreptate către zidul unde erau depuse trupurile, două sute nouăzeci și opt de membri din BIF înfășurați în negru, ca răbojul.

Era o zi călduroasă pentru primăvara timpurie, soarele trecea prin nori, iar August avea mânecile suflecate, propriul său răboj mâzgălit pe pielea sa.

O sută optzeci și șapte.

Nu avea să mai piardă șirul.

Colin stătea aproape de partea din față a mulțimii. În ciuda rănilor sale, tot voia să se alăture Echipei de Noapte. Întotdeauna fusese plin de speranță încăpățânată.

Speranță încăpățânată – așa a pus el problema.

Lui August îi plăcea sintagma.

Kate ar spune probabil că ea era încăpățânarea, iar el era speranța, și el nu știa dacă ar fi avut dreptate, dar se agăță de acea idee – de speranță – când Henry își ridică mâna, și la fel făcură și August și Soro și Emily și Consiliul și mulțimea, semnalul întinzându-se șir cu șir până când soldații de pe Cusătură aprinseră focul, iar trupurile de pe zid începură să ardă.

August stătea pe acoperișul Complexului în timp ce soarele se scufunda și focul se stingea în jăratic pe Cusătură.

Pași răsunară în spatele său, iar o clipă mai târziu îl zări pe Soro, îi simți prezența ca pe un lucru suficient de solid încât să te sprijini de el.

Chiar și acum, era uimit de greutatea voinței sale, de stabilitatea hotărârii sale, neclintită într-un fel pe care el nu îl știuse niciodată. August era plin de întrebări, de dubii, de dorințe și speranțe, temeri și defecte. Nu știa dacă erau slăbiciuni sau puncte forte, numai că nu voia să trăiască fără ele.

O lungă vreme, stătură în liniște, dar de data aceasta Soro fu cel care o frânse.

— Le-am văzut sufletele, spuse Sunaiul. Toți acei oameni, pătați cu roșu. Cum ar trebui să îi judecăm acum?

August îi aruncă o privire.

— Poate că nu trebuie.

Se aștepta la o ceartă, dar Soro tăcu din nou, învârtindu-și flautul-cuțit între degete în timp ce se uita la orizontul zimțat, iar August îi urmări privirea, dincolo de Cusătură și de fumul din partea nordică a orașului.

Odată, în prima sa lună, August scăpase un borcan gol de sticlă.

Îi alunecase dintre degete și se spulberase pe podeaua bucătăriei, aruncând o sută de cioburi, unele suficient de mari încât să le cuprindă în palmă, iar altele

precum fărâme de praf, imposibil de văzut dacă nu reflectau lumina. Durase o perioadă înnebunitoare de timp să recupereze toate bucățile, și chiar când crezuse că sarcina se terminase, tot mai zărea strălucirea unui ciob la ore, zile, săptămâni după.

Monștrii din Verity erau ca acel borcan.

Sloan și Alice, cele mai mari cioburi, erau în siguranță la distanță, dar rămăseseră atât de multe piese mai mici. Puteau spera numai să lihnească Corsaii cu timpul și lumina, în timp ce unii dintre Malchai evadaseră în Pustie, iar restul erau împrăștiați prin oraș, determinați să supraviețuiască. Colții dispăruseră în mare, dar orice hoinari aveau să se găsească pradă. Pentru monștri. Sau pentru el.

Întregul oraș strălucea ca urmare, cioburile aruncate departe, iar August nu știa cât timp avea să dureze să le găsească pe toate, să le ridice și să facă Verity sigur din nou.

Cât despre oameni, erau încă divizați – de furie, și pierdere, frică, și speranță. Se făcea progres, însă August ajungea să realizeze că aveau să existe întotdeauna crăpături în suprafață, umbre în lumină, o sută de grade de griuri între negru și alb.

Oamenii erau încurcați. Nu erau definiți numai de ceea ce făcuseră, ci și de ceea ce *ar fi* făcut, în circumstanțe diferite, modelați la fel de mult de regretele lor ca de acțiunile lor, alegerile pe care le susțineau și cele pe care își doreau să le poată desface. Desigur, nu se

puteau întoarce – timpul se mișca numai în față –, dar oamenii se puteau schimba.

În mai rău.

Și în mai bine.

Nu era ușor. Lumea era complicată. Viața era grea. Și, atât de des, trăitul durea.

Așa că fă durerea să merite.

Vocea lui Kate șopti prin el, bruscă și binevenită, iar el trase aer adânc în piept. Întunericul se lăsa peste oraș, și era încă multă muncă de făcut.

— Ești gata, frate? întrebă Soro.

Iar August își ridică vioara și păși la marginea acoperișului.

— Sunt.

MULȚUMIRI

Această carte aproape că m-a omorât.

Mereu spun așa, dar jur că de data asta chiar vorbesc serios. Nu este un semn că nu am iubit munca – la urma urmei, cărțile nu te pot răni dacă nu îți pasă de ele.

Așa intră ele – prin crăpăturile pe care le creează afecțiunea în noi.

Această carte aproape că m-a omorât pentru că mi-a păsat. Mi-a păsat atât de mult de Kate și August, și să le spun povestea. Am știut de la început că nu avea să fie una fericită. Plină de speranță, da, dar într-o lume cu locuri ca Verity, chiar și sfârșiturile pline de speranță au un preț.

Această carte m-a costat destul, dar nu m-a omorât, datorită celor pe care i-am avut lângă mine.

Agenta mea, Holly Root, care mi-a amintit să respir.

Editoarea mea, Martha Mihalick, care m-a ajutat de fiecare dată când am căzut (și apoi m-a ținut în picioare).

Echipa mea de la Greenwillow, care nu și-a pierdut niciodată încrederea.

Mama și tatăl meu, care m-au asigurat că am mai pășit pe drumul acesta înainte.

Prietenii mei, care aveau emailurile și mesajele și amintirile să o dovedească.

Se spune că e nevoie de un sat întreg, și niciodată nu a fost mai adevărat.

Mulțumesc.

Lumea se află în pragul distrugerii. Iar ei, la fel.
Lui Kate Harker nu îi este teamă de monștri. Îi vânează.
Și se pricepe al naibii de bine la asta.
August Flynn și-a dorit cândva să fie uman. Dar are un rol de jucat. Și îl va juca, indiferent de consecințe.
Lupta a început.
Monstrii câștigă.
Kate va trebui să se reîntoarcă în Verity. August va trebui să îi permită să intre. Și un nou monstru așteaptă – unul care se hrănește din haos și aduce la suprafață demonii interiori ai victimelor sale.
Ce va fi mai greu de supus: monstrul pe care îl înfruntă sau propriii lor monstri?

„O nouă lume captivantă!"
— Publishers Weekly —

„O poveste cu o atât de întunecată precizie a textului, încât mai mult ca sigur îți va provoca fiori pe sira spinării."
— Booklist —

„Biletul pentru o noapte neîntreruptă de lectură."
— Kirkus Reviews —

WWW.HERGBENET.RO

ISBN 978 606-763-146-3